

வாழ்க்கைத் தோனி

தாய்நாடு பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை

அன்பளிப்பு.

திரு. டி. கே. எஸ். சகோதரர்களுக்கு
க. நாராயணன்

வாழ்க்கைத்தோணி

[நவீனம்]

For
சி. சா. கி.

9-9-45

ஆசிரியர்

க. நாராயணன்

~~536~~

~~A~~

~~278~~

வ. ரா.

முன்னுரையுடன்.

172

தாய்நாடு பதிப்பகம்

புதுக்கோட்டை

விலை ரூ. 1-4-0

கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை.

முதற் பதிப்பு, 1945.

உரிமை ஆசிரியருக்கே.

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்

நூல் வரிசை எண்: 469

நூல்கொடை எண்: 469

பதிப்புரை

வாழ்க்கையை அலசி ஆராய்ந்து அதில் உள்ள கருத்தை நூதன முறையில் தெரிவிப்பதன்மூலம் எங்கள் முதல் வெளியீடாகிய “வாழ்க்கைத்தோணி”யைத் தமிழ் மக்கள் முன்பு சமர்ப்பிக்கிறோம்.

* * * *

இதற்குத் தமது அழகிய, கருத்துமிக்குந்த முகவுரையை மகிழ்ந்தளித்த திரு. வ. ரா. அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி.

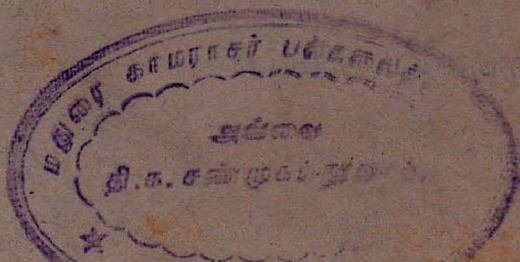
* * * *

இது படிப்போர்க்குப் புதிய கருத்தையும், புதிய போக்கையும், புதிய நடையையும் உணர்த்தும் புரட்சிகரமான நவீனமென்ப தற்கையமில்லை.

* * * *

தமிழ்நாடு இதை வரவேற்று இன்னும் பல நூல்களை வெளியிட ஊக்கமளிக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

தாய்நாடு பதிப்பகத்தார்.

முகவுரை.

பால ஷண்முகசுந்தர சபா.

வாழ்க்கை என்பது ஆணுவது பெண்ணுவது தனித்து இயங்குவதற்குப் பெயர் அல்ல. ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வதற்கே, வாழ்க்கை என்று நியாயமாகப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வதால் ஏற்படும் இன்பத்தை, சிற்றின்பம் என்று அழைப்பது ஒரு சம்பிரதாயம். ஆனால், சிற்றின்பத்தால்தான் ஜீவன்கள் தோன்றுகின்றன. சிற்றின்பம் இல்லாவிடில், உலகம் பாழாகிவிடும்; படைப்பும் இல்லாமல் போய்விடும். பின்னர் பேரின்பப்பேச்சு எடுப்பதற்கே, சந்தர்ப்பமில்லாமல் போய்விடும்.

எனவே, சிற்றின்பம் என்று அலகழியமாக அழைக்கப்படுவதுதான் உயிர் நிறைந்த, உயிர் கொடுக்கும் சந்தர்ப்பமும் சம்பவமும் ஆகும்.

[ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றி வாழ்வதால் ஏற்படும் இன்பத்தை, துன்பக்கலப்பில்லாமல் அனுபவிப்பதற்காக, மனிதனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட அற்புதமான ஏற்பாடு குடும்ப வாழ்க்கை என்பதாகும்] இவ்வாழ்க்கையால் உண்டாகும் இன்பத்தையும் சக்தியையும் வனப்பையும் பெருக்கி, அவைகளைக் காப்பாற்றுவதே, சமூகத் திட்டங்களின் நோக்கமாகும்; சட்டங்களின் மூலக் கருத்தாகும்.

எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகள் செய்தும், எத்தனையோ அனுபவங்களுக்குப் பின்னும், இவ்வாழ்க்கை, சமுதாயமாக, இனிதாக, இப்பொழுதும் உலகத்தில் நடைபெறுவதைக் காணோம். இவ்வாழ்க்கைக்கு அடித்தளமாயிருப்பது கற்பு என்கிறார்கள் ஒரு சாரார். இல்லை, இல்லை; காதல்தான் மூல சக்தி என்கிறார்கள் ஒரு சாரார். இவ்வாழ்க்கை இனிது நடைபெற வேண்டுமானால், உடலின்பத்தை அடியோடு வெறுக்கவேண்டும் என்று தாக்க சாஸ்திரத்துக்கு பொருத்தமில்லாமல், சாதிக்கப் பார்க்கிறார்கள் சிலர். உடல் இன்பம் இல்லாத இவ்வாழ்க்கையும் இருக்க முடியுமா என்ற அபத்தம் அவர்களுடைய கண்களில் படாததுதான் அற்புதமாகும்.

தற்போது, பெரும்பான்மையான குடும்பங்களைப் பார்த்தால் ஒரு வினோதம் தெளிவாகத் தெரியும். இன்பத்துக்காக இவ்வாழ்க்கை ஏற்பட்டதல்ல போலவும் அது உண்டானதற்கு,

பயமும், தற்காப்பும், பத்திர புத்தியும் காரணங்கள்போலவும், பெரும்பான்மையான குடும்பங்கள் நடந்துவருகின்றன. இதைப் பார்க்கப் பொறுக்கமாட்டாமல், இலக்கியம் கதறுகிறது, கண்ணீர் விடுகிறது.

இலக்கியத்தில் எந்த அம்சத்தை துளைத்துப் பார்த்தாலும், இந்தக் கதறுதலைப் பார்க்கலாம். கவிதை, நாவல், கதை, நாடகம்—எதை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, இன்பவாழ்க்கையைத்தான், அவைகள் அடிகோலியாகக் கொண்டிருக்கும். இவ்வாழ்க்கையை இன்பமயமாகச் செய்யும் நோக்கம் ஒன்றையே இவைகள் குறிக்கொண்டிருக்கும்.

இவைகளில் சிறப்பானது நாவல். புருஷன் பெண்சாதி கதையாகச் சொல்லி, பல சித்திரங்களையும் காண்பிக்கும் படைத்து, இங்கிதமாக, இதோபதேசம் செய்யும் நாவல். நாவலைப் பலரகங்களில், வெவ்வேறு வகையில் எழுதி, இனிப்பும் படிப்பினையும் ஊட்டுகின்றார்கள் ஆசிரியர்கள்.

இன்பமயமான இவ்வாழ்க்கைக்கு, காதல்தான் மூச்சுக்காற்று போன்ற மூல சக்தி என்பது பெரும்பான்மையான ஆசிரியர்களின் சித்தாந்தம்.

அவர்கள் உயிரில்லாத, மாக்கட்டைபோன்ற, கற்புடைய இவ்வாழ்க்கையை ஏனாம் செய்து எழுதுவார்கள். கூண்டில் அடைபட்ட குருவிக்கு சுதந்திரம் ஏது, இன்பம் எவ்வாறு கிடைக்கும் என்பது அவர்களுடைய வாதம். கற்பு என்பதை கூண்டாக அடித்துவிடும் சமூகத் திட்டத்தை அவர்கள் வெறுப்பார்கள். காதல் இருந்தாலன்றி, கற்பு சாத்தியப்படாத சங்கதி என்று சாதிப்பார்கள். ஆகவே, கற்பாவது கத்தரிக்காயாவது, அது வெறும் ஏமாற்று வித்தை என்று அவர்கள் வீராவேசத்தோடு பேசவும் கூடும்.)

இவர்கள் இவ்வாறு பேசுவதில், உண்மை இல்லாமலும் இல்லை. கற்பு என்ற சொல்லை, ஆயுதமாகக்கொண்டு, ஒருவர் மற்றவரை அவமானப்படுத்துவதாக இப்பொழுது நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நம்மில் யாரும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கலாம். கற்பில் நம்பிக்கைகொண்டு வாழும் காந்தியைப்போன்ற பெரியார்களையும் உழைப்பாளிகளையும், கைவிரல் வைத்து எண்ணிவிடலாம். கற்பு என்று ஆகாயம் முட்டும்படியாக சத்தம் போடும் ஆளின் மனதைச் சோதித்துப் பார்த்தால்,

உள்ளே கற்பையே காண்முடியாது. காமவிகாரங்களால் அழுகிப்போயிருக்கும் உள்ளத்தைத்தான் காணலாம்.

இதை வெளியே சொல்ல, பெரும்பான்மையான ஆசிரியர்கள், பெரியார்கள், பிரசாரர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். கற்பு என்பது பிறனுக்கே தவிர, தனக்கு இல்லை என்பது பெரும்பான்மையானவர்களின் அந்தரங்கமான கருத்து. கற்பு பெண்ணுக்கல்லவா என்று ஆண்பிள்ளைகள் பகிரங்கமாகப் பேசவும் செய்கிறார்கள். உண்மையாளர்கள், உயர் வாழ்வையும் இன்ப வாழ்வையும் கருத்தில் கொண்டவர்கள், மேலே சொன்ன நிலைமையைக் கண்டு, மனம் பதைப்பார்கள், உள்ளம் சீறுவார்கள். உள்ளுக்குள்ளாகவே பொரையோடும் இந்தப் புண்ணைப் போக்குவது எவ்வாறு? ஆபரேஷன்தான் வழி.

இந்த உபாயத்தைப் பயமில்லாமல் கைக்கொள்ளும் மனது பெரும்பான்மையான மனிதர்களிடம் இப்பொழுதுகூட இல்லை. விர்ப்பந்தத்தால் கைக்கொள்ளுகிறார்கள். (சமூகப் புண்களை ஆபரேஷன் செய்ய, ஆசிரியர்களும் பயப்படுகிறார்கள். அஞ்சாதவர்கள் ஒரு சிலரே. அந்தச் சிறு கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பாக்கியசாலிகளில், “வாழ்க்கைத்தோணி” என்ற இந்த நூலை, சில அழகு ததும்ப, எழுதியிருக்கும் நண்பர் நாராயணன் ஒருவர்.)

இன்பமயமான இவ்வாழ்க்கைக்கு, உறுதியும் காதலும் மிக மிகத் தேவை என்பதை ஆசிரியர் நாராயணன் வெகு தெளிவாக, எடுத்துக்காண்பித்திருக்கிறார். பலவீனங்கொண்ட மனத்தினால், வாழ்க்கை, இன்பமும் பயனுமில்லாமல் சிதறிப்போகும் என்பதை ஆசிரியர் வெகு திறமையுடன் வர்ணித்திருக்கிறார்.

இந்த நாவலில் கதை சிகழ்ச்சிகள் மிகவும் குறைவு. என்றாலும் கதை சுவாஸ்யம் அபரிமிதமாக இருக்கிறது. காரணம் என்ன? மனோதத்துவ நுணுக்கங்களை வெகு சாதூர்யமாக நண்பர் நாராயணன் அம்பலப்படுத்தி யிருக்கிறார். இந்தத்துறையில் அவர் மனிதவர்க்கத்துக்கு செய்திருக்கும் தொண்டு அபாரமானது.

“வாழ்க்கைத்தோணி”யில் அபூர்வப் பிறவிகளைக் காணலாம் என்று யாரும் ஆசைப்படவேண்டாம். இந்த நூலில் வளைய வருபவர்கள், நீங்கள், நான், மற்றுமுள்ள நம் அக்கம்பக்கத்துச் சகோதர சகோதரிகள்தான். நம் எல்லோரையும்

காகழிப் பொருள்களாக, ஆசிரியர் சதிருக்குக் கொண்டுவந்து விறுத்தியிருக்கிறார். பிறர் நம்மைப் பார்த்து நகைக்கவும் குற்ற வாளிகள் என்றும் மனிதப் பதர்கள் என்றும் தீர்ப்பு சொல்லுவதற்காக ஆசிரியர் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

அனுதாபத்தோடும் அன்பு மிகுதியும்கொண்டு, நம்முடைய பலவீனங்கொண்ட உள்ளங்களின் ஆபாச சலனங்களை, அவர் சித்தரித்துக் காண்பித்திருக்கிறார். சித்திரங்கள், பார்க்கப் பார்க்க, உண்மையை விளக்கும் சித்திரங்கள்; சித்திரங்கள், படிக்கப்படிக்க மனதைக் கவரும் சித்திரங்கள்.

கதை சொல்லுவதில், ஆசிரியர் கையாண்டிருக்கும் முறைபம் தமிழ் நாட்டுக்குப் புதிதாகும். தங்களுக்கு நேர்ந்தவைகளை, கதாபாத்திரங்களைக்கொண்டே சொல்லச் சொல்லுகிறார். இந்த முறையிலும் ஒரு தனி அழகு இருக்கிறது. இங்கிலீஷ் இலக்கியத்தில், இந்த முறையை 'வில்கிகாவின்ஸ்' என்ற நாவலாசிரியர், வெகு சாமர்த்தியமாக கையாண்டிருக்கிறார்.

வாழ்க்கை என்ற தோணி, எப்படி யெல்லாம் ஊசலாடும் என்பதை அழகும் சக்தியும் கொண்ட தமிழ் நடையின் மூலமாக, சித்தரித்துக் காண்பித்திருக்கும் நண்பர் நாராயணனை, நான் மிகுதியும் பாராட்டுகிறேன். தகாத எதுவும் இந்த நூலில் எழுதப்படவில்லை. எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று எவரேனும் சொல்லத் துணிந்தால், அவர்கள் தங்கள் மார்பில் கைவைத்து தங்கள் உள்ளம் 'பட்பட்' என்று அடித்துக்கொள்ளுவதை, கவனித்துக் கேட்பார்களாக!

இன்னும் சில வருஷங்களுக்குள் நண்பர் நாராயணன், இலக்கிய மலையின் உச்சியில் வீற்றிருப்பார் என்பது என் ஆசைக் கனவு.

நுங்கம்பாக்கம், }
சென்னை. }

வ. ரா.

வாழ்க்கைத் தோணி

கோகிலா

வாழ்க்கைத் தோணியில் பிரயாணம் செய்யப்போகும் சதிபதிகளுக்கு ஒரு வார்த்தை! என் வாழ்நாள் முழுவதும் நடந்த அதிசயமான—ஆனால் புரட்சிகரமான—நிகழ்ச்சிகள் உங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். அதைச் சொல்லுவதால் என் மனதிலுள்ள துன்பச் சூமையும் குறையும்.

இன்று என்னைப் பார்ப்பவர்கள்—அன்று—அதாவது 17வது வயதில் பார்த்திருப்பீர்களானால் அவள்தான் நான் என்று சொல்லமாட்டார்கள். அவ்வளவு அழகுடன் அப்பொழுது விளங்கினேன். கண்ணாடியில் எனது உருவத்தைப் பார்த்து அடிக்கடி மகிழ்வேன். அம்மா என்னை வெளியே நிற்கவிடமாட்டாள். ஏன் என்று கேட்டால் எனது அழகை யாராவது பார்த்துவிட்டால் திருஷ்டி பட்டு விடுமாம். ஆனால் வெளியே நிற்கவேண்டா மென்று சொன்னதின் உண்மை, பிறகுதான் எனக்குத் தெரிந்தது.

அடி பாவி! இந்த எழில்தானே உன்னைக் கெடுத்தது. இதை உன்னால் அன்று—அந்த யௌவனச்செருக்கில்—அறிய முடியவில்லையே! வசந்த காலத்து மல்லிகையைப்போல் அன்று பிறருக்குத் தோன்றினேன்.

எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில்தான் பத்மநாதன் வசித்துவந்தார், அவருக்கு வயது 24இருக்கும். யௌவனப் பெண்களின் மனதைக் கவரும் அழகு அவரிடமிருந்தது. அவர் ஓர் வியாபாரி. ஆடம்பரத்துடன் நடந்துகொள்வார். நான் காலையில் எழுந்ததும் முகம் கழுவி கதவைத்திறந்து வெளியில் வந்து நிற்பேன். அப்பொழுதுதான் அவரும் வாயிற்படிக்கு நேரே உட்கார்ந்து பல் துலக்குவார்.

வீதியில் போவோர், வருவோரை எல்லாம் ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு அவரையும் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பேன்.

அவரும் என்னைப் பார்ப்பார். அதற்குள் அம்மா வந்து விடுவாள். வெளியே வந்து நிற்கக்கூடாதென்று சொல்லி உள்ளே அழைத்துச் செல்லுவாள். அப்பொழுது அம்மா மீது எவ்வளவு கோபம் கொள்ளுவேன் தெரியுமா?

அடி கேடுகெட்டவளே! உனக்குக் கோபம் வேறு வேண்டுமா? மனிதன் எவ்வளவு நல்லவனாக இருந்தாலும் மங்கையர்மீது ஆசை வைக்காதவன் யார்? அதிலும் சூரிய காந்திபோல் பார்த்ததும் கவர்ச்சிகொள்ளும் உன் அழகில் ஈடுபடாதவன் யார்? அம்மா உன்னைத் தடுத்ததின் நன்மை அன்று உனக்கு விளங்காமல் போனதென்ன? தினசரி தன்னுடைய வேலைகளை ஒழுங்காகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவருடைய மனதை மாற்றிவிட்டது எது? அவர் எவ்வளவு தூரம் போகக்கூடியவர் அல்ல என்று தோன்றியும் சும்மாயிருக்க வில்லையே!

குளித்துவிட்டு அழகான புடவையை அணிந்து கொண்டு தலைமயிரைச் சிக்கெடுத்துக்கொண்டே வாசற்படியில் நிற்பேன். அப்பொழுதுதான் அவரும் கடைக்குப் போக உடையணிந்து வெளிக்கிளம்புவார். அடிக்கடி பார்ப்பவள்தானே! பின்பு ஏன் அவர் பார்க்கும்பொழுது மட்டும் தலையைக் குனிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்மேல் எனக்குக் காதல் இருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்வதற்காகவா? அல்லது வெட்கம் தலைகுனியச் செய்கிறதா?

இப்படியெல்லாம் செய்துதானே அவரை உன் மோக வலையில் சிக்கவைத்துவிட்டாய். இனி யாரால் அறுத்தெறிய முடியும்?

அவர் திரும்பித் திரும்பி என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு போவதையே கவனித்துக்கொண்டு நிற்பேன் அவர் அந்தத் தெருக்கோடியில் போய் மறையும்வரை. அதிக மாக வளர்க்க விரும்பவில்லை. சில நாட்களில் எங்களுக்குள் கடிதப் போக்குவரத்தும் நடத்த ஆரம்பித்தோம். அந்தக் கடிதத்தில் என்னைப்பற்றி எவ்வளவு வர்ணனைகள் தெரியுமா?

கடைக்குப் போகுமுன் ஒவ்வொரு நாளும் என்னைப் பார்க்க ஆவல் கொள்ளுவாராம். என்னைப் பார்க்க முடியா விட்டால் அன்று அவர் மனம் இருண்டுவிடுமாம். என்னைப் பார்த்ததும் காரிருளில் நீல வானிடை தோன்றிய நிலவு போல் இருக்குமாம். அவரைப் பார்த்ததும் புன்சிரிப்புடன் நான் நிற்பதை மந்தாரமுள்ள தினத்தில் ரோஜா மலர்வது போல, என்னுடைய வதனம் மலர்ந்ததாக வர்ணிப்பார். அடேயப்பா! அவருடைய வர்ணனைகள் என் உள்ளத்தை ஒருங்கே கொள்ளுகொண்டு விட்டன.

நான் அழகாய் இருப்பதில் எனக்குப் பெருமையும் கொஞ்சம் கர்வமும் கூட உண்டு. அதைப் பிறரால்— முக்கியமாக காதலனால் வர்ணிக்கக் கேட்ட எனக்கு, மிட்டாய்மீது கற்கண்டுப்பொடி தூவினால் சாப்பிடுவதற்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாயிருக்குமோ அப்படி இருந்தது. ஆனால் இன்பமும் துன்பமும் இரட்டைச் சகோதரர்கள் அல்லவா?

ஒருநாள் மாடிமீது நின்றனுகொண்டு ஜன்னல் வழியாக அவருடைய வீட்டை எட்டிப்பார்த்தேன். அங்கு நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. நான்தான் அழகில் சிறந்தவனென்று எண்ணியிருந்தேன். என்னைக் காட்டிலும் அழகிற் சிறந்த பெண் அவருடைய வீட்டு வாசலில் நின்றனுகொண்டிருந்தாள். ஆச்சரியத்துடன் அவளை மாறி மாறிப் பார்த்தேன். என் வாழ்வைக்கெடுக்க வந்த பாவிதான் அவள். அப்பப்பா.....இன்று நினைத்தால் கூட என் இருதயம் பற்றி எரிகிறது. என் காதல் ஜ்வாலையில் தண்ணீர்விட் டணைத்துவிட எங்கிருந்து வந்தாளோ அந்தச் சண்டாளி?

“இன்றைக்குக் கடையில்லையே” என்று கேட்டாள்.

“உண்டு. பத்துமணிக்குப் போனால் போதும்” என்றார் பத்மநாதன்.

“ஏன் முன்பெல்லாம் சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டு விடுவீர்களே; இன்று எதிர் வீட்டுத் தரிசனம் 10 மணிக்குத்தானே?”

“இதெல்லாம் யார் சொன்னது உனக்கு? அவைகள் வெறும் கட்டுக்கதை” என்றார்.

“கட்டுக் கதையா? என்னைப் பயித்தியக்காரி என்று நினைத்துவிட்டீர்களா? எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதா? எதிர் வீட்டுத் தெய்வம் ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் மறைந்து நிற்கிறது. இப்பொழுது புறப்பட்டால் தரிசனம் கிடைக்கும். கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டு போகலாம். அந்தச் சுந்தர ரூபம்.....”

அதற்குள் என் தலை சுழல ஆரம்பித்தது. அவர்களுடைய பேச்சு எனக்குக் கேட்க வில்லை. அறைக்குள் சென்று குப்புறப் படுத்துக்கொண்டேன்.

*

*

*

*

மெதுவாகக் கண்களை விழித்துப் பார்த்தேன். பக்கத்தில் அம்மா உட்கார்ந்திருந்தாள். டாக்டர் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது ஜன்னி கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. புலம்பல் கிடையாது. இனி பயப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அம்மா என்னைப் பார்த்து “உடம்புக்கு எப்படியம்மாயிருக்கிறது” என்று அழுதுகொண்டே கேட்டாள். ‘இதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை’ என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்திருக்க முயன்றேன். அதற்குள் அம்மா என்னை எழுந்திருக்கவொட்டாமல் படுக்கவைத்தாள். என்னால் எழுந்திருக்கவும் முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் ஒரே வலி. நான்கு நாட்களுக்குப் பின்பு எழுந்துநடக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஒரு வாரத்திற்குப்பின் ஒருநாள் வாசற்படியில் வந்து நின்று எதிர் வீட்டைப் பார்த்தேன். அங்கு சாமான்களை வணியிடில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். வண்டியும் நகர ஆரம்பித்தது. கடைசியாக பத்மநாதனும், என் எதிர்கால வாழ்க்கைக்குக் கசப்பு ஊட்டிச் செல்லும் அந்தப் பெண்ணும் வெளியில் வந்து வண்டி ஏறினார்கள். அவளைக் கண்டதுமே என் இருதயம் வெறுப்பினால் பிளந்துவிடும் போலிருந்தது. ஆனால் அவர்.....?

திரும்பி என்னைப் பார்த்துவிடாமலிருக்க திரை மறைவில் மறைந்துகொண்டேன். வண்டியும் வீதியைக் கடந்துஇல்லை; என் வாழ்க்கைப் பாதையிலிருந்து எனது காதலை வெட்டிப் பிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. இனி என் எதிர்கால வாழ்வு எப்படியாகும்? என்னுடைய இருதயத்திலிருந்து வெளிப் பட்ட காதல் அக்கினி ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. அது ஒரு நாளும் அணையாது. அது உள்ளிருந்து எரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டியதுதானோ? எத்தனை நாளைக்குத்தான் இருதயம் எரிந்து கொண்டிருக்கும். அந்தத் தீயில் என் இன்ப வாழ்க்கை எரிந்து வீணாக சாம்பலாக வேண்டியதுதானோ? ஆனால் எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. வெள்ளம் தலைக்குமேல் போகும் பொழுது அது எவ்வளவு அடி தண்ணீர் என்பதைப்பற்றிய கவலை யாருக்கு உண்டு?

பெற்றோரும் என் நிலையை அறிந்துவிட்டனர் போலும். வரன் தேட ஆரம்பித்தது முதல் ஒவ்வொரு மாப்பிள்ளையைப்பற்றியும் எனது சம்மதத்தைக் கேட்பார்கள். நான் எல்லோரையும் நிராகரித்துவிட்டேன். ஒரே பெண்ணையுடைய என் பேற்றோருக்கு இது அதிகக் கவலையையும் ஏமாற்றத்தையும் அளித்தது. என் உள்ளத்தில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் பத்மநாதனை நான் காதலிக்கிறேன் என்பது பெற்றோருக்கு எப்படித் தெரியும்? பத்மநாதன்பத்மநாதன், இதைத்தான் எப்பொழுதும் உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

பத்மநாதன்

2

‘கோகிலா’... ‘கோகிலா’... இதைத்தான் எப்பொழுதும் உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் விபாபாரம் உண்டு நான் உண்டு. பிறருடைய காரியங்களில் நான் தலையிடுவதில்லை. அதிகாலையில் எழுந்திருந்ததும் காலேக்கடன்களை முடித்து, உணவு அருந்திவிட்டு வழக்கமாகக் கடைக்குப் போவேன். மாலை 6 மணிக்கு கடற்கரை சென்றுவிட்டு 8-மணிக்கு வீடு திரும்புவேன்.

எதிர் வீட்டில்தான் கோகிலா வசித்து வந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் வெளியில் வந்து நின்று நான் போவதைக் கவனிப்பாளாம் இது எனக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் காலை யில் விமானம் பறந்தது. அதை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், தற்செயலாக எதிர் வீட்டு மாடிமீது என் பார்வை விழுந்தது. அங்கே ஒரு பெண்.....கோகிலா தான்! என்ன அழகு! இவ்வளவு அழகான ரூபவதியை இதற்கு முன் நான் பார்த்ததில்லை. அவள் விமானத்தைக் கவனியாமல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். நான் வெட்கத்தால் கீழே குனிந்தபடி நடந்து சென்று விட்டேன்.

கடைக்குச் சென்றேன். ஆனால் கடையில் வேலை செய்ப முடியவில்லை. ஒவ்வொரு பொருளின் மீதும் கோகிலாவின் உருவமே தெரிந்தது. அவளை மறுபடியும் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் ஏற்பட்டது. அன்று மாலை கடற்கரைக்குச் செல்லாமல் வீட்டிற்கே வந்துவிட்டேன். ஆனால் அவளைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஒரே ஏமாற்றந்தான். இரவில் அவள் நினைவாகவே படுத்திருந்தும் கனவில்கூட அவள் தோன்றவில்லை.

மறுநாள் கடைக்குப் புறப்பட்டேன். நேற்று பார்த்த அதே உருவம்தான் எதிர் வீட்டில் நின்றது. என்னையே அது உற்றுப் பார்த்தது. என் கனவும் நனவாயிற்று. என்ன அழகு! என்ன புன்சிரிப்பு... ஒவ்வொரு நாளும் அவள் என்னையே பார்ப்பதன் காரணம்?..... காதல் என்று சொல்லுவார்களே?..... ஒருவேளை என் மீது..... நாம் இவளுடன் முன்பின் பழகாமல், என்மீது இவளுக்கு எப்படிக் காதல் உண்டாகும்?

ஒரு நாள் என்னைப் பார்த்ததும் மெதுவாகச் சிரித்தாள். அடேயப்பா! அந்தச்சிரிப்பு கிழவனையும், ஏன்! முனிவனைக்கூட மயக்கிவிடுமே! குழி விழுந்த கன்னங்கள் அழகுக்கு அழகு செய்வன போல் தோன்றின. பின்பு என் மனதைப் பறிகொடுக்க முடியாது, அதுவும் இந்த யௌவன வயதில்?

ஒரு நாள் தலையில் இருக்கும் பூவை எடுத்து என்மீது எறிந்து விட்டுச் சட்டென்று உள்ளே சென்று விட்டாள். அது ஓர் மல்லிகை யரும்பு. என் காலடியில் வந்து விழுந்தது. குனிந்து அதை யெடுத்தேன். மனதில் அனேக விதமான சிந்தனைகள் மாறி மாறித் தோன்றின. கற்பனை கோகிலாவின் வாழ்க்கைச் சித்திரத்தை எத்தனையோ விதமான நிறங்களால் தீட்டியது.

முதலில் என்மனதில் எழுந்த கேள்வி “இவள் யார்?” அவள் தன் முழுமனதுடனும் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பது மட்டும் நன்றாகத் தெரியும். அப்போது ஆனந்தத்தின் எவ்வளவு பெரிய அலை என் மனதில் எழும்பிச் சென்றது தெரியுமா?

“காதல் மொட்டு காலடியில் விழுந்து அபயம் கேட்டது. வசந்தத்தின் தென்றலிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் அது மலரும் நேரம் தெரியுமா?” இதை எழுதி அவள் வீட்டு வாசற்படியில் போட்டுவிட்டுச் சென்றேன். அதை அவள் பார்த்துக்கொண்டுதான் நின்றாள். அந்த எடுத்தாளா இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. அவள் அக்கடிதத்தைப் பார்த்தாளா? பதில் எழுதுவாளா? சிந்தனைகள் மனதை அரித்தன.

மறு நாள் அவனைக்கண்டேன். என்னைப்பார்த்துச் சிரித்தாள். நானும் சிரித்தேன். ஒரு கடிதத்தை எறிந்து விட்டு உள்ளே போய் விட்டாள். அதை எடுக்கக் குனிந்தேன். மனம் “திக் திக்”கென்று அடித்துக் கொண்டது. இந்த மனம் இருக்கிறதே மிகவும் பொல்லாதது, சாதாரணமாக ஒரு கடிதம் கண்டெடுக்கப் பட்டால் மனம் சாதாரணமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இந்தக்கடிதம்?... கள்ளத்தனமாக வந்ததல்லவா இது. இதில் தான் நீதிபதிகள்கூட மனிதனின் உண்மையையும் பொய்யையும் கண்டு கொள்ளுகின்றனர்.

கடிதத்தை எடுத்து பையில் வைத்துக்கொண்டு வேகமாக நடந்து மறைந்து விட்டேன். கடிதத்தைப்

படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அடிக்கடி எழுந்தது. தலை மறைந்ததும் அப்பால் போய்நின்று கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தேன்.

“வசந்தத்தின் தென்றல் நேற்றே வந்து விட்டது. அது அந்த மல்லிகையைப் பூக்கும்படியும் செய்து விட்டது. அது முதல் நான் தங்களை உள்ளம் கனியக் காதலிக்கிறேன்.....”

“உள்ளம் கனிய! உள்ளம் கனிய” இதே வார்த்தைகளை என் வாய் திரும்பத் திரும்ப உச்சரித்துக்கொண்டே இருந்தது. பூக்களால் செய்த பாதரட்சைமீது நடக்கும் போது கால்களுக்கு எவ்விதச் சுகானுபவம் உண்டாகிறது? நாள் முழுதும் என்மனம் அதேவிதமான சுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த சொற்களின் மீது என்மனம் சும்மா குதித்துக்கொண்டே ஓடிற்று.

எத்தனை காதற்கடிதங்கள்! என்னுடைய வர்ணனைகள் நிறைந்த கடிதங்கள் அவள் முழுமனதையும் கவர்ந்தன. இல்லாவிட்டால் சாதாரணமாக எழுதும் கடிதங்களுக்குக் கூட என் இவ்வளவு புகழுரைகள் கூறுகிறாள்?

ஒரு நாள் எனது விலாசமிட்ட கடிதம் ஒன்று வந்தது. அதைப் பிரித்துப் படித்தேன். வத்சலா எழுதியிருந்தாள். நாளை இங்கு வரப்போகிறோம். ஒரு மாதம் என்னுடன் இருக்கப்போகிறோம். என்னென்னவோ எழுதியிருந்தாள். இவளை இப்பொழுது யார் அழைத்தார்கள். சனியன்மாதிரி வந்து சேரப்போகிறாளே! எனக்கு இன்னும் விவாகம் ஆகவில்லை என்று கோகிலாவிடம்கூடச் சொல்லியிருக்கிறேன். பேதை அதை நம்பிவிட்டாள். ஏன்! அவளுடைய வாழ்க்கையையே என்னிடம் ஒப்பு வித்து விட்டாள். பாவம். தற்செயலாக வத்சலாவைப் பார்த்து விட்டால் என்ன நினைக்கப் போகிறாளோ தெரியவில்லை.

வத்சலாவின் நடவடிக்கை ஒன்றும் ஆதியிலிருந்தே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. பெண்கள் சுதந்திரத்துடன்

வாழவேண்டுமாம். ஆண்கள் அவர்களை அடிமைப் படுத்தக்கூடாதாம். அவர்களை ஆண்களுடன் சரிசமமாக நடத்த வேண்டுமாம். அவர்கள் தெய்வங்களாம். அவர்களை இதயக்கோவிலில் வைத்துப் பூஜிக்க வேண்டுமாம். உண்மைதான். ஆனால் கணவனுடைய சொற்களையும் மீறி அவர்கள் நடக்கும்பொழுது? “இங்கு வசதி எப்படி இருக்கிறது. வரலாமா?” என்று எனக்குக் கடிதம் எழுதிக்கேட்காமல் வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டாளே; எனது வசதியை அவள் கவனித்தாளா? பின்பு இவர்களை மட்டும் இதயக் கோவிலில் வைத்து வணங்க எப்படியுமாய் மனம் வரும்? பெரிய அதிகப் பிரசங்கி அவள்.

அதற்குப் பின்பு ஒரு தடவைதான் கோகிலாவைப் பார்க்க முடிந்தது. இந்த வத்சலா இருக்கிறாளே வந்ததும் சும்மாவா இருந்தாள்? நான் நினைத்ததுபோல எங்களுடைய காதல் நட்பையும் அறிந்துகொண்டுவிட்டாள். கோகிலா எழுதிய கடிதங்களைக் கிழித்தெரியாமல் பத்திரமாகப் பெட்டியில் வைத்திருந்தேன். நான் கடைக்குப் போயிருக்கும் சமயம் என்பெட்டியை ஒழுங்கு செய்வதற்காக வத்சலா அதைத் திறந்திருக்கிறாள். அதில் கிடந்த கடிதக்கட்டைப் பிரித்து ஒவ்வொன்றாகப் படித்துப் பார்த்திருக்கிறாள். பின்பு கேட்கவேண்டுமா அவளுடைய நிலைமையை?

அதிலிருந்து அவள் ஒரு தினசாக மாறிவிட்டாள். எந்தப் பேச்சு எங்களுக்குள் எழுந்தாலும் கோகிலாவின் காதல் நட்பைப்பற்றிக் குத்திக்காட்டுவாள். ஒரு மாதிரியாகப் பேசுவாள். எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கவில்லை. பாவம்! கோகிலா இதைக் கேட்டுவிட்டால் உடனே தற்கொலை செய்து கொள்ளுவாள். கோகிலாவின் மனம் ஒரு மிருதுவான பூவைப் போன்றது. வத்சலாவின் மனம் இரும்பு. சில சமயங்களில் அவள் பேசியது என் மனதைச் சுட்டது.

“வெகு நாட்களுக்கு முன்பு—அதாவது உன்னை விவாகம் செய்து கொள்ளுவதற்கு முன்பு நடந்த காதல்

கடிதங்கள். அவளுடைய ஞாபகார்த்தமாய் இவைகளை வைத்திருக்கிறேன்” என்று வத்சலாவிடம் சொன்னேன்.

“என்னைத்தான் இப்பொழுது விவாகம் செய்து கொண்டு விட்டீர்களே! இவை இனி எதற்காக?” என்று கேட்டுக்கொண்டே எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகக் கிழித்தெரிந்து விட்டாள். அவள் மீது எனக்கு வந்த கோபம்... ஆனால் அந்த இடத்தில் நான் கோழையாகி விட்டேன். என் அனுமதியின்றி அந்தக் கடிதங்களை கிழித்தெறிந்ததற்கு அவளுக்கு நான் ஒரு தண்டனையும் கொடுக்கவில்லை.

இந்த மாதிரி அவைசியமான காரியங்களில் தலையிட்டு என் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக் கொள்ளுகிறாள். இதற்குத்தான் பெண்களின் சுதந்திரத்தை கடைசி வரையில் நான் மறுத்து வந்திருக்கிறேன். அவள் அக்கடிதங்களைக் கிழித்தெறிந்தாளே எவ்வளவு அகம்பாவமான செய்கை தெரியுமா?

கிழித்தெறியப்பட்ட காகிதத் துணுக்குகள் மூலைக்கு ஒன்றுகப் பறந்து சென்றன. எதிரில் விழுந்த இரண்டொரு துணுக்குகளில் கோகிலாவின் புன் சிரிப்பு தவழும் முகம் தெரிந்தது. அவற்றைக் கையில் எடுத்து மேஜை மீது வைத்தேன். ஒன்றில் ‘ஆருயிர் காத’...மற்றொன்றில் ‘உள்ளம் கனிய’...மறுபடியும் அதே ஞாபகம். இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லை. விடிந்தது முதல் கோகிலாவின் முகமே தென்படவில்லை. அவளைப்பற்றிய விவரங்களும் தெரியவில்லை.

அதன் நடுவே வத்சலா நுழைந்து விட்டாள், பூஜை வேளையில் காடி நுழைந்ததைப்போல். இவளை அழைத்துப்போய் வீட்டில் விட்டுவர நினைத்தேன். அப்பொழுது தான் என் இஷ்டம்போல் இருக்கலாம், அதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்து முடித்தேன்.

ஒரு மாதம் சென்றது, கடைக்குத் திரும்பி வந்தேன். வந்ததும் முதல் வேலையாக கோகிலாவைப் பற்றி விசாரித்தேன். வீட்டில் இருந்து வருவதாகவே செய்தி

எட்டியது. ஆனால் அவள் எப்பொழுதும் என்னை எதிர்பார்த்து நிற்கும் அந்த மாடிக்கதவு தாளிடப்பட்டிருந்தது. அது நான் வந்த நாள் முதல் திறக்கப்படவேயில்லை. அந்த வாசற்படிக்கு பக்கமாயுள்ள முதல் அறை கோகிலாவினுடையது என்பது எனக்குத் தெரியும். நடு ரிசியில் யாருமறியாதபடி அவள் வீட்டிற்குச் சென்று அவளைப் பார்ப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். ஏனெனில் என்மனம் பொறுமையை இழந்து விட்டது. அது கோகிலாவைப் பார்ப்பதற்காக எந்தக் காரியமும் செய்யத் துணிந்து விட்டது.

கோகிலா

3

அன்று வளர்பிறைச் சந்திரனின் பத்தாம் நாள், தசமி திதி, சந்திரன் கனவில் வரும் படகுபோல் வானக்கடலில் மிதந்துகொண்டிருந்தான். தருக்களடர்ந்த வீதிகளிடையே குவையாக இருள் கவிந்திருந்தது. மாருதமும் மெதுவாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஓங்கி உயர்ந்த தென்னை, சவுக்கு முதலிய தோப்புகளுக்குமேல் கருநீல ஆகாயத்தில் தாரகை மணிகள் சிந்திக்கிடந்தன. குளிர்ச்சியும் இன்பமும் பொருந்திய அந்த இரவில் இயற்கை அழகார்ந்து ரகசியம் குடிக்கொண்டு விளங்கிற்று.

படுக்கையில் படுத்தேன். தூக்கமே வரவில்லை. வீணையை எடுத்துக்கொண்டு நிலா முற்றத்திற்கு வந்தேன். அம்மாவும் கூடவே வந்தாள். நான் உட்கார்ந்து வீணையை மீட்டினேன். அம்மாவும் அதை ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் ஒரு துற்குணம் இருந்தது. அதுதான் அடிக்கடி வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளும் பழக்கம். நாங்கள் இருந்த பக்கம் எச்சிலை உமிழ்ந்தால் வீடு அசுத்தமாகிவிடும். அதற்காக என் அறைக்குப் பக்கத்திலுள்ள வெளிக் கதவைத் திறந்து அந்தப்பக்கம் உமிழ்ந்தாள். திரும்பி வரும்பொழுது கதவைத் தாளிடாமல் வந்து விட்டாள்.

ஒரு மாதமாக அந்தக்கதவை நான் திறப்பதில்லை. அந்தக் கதவின் பக்கம் போகையிலே பத்மநாதனின் ஞாபகம் ஏற்படுகிறது. அட்டா! அவருடைய நிமிர்ந்த தோற்றமும், சுருட்டை மயிரும், துல்லிதமான உடையும் ஒய்யாரமான நடையும், கம்பீரமான பார்வையும்..... அந்த மன்மதன் என் நெஞ்சைவிட்டு அகலவே மாட்டார். அந்தக் கதவைத் திறந்ததும் அவரைக் காணாமல் ஏமாற்ற மடைந்தேனாயின் அதே ஏக்கமாக சீக்கிரத்தில் இறந்தே போயிருப்பேன். அதற்காக அந்தக் கதவை ஒருமாதமாக தாளிட்டு வைத்திருந்தேன், மணிக்கூண்டிலுள்ள கடியா ரத்தில் மணி ஒன்று அடித்துவிட்டது. அம்மாவும் பக்கத் திலே தூங்கிப்போய்விட்டாள்.

தூங்கலாமென்று நினைத்து வீணையை அப்பால் வைத்துவிட்டு படுக்கையை விரித்துக்கொண்டிருந்தேன். கணீரென்ற மெதுவான சத்தம் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. வீணையில் ஏதோ பட்டு வீணைக்கம்பியிலிருந்து கிளம்பிய சத்தம் என்று நினைத்துக்கொண்டே படுக்கையில் படுத்தேன். உடனே தூக்கம் வரவில்லை. பத்மநாதனின் உருவம் மனதில் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. என் எதிர் கால வாழ்க்கையைப்பற்றி அந்த உருவத்துடன் மனக் கோட்டை கட்டினேன்.

மறுபடியும் அதே சப்தம். என் மனக்கோட்டை இடிந்து பொடிசூர்ணமாகிவிட்டது. எழுந்து சென்று அந்தக் கதவை மெதுவாகத் திறந்தேன்.

ஆச்சரியம்! எதிரே ஓர் ஆடவனின் உருவம். முதலில் யாரென்று தெரியவில்லை. கூச்சலிட முயன்றேன்.

“கோகிலா!”

என்ன அருமையான அழைப்பு. எப்பொழுதோ கேட்ட குரல். அது யார்? மறுபடியும் திகைத்தேன். நிலவின் நிழலில் உருவத்தை யாரென்று தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

“கண்ணே! கோகிலா!”

அந்தக் குரல் அன்புடன்பேசியது. “ஒரு மாதமாகி விட்டது. மறந்துவிட்டாய்போலும்.”

ஆ! அது அவருடைய குரல் அல்லவா? எப்பொழுது வந்தார்? இங்கு எப்படி வந்தார்? எனக்கும் கொஞ்சம் தைரியம் வந்துவிட்டது.

“யார்! நீங்கள்தானா? வழி தெரிந்து வந்தீர்களா? பாதை தவறி வந்துவிட்டீர்கள்போல் தெரிகிறதே? இது கோகிலாவின் வீடு.” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தேன்.

“உஸ்! சிரிக்காதே. யாரேனும் பார்த்துவிடப் போகிறார்கள். நான் வழிதவறி வந்துவிடவில்லை. உன்னைப் பார்த்துப் போகவே வந்தேன்.”

“ஏன்? என் உடம்புக்கு என்ன? நான் நன்றாகத் தானே இருக்கிறேன்?”

“கோகிலா! இங்கு நின்று எவ்வளவு நேரம் பேசுவது. வா. உங்கள் தோட்டத்தில் உள்ள மாமரத்தின் கீழ்போய் உட்காரலாம். எல்லா விபரங்களும் சொல்லுகிறேன்,” என்றார். நானும் சம்மதித்தேன். இருவரும் போய் மாமரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்தோம்.

வசந்த காலத்தின் ஆரம்பம். மாமரம் தழைத்து பூக்கள் நிறைந்து விளங்கியது. ஏராளமான பூக்கள் தரையில் உதிர்ந்து கிடந்தன. பூக்களின் வாசனை நிறைந்த மாருதம் மெதுவாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. சந்திரனின் கிரணங்கள் விருகூத்தின் இலைகளினூடே பாய்ந்து அவருடைய எழில் நிறைந்த மேனியை முத்தமிட்டன. நான் அவர் அருகில் நெருங்கி உட்கார்ந்தேன். அந்த ஆனந்தமான இரவில் என் உள்ளம் சொல்ல முடியாத உற்சாகத்தினால் குதிக்கத் தொடங்கியது.

“கோகிலா! நான் வந்து இரண்டு நாட்கள் ஆகின்றன. இந்த இரண்டு நாட்களாக உன்னைப்பார்க்க முடியாமல் என் மனம் வேதனையுற்றதுபோல தவிக்கத் தொடங்கியது. என் மனைவி வத்சலா நமது காதலுக்கு இடையூறு வந்து தோன்றினாள். அவளைக் கொண்டு போய் ஊரில் விட்டு வரவே இத்தனை நாட்கள்!”

வேகமாக ஓடுகிற மோட்டாரின் எதிரே ஆள் அகப் பட்டதும் ஓட்டுகிறவன் மனம் என்ன பாடுபடுமோ அதே நிலைமையை ஒத்திருந்தது என் மனம்.

“வத்சலா-என் மனைவி வத்சலா!”

அன்று பார்த்த அவள்தான்! இருதயம் எரிவது போலிருந்தது. இதையேன் முன்பே என்னிடம் சொல்ல வில்லை. தங்களுக்கு விவாகமாகிவிட்டதாகத் தெரிவித்திருந்தால் தங்களை நிமிர்ந்துகூடப் பார்த்திருக்கமாட்டேனே? அட ஈஸ்வரா! என் எதிர்கால வாழ்வு? தங்களை நம்பியவளின் கதி?.....ஈட்டி கொண்டு குத்தியதுபோல் இருந்தது என் மார்பு. தலை குனிந்தேன். கண்ணீர் பெருகியது.

பத்மநாதன் இரு கரங்களாலும் என் தலையை நிமிர்த்தினார். சந்திரனின் கிரணங்கள் என் முகத்தில் விழுந்தன. கண்ணீர் வழிந்தோடும் முகத்தைக் கண்டதும் கைத்துணியால் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு தன் நெஞ்சில் என் தலையைச் சாய்த்து அணைத்துக்கொண்டார். அடேயப்பா! அந்தக் கரஸ்பர்ஸம் என் உடம்பையே புளகாங்கிதமடையச் செய்தது.

“கோகிலா! கலியாணம் செய்யாமலிருந்தால்தான் காதல் செய்யவேண்டுமா? மணம் செய்துகொண்டவர்களுக்குக் காதல் என்பதே இல்லையா? இந்த யௌவனம் கழிந்தால் மனிதனுக்கு இன்பமேது?

வெள்ளப் பெருக்கினால் கரையில் இருக்கும் புஷ்பம் தண்ணீருடன் கலந்து ஆனந்தத்தால் நடனம் புரிகிறது. ஆனால் பிரவாகம் எங்கேயோ சென்றுகொண்டிருக்கிறது. புஷ்பம் அங்கேயே இருந்து உலர்ந்துவிடுகிறது. ஆயினும் தண்ணீர் திரும்பிவருவதில்லை. இதேமாதிரிதான் யௌவனமும்.

நான் வேறொரு பெண்ணை மணந்திருந்தாலும் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன். உனக்காகவே என் உயிர். நாம் இருவரும் முன்பு ஒருவரையொருவர் அறியமாட்டோம். காதல் தெய்வீகமானது. அது இருவரையும்

ஒன்று சேர்த்துவிட்டது. உன் எண்ணம்போல் நான் நடப்பேன். அதோ! பார் சந்திரனை. சுக்கிலபக்ஷ வளர் பிறை. அதேபோல் நமது காதலும் வளரும்.”

நான் இடை மறித்து “போதும் போதும், இருந்தும் இருந்தும் சந்திரனையா உவமைபாகக் கூறினீர்கள்? பெளர்ணமிக்கு அடுத்த நாளிலிருந்து தேய்வதுபோல் நம் காதலும்.....”

அவர் என் வாயைப் பொத்தினார். “அன்பே! இதோ பார்” என்றார். நான் நிமிர்ந்து அவர் முகத்தை நோக்கினேன். அவர் என் இதழ்கள் இரண்டையும் சொல்ல முடியாதபடி வருத்திவிட்டார். அப்பொழுதுதான் எனக்கு சுய உணர்வு வந்தது. உடல் நடுங்கிற்று, உதடுகள் இரண்டும் நெறுப்புப்பட்டாற்போல் விடுவிடுத்தன. இதற்காக நான் மனதைப் பிடித்துக்கொண்டது கொஞ்ச நஞ்சுமல்ல. அந்த ஸ்பர்ஸத்தை அனுபவிக்க இந்தப் பாழும் இதழ்கள் மீண்டும் துடித்தன. உடம்பெல்லாம் முள் தைப்பது போன்று ஒரு வேதனை. அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிவிடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அன்றைய இரவின் இன்ப நினைவுகள்..... வேண்டாம். அவை என்னுடனேயே இருக்கட்டும்.

அடி உபயோகமற்ற நாரி! உலகத்தில் மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காத இன்பமா உனக்குக் கிடைத்து விட்டது. இன்பம் என்பதையே பரிபூரணமாக அறிந்திருக்கமுடியாத அந்த நாளில் நீ எதைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தாய்? இன்று ஏன் கழிவிரக்கப்படுகிறாய். உனக்கு வேண்டியதுதான். அன்று பத்மநாதனே உன்னை அணைத்து முத்தமிட்டபோதிலும் நீ உன்னை விடுவித்துக்கொண்டு ஓடிவந்துவிடுவதுதானே. பாசாங்குக்காரி நீ! சம்மதத்துடன் தானே அவன் அணைப்பிற்கு இணங்கினாய்?

“விடியப்போகிறதே; யாரேனும் பார்த்துவிடப் போகிறார்களே” என்று அவர் துடிதுடித்தும் அவரைப் போகவிட்டாயா? “பயப்படாதீர்கள். நான் இருக்கும் பொழுது என்ன பயம்? பகல் முழுவதும் யாரும் காண

முடியாதபடி உங்களை இங்கு ஒளித்துவைக்க என்னால் முடியும்.....” இன்னும் என்னவெல்லாமோ சொல்லி அவருடன் குதூகலித்துக்கொண்டிருந்தாயே. அதற்குப் பிரதிபலன்தான் இப்பொழுது நடப்பது. படு. நன்றாகக் கஷ்டப்படு. உனக்கு இதெல்லாம் வேண்டியதுதானே!

என்னைப் பார்ப்பதற்காக வெளியே சுற்றிக்கொண்டிருந்தாராம். வீணையின் இன்னிசை முழுக்கம் காற்றில் சுவாரி செய்துகொண்டுபோய், நான் விழித்துக்கொண்டு காதலனை எதிர் நோக்கி ஏங்கியிருப்பதாகத் தூது சொல்லிற்றும். உடனே ஓடிவந்தாராம் என்னைப் பார்க்க.....

விழித்துக்கொண்டுவிட்டேன். காலையில் 7½ மணி. கடியாரம் ஒரு அடி அடித்தது. கழிந்த இரவின் சம்பவங்கள் நினைவிற்கு வந்தன. அன்று முழுவதும் உற்சாகம் தாங்கமுடியவில்லை. பொம்மைகளுக்கு உடை உடுத்து வேன். மேஜைவிரிப்பை நாலேந்து தடவை எடுத்து மாறி மாறி விரிப்பேன். பூச்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்று வேன். ஒரு பூவைக் கிள்ளி எறிவேன். மற்றொன்றை பின்னலில் வைப்பேன். புடவைகளை மடித்து வைப்பேன். என் வாழ்விலே அன்றுதான் நான் அளவு கடந்த ஆனந்தம் அடைந்திருக்கிறேன்.

அன்று மாலை மணி 4 இருக்கும். என் தந்தை மாடிக்கு வந்தார். அவருக்கு ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டேன். அவர் உட்கார்ந்ததும் என்னை அருகில் அழைத்தார். என் தந்தை ஒரு நாளும் தனியாக மாடிக்கு வந்து என்னை அன்புடன் அழைத்ததில்லை. இன்று ஏதோ ஒரு புதுமை நடக்கப்போகிறது என்று நினைத்துக்கொண்டு அருகில் சென்றேன்.

“இதோபார் கோகிலா! உனக்கு விவாகம் நிச்சயம் செய்து விட்டேன். நீ இதுவரை நடந்துகொண்டது சரி. இனிமேலும் வேண்டாமென்று சொல்லி எங்களுடைய மனதை வருத்தாதே. உன் சம்மதத்தை அடிக்கடி கேட்டு வந்த நான் வழக்கம்போல் இப்பொழுதும் இதை மறுத்து விடுவாய் என்று நினைத்தே உன்னைக் கேட்கவில்லை. வரணும்

நல்ல இடத்தில்தான். மாப்பிள்ளை நன்கு படித்தவர். டாக்டர் உத்தியோகம். நல்ல பணம் வைத்திருக்கிறார். அழகிலும் குறைவில்லை. இனி உன் காலச் சக்கரத்தில் மேடு பள்ளங்களே தோன்றாது. இந்த மாதிரி இடம் கிடைத்ததே உன் அதிர்ஷ்டம்தான்.

கொஞ்சநேரத்தில் உன்தாயாருடன் இரண்டொரு பெண்கள் உன்னைப் பார்க்க வருவார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதை செலுத்து". இதைச் சொல்லியதும் அப்பா எழுந்து போய்விட்டார்.

அவருடைய பெயர் 'கமலநாதன்'. நான் மந்திரமாக ஜெபிக்கும் பெயர் 'கமலநாதன்'. அப்பா சொல்லிய அன்று என் உள்ளத்தில் நெருப்பைவாரி வீசியதுபோல் இருந்தது.

நான் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்தேன். கொஞ்சநேரத்தில் அம்மாவும், இன்னும் இருபெண்களும் மேலே வந்தார்கள். "கோகிலா! இங்கேவா அம்மா இவர்களை நமஸ்காரம் பண்ணு" என்று அம்மா அழைத்தாள்.

அதற்குள் வந்தவர்கள் அதற்கென்ன, குழந்தை ஏதோ வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இன்று இல்லா விட்டாலும் நாளை நமஸ்காரம் செய்யத்தானே வேண்டும். வேண்டாம், அவள் அங்கேதானே இருந்துபடிக்கட்டும்.

எனக்கு மாமியாக வரப்போகிறவளே அப்படிச் சொன்னாள். "மாமி! இன்று நீங்கள் எங்கிருக்கிறீர்களோ? இந்த அடியாள் கைகுவித்து நமஸ்காரம் செய்கிறாள். இந்த ஏழையை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். அப்பா! அறியாத தன்மையால் தங்கள் மனதையும் நோகச் செய்து விட்டேன்"

வந்தவர்கள் கொஞ்சநேரம் அவர்களுக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு எழுந்து சென்றனர்.

கமலநாதன்

4

இந்த டாக்டர் உத்தியோகம், இருக்கிறதே இதைப் போல மோசமான் வேலை வேறு ஒன்றும் இல்லை. இதற்குப் பகல் இரவு என்ற வித்தியாசமே கிடையாது. ஏதாவது ஒரு 'கேசை' (Case) எடுத்துக்கொண்டால் அது செளக்கியமாகு மட்டும் மனிதனுக்குத் தூக்கமேது? இந்த வயதிற்குள் நான் கேட்டறியாத புதுப் புது வியாதிகள். அதற்காக நான் சளைக்கவில்லை. இதற்கேற்ற புதுப் புது மருந்துகளும் தயார் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். அதில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறேன்.

பகல் முழுவதும் நேரம் என்பதையே குறிக்காமல் வைத்தியசாலை அறையிலேயே இருப்பேன். இரவு ஏழு ஆனதும் கம்பவுண்டர் (மருந்து கொடுப்பவர்) அறையைச் சாத்திக்கொண்டு போய்விடுவார். உணவு அருந்தி விட்டு படுக்கையில் களைப்புடன் படுப்பேன். ஒருவன் மோட்டாரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திக்கொண்டு "ரொம்ப ஆபத்து, காரில் சீக்கிரம் புறப்படுங்கள்" என்பான்.

மற்றொருவன் "ஐயா! வண்டிகொண்டுவந்து அப்பவே காத்திருக்கிறேன். மூன்று நாட்களாக அவள் கஷ்டப்படுவது எங்களுக்கே பொறுக்கமுடியவில்லை. உங்களுக்குக் கோடிப் புண்ணியமுண்டு, குழந்தையைப் பற்றிக் கவலையில்லை, தாய் பிழைத்தால் போதும். புண்ணியவான்! ஒரு முறை வந்து பாருங்கள். கர்ப்பஸ்திரீ ரொம்ப அவதிப்படுகிறாள்" என்பான். பாவம்! அவன் வீட்டில் எவ்வளவு கஷ்டமோ, யாருக்குத்தெரியும் அது?

அதே நேரத்தில் வேறொருவனும் "ஐயா! அப்பா" என்று அலறிக்கொண்டு வருவான். என்ன என்று கேட்டால் "வயிற்று வலி நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தேன். கடைசியில் பொறுக்க முடியாமல் ஓடிவந்தேன்" என்பான். இப்பொழுது எனக்குப் பெரிய தர்ம சங்கடமாகி விடும். அவைகளையும் சமாளித்துக் கொள்வேன்.

கடைசியாக இரவு ஒரு மணிக்கோ அல்லது இரண்டு மணிக்கோ வந்து களைப்புடன் படுத்துக்கொள்வேன். இவ்வளவு களைப்புடன் வந்து படுத்துக்கொண்டேனே, சுற்று தூங்கட்டும் என்று அம்மா பார்க்கமாட்டாள். என்னைக் கண்டதும் 'இராமாயணம்' ஆரம்பித்து விடுவாள். இந்த இடத்தில் ஒரு பெண் பார்த்திருக்கிறேன், அந்த இடத்தில் ஒரு பெண் பார்த்திருக்கிறேன் என்று ஆரம்பித்து விடுவாள்.

இவளை இந்த நேரத்தில் யார் இதை எல்லாம் கேட்டது? ஏதேனும் சொன்னால் அவளுக்குக் கோபம் மட்டும் வந்துவிடும். ஒவ்வொரு நாளும் இதே பேச்சு, கலியாணம் செய்துகொள்ளுவது நானா, இவளா? அப்படிக்கூட ஒரு தடவை கேட்டுவிட்டேன். ஆயினும் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி அடிக்கடி என்னை வற்புறுத்தி வந்தாள். அவளுடைய அவசரத்திற்குத் தக்கபடி நானும் நிராகரித்து வந்தேன்.

ஒரு நாள் அம்மா ஆபீசுக்கே வந்து விட்டாள். "என்ன!" என்று கேட்டேன். என்னைத் தனிமையில் அழைத்து, ஒரு பெண் பார்த்திருப்பதாகவும், பெயர் கோகிலா என்றும், நல்ல அழகான பெண் என்றும், நன்கு படித்திருப்பதாகவும், பெற்றோருக்கு அவள் ஒரே பெண் என்றும், ஏதேதோ சொன்னாள்.

"என்ன வேண்டுமானாலும் செய், என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே" என்று சொல்லிவிட்டுக் கோபமாகப் போய் விட்டேன். இதுதான் சமயமென்று நினைத்து மாலதியையும் கூட்டிக்கொண்டு பெண்ணைப் பார்த்து வரச் சென்றோளாம். பெண்ணை அழகான ரூபவதியாம். பெற்றோரும் நல்ல குணம் உள்ளவர்களாம். அந்தப் பெண் எத்தனையோ பேரை வேண்டாமென்று நிராகரித்து விட்டாளாம். என்னை மட்டும் வெறுக்காமல் ஏன் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டாள்? ஒரு சமயம் என்னை முன்பின் பார்த்திருக்கிறாரோ என்னமோ தெரியவில்லை,

எத்தனையோ பேரை வேண்டாமென்றவள் என்னை ஏன் விவாகம் செய்து கொள்ளச் சம்மதித்தாள்?..... அம்மா சொன்னாள், அதுதான் விதியின் விளையாட்டாம். அவள் எனக்காகப் பிறந்திருக்கையில் வேறொருவர் என்ன செய்ய முடியும்?

உண்மைதான், விதி ஒரு போக்கிரிப் பையனைப் போன்றது, மனிதர்களின் அழகிய எண்ணங்களை அழித்து, ஒழித்து நாசம் செய்வதில்தான் அதற்கு ஆனந்தம். நான் நினைத்தது போல் அந்த விதி பிற்காலத்தில் மாலதியின் ரூபத்திலும் பத்மநாதனின் ரூபத்திலும் தான் வந்திருக்கும்.

கோகிலாவைப் பார்த்து வந்த நாள் முதல் மாலதி என்னுடன் வேடிக்கையாயும் விளையாட்டாயும் பேசுவதில்லை. அவள் என் அத்தை மகள். என்னுடைய அத்தையும் மாமாவும் இறந்து வெகு நாட்களாகிவிட்டன. அனாதையான மாலதி அதுமுதல் எங்கள் வீட்டிலேயே வளர்ந்து வருகிறாள். எனக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் சின்னஞ்சிறுவயதுமுதல் அவள்தான் செய்துவருகிறாள். அவள் இல்லாவிட்டால் பொழுது போவதே சிரமமாயிருக்கும். அதனால்தான் அவளை மறந்து வேறொரு பெண்ணுடன் வாழ இஷ்டமின்றிக் கலியாணம் செய்துகொள்ள மறுத்து வந்தேன்.

முன்பெல்லாம் களைப்புற்றிருக்கும் எனக்கு வேடிக்கைகாட்டி வேலையைச் செய்யத் தூண்டுவாள் மாலதி. நடு நடுவே வேலைக்கஷ்டம் தோன்றாதபடி விளையாட்டாகப் பேசிச் சிரிப்பாள். அவளுக்கு டாக்டர் வேலைக்குப் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை. ஆனால் அம்மா அந்த ஆசை நிறைவேறாதபடி குறுக்கே நின்றாள். அவளுக்குப் பரிந்து நான் பேசினால் அம்மாவுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். இப்பொழுது அவளை வீட்டு வேலைகளைப் பார்ப்பதற்கென்று தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டாள். என்னுடன் அதிகமாக நெருங்க விடுவதில்லை. மாலதி விளையாட்டாக ஏதாவது என்னுடன் பேசிச்சிரிப்பது அம்மாவுக்குத் தெரிந்து விட்டால் மாலதி மீது சீறிப்பாய்வாள், மருண்ட

மான் ஒரு கொடும்புலியைக் கண்டதும் எப்படிப் பயப் படுமோ, அதுபோல மாலதியும் சப்த நாடியும் ஒடுங்கி எழுந்து போய் விடுவாள்.

“என்னடி! ஒருவயதுப் பெண் இப்படிச் சிரித்தால் பார்ப்பவர்கள் ஏதாவது நினைக்கமாட்டார்களா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அம்மாவும் போய் விடுவாள்.

மாலதி கெட்டிக்காரி. இவ்வளவு பாதுகாப்பையும் வேலியையும் தாண்டிக்கூட ஆபீஸ் அறைக்கு வந்து விடுவாள். என்னைக் கண்டதும் அவளுடைய வருத் தங்கள் பறந்து விடும். கன்றைப்போல் குதித்துக் கொண்டே ஓடிவருவாள். மறுபடியும் ஏதேனும் வேடிக்கை விளையாட்டுத்தான். எவராகிலும் அந்தப் பக்கம் வந்து விட்டால் மின்னல் போல் ஓடி மறைந்து விடுவாள்.

கோகிலாவைப் பார்த்து வந்த அன்று மாலதி என் னிடம் ஓடிவந்து, அத்தான் “அழகான ரூபவதி...! சந்தேக மேயில்லை. இனி இங்கு வாக்கூட எனக்குச் சுதந்திர மிருக்காது. நான் கட்டிய எதிர்காலக்கோட்டை இடிந்து மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டது. அவள்தான் பாக் கியசாலி. கொடுத்துவைத்தவள். அதனால்தான் எத்தனை யோபேரை வேண்டாமென்றவள் உங்களை நாயகனாக வரிக்கச் சம்மதித்து விட்டாள்.” என்றாள்.

பாவம். அவள் கண்களில் கண்ணீர் தேங்கிநின்றது. அவளுடைய உதடுகள் படபடவென்று துடித்துக் கொண் டிருந்தன. கண்கள் பைத்தியம் பிடித்தனபோல் தோன் றின. அவளுடைய மனதில் சேர்ந்து குவிந்திருந்த துன்பம் திடீரென வெடித்து, மடையைத் திறந்தவுடன் பாயும் வெள்ளம் போல் அவள் வாயினின்றும் சொற்கள் வெளியே பாய்ந்தன.

அவளுடைய வெண்கல மணி கிணு கிணுப்பது போன்ற சூரல் ஏன் செவிகளில் கலகலத்துக்கொண்டு சென்றது. அப்படியே ஸ்தம்பித்து விட்டேன். அவளுக்குப்

பதிலளிக்கவில்லை. அவள் கேட்டது உண்மைதான். இனி அவளுடைய எதிர்கால வாழ்வு? மாமரம் நிறம்பப் பூக்கிறது. ஆனால் அவ்வளவுமா பழங்களாகின்றன? வாழ்க்கை மரமும் அப்படிப்பட்டதுதான். அதில் ஆசைப் பூக்கள் நிறம்பப் பூக்கின்றன.

அன்று முதல் மாலையின் வாழ்க்கையில் இருட்டின் சாயையும் விழ ஆரம்பித்தது. அதற்குப்பின்பு என்னுடன் அவள் நன்றாகப் பேசுவதில்லை. என்னைக் கண்டாலும் தலை குனிந்தபடியே சென்று விடுவாள். மனதில் என்ன நினைத்தாலோ தெரியவில்லை.

கோகிலா

5

நாட்கள் போய்க்கொண்டேயிருந்தன. கலியாண முகூர்த்தமும் நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது. பத்மநாதன் முன்போல் வீட்டில் இருப்பதில்லை. வியாபார சம்பந்தமாக வெளியூர் சென்று விடுவார். கலியாணத்திற்கு முன்பாக இரண்டு தடவைதான் அவரைச் சந்திக்கமுடிந்தது.

அவரைக் கண்டதும் மழைக்காலத்தில் பாரியும் வெள்ளம் போல கண்ணீர் மளமளவென்று பெருகியது. தலைகுனிந்து உட்கார்ந்தேன். அவர் என்முன்பு நின்று கொண்டு ஏதோ யோசனைசெய்து கொண்டிருந்தார். நிமிர்ந்து அவரை நோக்கினேன். அவர் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார்.

“என்னை விட்டு என்ருமே போய்விடப்போகிறாயா?” என்று கேட்டார். இதன் கருத்து விளங்கிய போதிலும் ஒன்றும் அறியாதவன்போல் “எங்கே போகிறேன்?” என்றேன்.

“கணவன் வீட்டிற்கு!” என்றார். வெட்கத்தால் மறுபடியும் தலை கவிழ்ந்தேன்.

“உன்னிடம் விடைபெறவே நானும் வந்தேன். ஜன்மத்திற்கும் என்று தோன்றுகிறது!” என்றார். இதைச் சொல்லும்போது அவருடைய கண்டம் வீம்மிற்று. நிமிர்ந்தேன். அவருடைய கண்களிலிருந்து பெருகிய நீரில் இரண்டு நீர்த்துளிகள் என் முகத்தில் விழுந்து தெறித்தன.

“உன்னுடைய எண்ணந்தான் என்ன?” என்று கேட்டார். என் மனத்திற்குக்கொஞ்சம் தைரியம் வந்து துணிவுடன் அவரை நோக்கி “இருவரும் சேர்ந்து எங்கே யாகிலும் போய்விட்டாலென்ன?” என்றேன். அவர் கொஞ்சம் நேரம் அசைவற்று நின்றார். இந்த பதிலை அவர் எதிர்பார்க்க வில்லையாகையால் மனதிற்குள் பீதியடைந்து விட்டார் போலும். “நீ துணிந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டார்.

“உங்களிடம் உள்ள பிரேமையினால்தான்” என்றேன். அவர் ஆச்சரியத்துடன் என்னைப்பார்த்தார்.

‘நீங்கள் பார்ப்பது வினோதமாக இருக்கிறதே! ஏன்? பயமா? தங்கள் மனைவியை விட்டு என்னுடன் வர மனம் தடுமாறுகிறதா? உங்களை நம்பினால் இதுதான் கதியோ...?’ இதைச் சொல்லிவிட்டு அழுதேன். அவர் என்னைத்துக்கி நிறுத்தி அவருடன் அணைத்துக்கொண்டார்.

அடிபாவி! இந்த அணைப்பால் சுகம் கிடைத்து விட்டதாக நினைத்து மயங்கி, மனம் மாறிவிட்டாயே! பின்பு ஏன் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்த கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் நீ சமாளிக்க முடியாமல் தவிக்கிறாய்? ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப் படப்போகும் நீ, எல்லாம் தெரிந்திருந்தும், மற்றொருவனுடைய அணைப்பிற்கு எவ்வாறு சம்மதித்தாய்? பின்பு ஏன் இப்பொழுது வருந்துகிறாய்?

அவருக்கு பம்பாயிலிருந்து அவசரமாக வந்துசேரும் படி தந்தி வந்திருந்ததாம். அங்கு சென்று, வேலையை முடித்துக்கொண்டு, நாங்கள் வசிப்பதற்கு வீடும்பேசி,

முன்பணம் கட்டிவிட்டு வருவதாகச் சொல்லிச்சென்றார். மாதம் இரண்டுக்குமேல் ஆகி விட்டது. அவர் திரும்பி வரவேயில்லை.

அதற்குள் எங்கள் வீட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் தோரணங்கள்—பந்தல்கள்—மேளச் சப்தம் காணாதது. வீடு நிறைய ஆட்கள் நிறைந்திருந்தனர். அதிகம் வளர்ப்பானேன். என் கழுத்தில் மங்கிலியமும் ஏறிவிட்டது. இவையனைத்தும் எனக்கு ஓர்கனவு போல் தோன்றின. அழுது அழுது கண்களும் சிவந்து விட்டன. அவரை எதிர்பார்த்து உள்ளமும் உடைந்து விட்டது.

போகும் பொழுது நான் வேறொன்றும் கோரவில்லை. ஒரு தடவை அவரைப்பார்க்க என் கண்கள் அலைந்தன. என்மேல் அவருக்கு விருப்பமில்லையா? ஒரு நாள் கூட என் கண்களில் அவர் தென்படவில்லையே? என்னைத்தான் மறந்து விட்டார். ஆனால் அவரைப்பற்றிய நல்லசெய்தியாவது அடிக்கடி கிடைத்தால் போதும்.

அன்று பள்ளியறையில்தான் என்கணவரை முதல் தடவையாக நேரில் பார்த்தேன். என்ன அழகு! என்ன சாந்தம்! பத்மநாதன் வராமல் போனதும் என்னுடைய அதிர்ஷ்டம்தான். எவ்வளவு இனிமையாக அவர் பேசினார் தெரியுமா? ‘கணவன் வீட்டிற்கு நான் சென்றதும், பத்மநாதன் என்னைத்தேடி வந்து நிராசையுடன் திரும்புவார்,’ என்று நினைத்ததும் என்மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடியது. அன்று முதல் என் கணவரின் உருவத்தை மனதில் வைத்து வணங்க ஆரம்பித்தேன்.

அன்று ஆரம்பித்தவள் அந்தக்காரியத்தில் செவ்வையாக நடந்திருந்தால் ஏன் இந்தக்கேடு? மனம் நல்லது தான். ஆனால் அதை ஆட்டிவைப்பது ஒரு பேயாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்தத்திடசங்கற்பமும் ஏன் மாறிவிடவேண்டும்?

புதுவாழ்க்கை நடத்த கணவன் இல்லத்தில் புகுந்தேன். மாமி என்னை அன்புடன் ஆசீர்வதித்தாள். அவர்

களுக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் அந்தயுவதியார்? முதலில் பெண்பார்க்க மாமி வந்தபொழுது இந்தப்பெண்ணும் கூட வந்திருந்தாளாம். அன்றுதான் நான் அழுதுகொண்டிருந்தேனே! ஆகையால் இவளை நன்கு கவனிக்கவில்லை. ஒடிந்து விழும் தங்கக்கொடிபோல் வளர்ந்து அழகு பெற்று விளங்கினாள்.

நான் மாமிக்கு நமஸ்காரம் செய்து எழுந்தேன். அந்தப்பெண் என்னை வணங்கி நின்றாள். இது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவள் சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே ஓடினாள். நான் பக்கத்தில் நிற்கும் கணவரின் முகத்தை நோக்கினேன். நான் பார்த்ததின் குறிப்பை அவர் அறிந்து கொண்டார். “அவள்தான் மாலதி! உன் தங்கை!” என்றார். அவர் சொன்னது என் உள்ளத்தில் சம்மட்டிக்கொண்டு தாக்கியது போல் இருந்தது.

தங்கை! இவள் யார்? இங்கு என்னவேலை? இவருக்கு முன்பே ஒரு கலியாணம் ஆகியிருக்கிறதா? ஆனால் என் தங்கை என்றாரே! முதலில் நானாக மனதை வருத்திக் கொண்டேன். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவளுடைய சரித்திரத்தையும் அறிந்துகொண்டேன்.

மாலதி! அழகான பெயர்தான்! இவள் ஏன் இங்கு வந்து முளைக்கவேண்டும்? பத்மநாதனைக் காதலித்தேன்; இடையூராக வத்சலா தோன்றினாள். கமலநாதனைக் கலியாணம் செய்து கொண்டேன். இங்கே மாலதி வந்து விட்டாள். என் வாழ்க்கையைச் சிதற அடிக்க இவர்கள் எங்கிருந்து தோன்றினார்களோ தெரியவில்லை. வாழ்க்கைத் தோணியும் புறப்பட்டு விட்டது. அதில் எல்லோரும் பிரயாணம் செய்தோம்.

என்னைக்காணாதநேரம் அவளுடைய ஆபீஸ் அறைக்கே போய்விடுகிறாள் மாலதி. எந்தநேரமும் பேச்சும் வினா யாட்டுந்தான் அவளுக்கு. என்னைக் கண்டு விட்டால் ஒன்றும் அறியாத சாது போல் இருந்து விடுகிறார்கள். நான் அருகே சென்றால் மாலதி எழுந்து போய் விடுகிறாள், என் தலை மறைந்ததும் திரும்பவந்து விடுகிறாள்.

தன் கணவனுடன் வேறொருபுவி பேசிக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்து, பெண்ணாகப்பிறந்த எவள்தான் சகித்துக்கொண்டிருக்கப்போகிறாள். இதைப்பற்றி மாமியிடம் தெரிவித்தேன். பயனில்லை. நானாக முன்வந்து கண்டிக்க ஆரம்பித்தேன். அது முதல் அவர்களுக்கு நான் வேப்பங்காய் போல் ஆகிவிட்டேன். வாழ்க்கைத்தோணியும் கொந்தளிப்புக் கடலில் புகுந்துவிட்டது.

மாலதி

6

என் பெற்றோர்கள் என்னைத்தனியே விட்டுச் சென்றனர். நான் பிறந்தவுடன் அவர்கள் என்னைக்கொன்றிருக்க வேண்டும். அல்லது அவர்கள் இறக்கும் பொழுது என்னைக்கொன்று விட்டுப் பிறகு அவர்கள் இறந்திருக்க வேண்டும். என்னை அனாதையாக விட்டுச்சென்றனர். ~~என் மாமா~~ வீட்டைத்தவிர எனக்கு வேறுகதியில்லை. கமலநாதன் சிறுவயது முதல் என்னை அன்புடன் நடத்தி வருகிறார். அவரால் நான் சந்தோஷமாக நாட்களைக் கழிக்க முடிந்தது. மிகவும் இனிமையாகப் பேசுவார். நல்ல அழகு, வயதிற்குத்தகுந்த உயரம். வீட்டில் ஒழிந்த நேரங்களில் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பார். அவருடன் அளவளாவிப் பேசுவதில் எனக்கு மிகுந்த ஆசை. அவருக்குத் தொண்டு செய்வதில் எனக்கு அலாதியான இன்பம். அப்படிச் செய்வதில் நாட்களும் இன்பமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தன.

நான் பெரியவளானதும் அத்தை எங்கள் இருவரையும் அதிமாகப்பேச விடுவதில்லை. சாதம் போடும் பொழுது கூட அத்தை பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளுவார். ஒருநாளாவது கமலநாதனுடன் பேசாமல் எனக்குப் பொழுதுபோகாது. அவரைப்பார்க்காமலும் இருக்கமுடியாது. மாமியிருந்தால் சமையலறையில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அவள் வெளியே சென்ற சமயம் பார்த்து அவருடைய ஆபீஸ் அறைக்குப்போய் விடுவேன்.

நான் அங்கு போய்விட்டால் அவருக்குப்பெரிய சங்கடமாகிவிடும். ஏனெனில் நான் போய்ச் சும்மாயிருக்கமாட்டேன்; அவருக்குக் கைபார்ப்பேன். வாயைத் திறக்கச்சொல்வேன். நாக்கை நீட்டச் சொல்வேன். வியாதிக்கு சீட்டெழுதிக்கொடுப்பேன். மாலதிக்கொடியின் வேரைத் தூள்செய்து சர்க்கரை கலந்து சாப்பிடச் சொல்வேன்.

“மாலதிக்கொடி எங்கிருக்கிறது” என்று கேட்பார். “இதோ, உங்கள் எதிரில்தான்” என்பேன். “இதன் வேரை வெட்டிவிட்டால் வாடிவிடுமே!” என்பார்.

“மாலதிக்கொடி இந்த உலகத்தில் யாருக்காகப் பிறந்திருக்கிறதோ அவருக்கு, தன் உயிர் போன்ற வேரைக் கொடுத்ததும் வேறுவேலை என்ன இருக்கிறது? அதன் நோக்கம் நிறைவேறினால் போதும்” என்பேன்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டே வலதுகையால் எனது இடதுகன்னத்தில் அறைவார். அடேயப்பா! அந்தக் கரஸ்பர்சம் என்னைப் புளகாங்கிதம் அடையச்செய்யும். மறுபடியும் அதை அனுபவிக்கவேண்டி, அவரை நோக்கி “ஐயா வைத்தியரே! நான் இயேசுநாதரின் சொற்படி நடப்பவள். அவர் ஒருகன்னத்தில் அறைந்தால் மறுகன்னத்தைக் காட்டு” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதோ மறுகன்னம். அறைந்து விடுங்கள் என்பேன்.

“அந்தக்கன்னம் நாளைக்கு இருக்கட்டும்” என்பார் வேடிக்கையாக. இருவரும் சிரிப்போம்.

கமலநாதனுக்குக் கலியாணப் பேச்சுக்கள் நடக்க ஆரம்பித்தது. அவர் என்னையென்றி வேறுயாரையும் விவாகம் செய்து கொள்ளப்போவதில்லை என்று சொன்னார். அவர்வேறு பெண்களைச் சொல்லியிருக்கலாம். அப்படியின்றி என்னை விவாகம் செய்துகொள்ளுவதாகச் சொன்னது மாமிக்குப் பிடிக்கவில்லை. பணக்காரர் வீட்டிற் பிறந்து, நன்குபடித்து, நல்ல அழகுடன் இருக்கும் பெண் தனக்கு மருமகளாக வந்து வாய்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தாள்,

நான் அனாதைதானே! என்னை வேலைக்காரி மாதிரி நடத்தி வந்தாள். அதைப் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டேன். சில சமயம் இவள் பேசுவதைக்கண்டு தற்கொலை செய்துகொள்ள எண்ணினேன். ஆனால் கமல நாதனுடைய புன்சிரிப்பு முகம் தோன்றி அந்த எண்ணத் தைக் கைவிடும்படி செய்துவிட்டது.

இனிமேல் அவருடன் அதிகமாக நெருங்கமுடியா தென்று எண்ணினேன். அவருடன் கூடவேயிருக்க வேண்டுமானால் நர்ஸ் வேலைக்குப் படிக்கவேண்டும்.

அதைக்கமலநாதனிடம் சொன்னேன். அவருக்கும் ஆசைதான், ஆனால் அதற்கும் மாமி எமனாக வந்து விட்டாள்.

கோகிலாவை மிகுந்த நல்லவளாக எண்ணினேன். அவள் வீட்டிற்குவந்து கொஞ்சம் நாட்கள் ஆனதும், அவளுடைய குணங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தெரிய ஆரம் பித்தன. வீட்டுவேலைகள் ஒன்று கூடப்பார்க்கமாட்டாள். கணவனுடன் கூடவேயிருப்பாள். அவர் ஆபீசுக்குப் போகும்வரை அவரை விட்டுப்பிரியமாட்டாள். அவள் எப்பொழுதும் அவருடன் கூடவேயிருப்பதால் அவரை நான் அடிக்கடி பார்க்கமுடியாது. ஒருநாளைக்கு ஒரு தடவை பேசுவதுகூட அபூர்வமாயிற்று.

இது எனக்குச் சகிக்கமுடியாத துக்கத்தைக்கொடுத்தது. என்வாழ்க்கைத் தீபத்திற்கு தூண்டுகோல்போன்ற அவர், மற்றொரு தீபத்திற்குத் தூண்டுகோலானவுடன், எனது தீபம் மங்க ஆரம்பித்தது. மனம் பயித்தியம் பிடித்து விடும் போல் தோன்றியது. கோகிலா வந்தபின்பு அவருக்கு என்மேலிருந்த மாசற்ற அன்புதான் மாறிவிட்டதா என்று தெரியவில்லை.

ஒருவரும் பார்க்காதபடி மெதுவாக ஆபீஸ் அறைக் குப்போவேன். கமலநாதன் என்னை முன்போல் புன்சிரிப் புடன் வரவேற்பார். எனக்குத்தாயும் தந்தையும் அவர் தான் என்று சிறுபிராயம் முதல் நினைத்து வந்தேன். பின்பு என்னை ஆட்கொள்ளுபவரும் அவர்தான் என்று

முடிவுசெய்தேன். அவர் அருகில் உட்காரவேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை ஏற்படும். யாராவது என்னைக் கவனிக்கிறார்களா என்று சுற்று முற்றும் பார்ப்பேன். தூரத்தில் ஓர் உருவம் சுவற்றில் உடலை மறைத்துக்கொண்டு தலையை மட்டும் வெளியே நீட்டி இரு கருவிகளால் என்னைக் கூர்ந்து நோக்கும். வேறுயாருமில்லை; கோகிலாதான்!

இனி அங்கு நிற்கப்பயந்து திரும்பிப்போக நினைப்பேன். மனம் ஏமாற்றமடைந்து தவிக்கும். கண்களில் நீர் தேங்கி நிற்கும். துக்கம் நெஞ்சை யடைக்கும். “மாலதி! மாலதி!” என்று அழைப்பார், திரும்பி ஒரு தடவை அவரைப்பார்ப்பேன், பேசாமல்ப் போய்விடுவேன்.

நிர்மலமான ஆகாயத்தில் கருமுகில் தோன்றுவது போல என் வாழ்க்கையிலும் கரிய மேகங்கள் படர ஆரம்பித்தன. இம்மாதிரி வாழ்க்கை பூராவும் மேகம் நிறைந்து அந்தகாரத்தில் மூழ்கிவிடுவேனோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஒரு கால புருஷ நக்சத்திரம் தூரத்தில் நின்று என்னுடைய வாழ்க்கையின்மேல் படரும் கரிய மேகங்களையும் துளைத்துக்கொண்டு பிரகாசித்தது. அது தான் கமலநாதன்!

ஒரு நாள் கோகிலா என்னைச் சினிமாவிற்கு அழைத்தாள். நான் வரமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டேன். அவளுக்குச் சினிமாப் பைத்தியம் அதிகம். திரையிடப்படும் புதுப்படங்களை முதல்நாளே பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவாள். கமலநாதனைத் தன்னுடன் வரும்படி அழைத்தாள். தனக்கு வேலை அதிகமிருப்பதாகவும், மறு நாள் செல்லலாமென்றும் சொன்னார். ஆனால் அவள் அதைக் கேட்கவில்லை. மாமியை அழைத்தாள்.

மாமிக்கு கோகிலாமீது அதிகப் பிரியம். கமலநாதனைக்கூட அவ்வளவு கவனிக்கமாட்டாள். “குளித்துவிட்டாயா? உணவு அருந்திவிட்டாயா?” இப்படி அடிக்கடி கேட்பாள். ஏனெனில் கோகிலா பணக்காரர் வீட்டிலிருந்து வந்த பெண். நன்கு படித்திருக்கிறாள். மாமியின்

எண்ணம்போல் மருமகளாக வாய்த்திருக்கிறாள். ஆகையால் அவள் சினிமாவிற்கு அழைத்ததும் பின்தொடர ஆரம்பித்தாள் மாமி.

வீட்டில் நாங்கள் இருவரும் தனியாக இருப்பது, அவர்கள் இருவருக்குமே பிடிக்கவில்லை. எனக்கு அதிகமான வேலையைக் கொடுத்துச் சென்றாள் மாமி. நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து பேசக்கூடாதென்பது அவர்கள் எண்ணம்போலும்.

அவர்கள் இருவரும் வெளியே சென்றதும், நான் மட்டும் சமையலறையில் நிற்கப் பிடிக்கவில்லை. மனம் ஏதோ வேதனையில் உழல்வது போலிருந்தது. காந்தம் என்னைக் கமலநாதன் இருந்த அறையை நோக்கி இழுத்தது.

ஒடிப்போய் வெளிக்கதவைத் தாளிட்டேன். வெளிக்கதவைத் தாளிட எவ்வளவு வேகமாகச் சென்றேனோ, அவ்வளவு வேகமாக அவருடைய அறைக்குப் போகமுடியவில்லை. கால்கள் பின்னோக்கி இழுத்தன. தள்ளாடிய நடையுடன் மெதுவாகச் சென்றேன். மாமியும் கோகிலாவும் சேர்ந்து என்னை வருத்திய துயரங்கள் மனதில் நிறம்பியிருந்தன. அவைகளைக் கமலநாதனிடம் சொல்லி ஆற்றுவீட்டால் இருதயம் பிளந்துவிடும் போலிருந்தது.

அறையில் கமலநாதன் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். என்னைக் கண்டதும் “மாலதி!” என்றார். அவ்வளவுதான். மனதில் நிறைந்திருந்த துன்பம் அனைத்தும் கண்ணீராக மாறி கன்னங்களை நனைத்தன. அவரே ஆச்சரியப்பட்டார். “ஏன்? எதற்காக அழுகிறாய்?” என்று கேட்டார். பொங்கும் துயரத்தால் எனக்குப் பேசமுடியவில்லை. அருகில் சென்றேன். அவருடைய கைத்துணியை எடுத்து என் கண்களைத் துடைத்தார்.

ஆம்! தாய் தந்தையரின் வாஞ்சை அதில் நிறைந்திருந்தது. “கமல்!” என்று அழைத்தேன். அந்த வார்த்தையும் அறைகுறையாக வெளிவந்தது. அவர் என் வருத்தங்களை அறிந்துகொண்டார். “மாலதி! உன் நிலைமைதான் என் மனதை அரிக்கிறது. உனக்கு விமோசனமே கிடைக்க

காமலா போய்விடும்? இதுவரை பொறுத்திருந்தாய், இன்னும் கொஞ்சம் பொறு. சீக்கிரம் நல்ல காலம் வரும். இதோ பார்! கொஞ்சநேரத்திற்கு முன்பு சமையலறையில் மாலதிக்கொடி புகையிலும் நெருப்பிலும் வாடி வதங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நேரம் கழிந்துவிட்டது. இப்பொழுது கமலநாதனுக்கு முன்பு அந்தக்கொடி, வசந்தத்தின் இன்சொல்லால் தளிர்க்கிறது. இந்த நேரமும் கழிந்தால் மாலதிக்கொடி நன்கு பூத்து நிற்கும். அதைத் தள்ளி விட யாருக்கு மனம் வரும்? வேண்டாம். வருந்தாதே! இன்று கெட்ட நாள், கழிந்துவிடும். நாளை உனக்கு விமோசனம் வந்துவிடும். அப்பொழுது இந்த ஏழைக் கமலனைக் கண்ணெடுத்துக்கூடப் பார்க்கமாட்டாய்.....”

அவர் ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டே போனார். நான்குறுக்கே மறித்து, “ஆனால் என் எதிர்கால வாழ்வு? நான்கட்டிய மனக்கோட்டை? நாமிருவரும் செய்துகொண்ட சபதம்?” அடுக்கடுக்காய்க் கேள்வி கேட்டேன்.

“மாலதி!” அவர் என்னை அழைத்தார். என்ன அன்பான அழைப்பு. நான் பிறந்து, அம்மா எனக்குப் பெயரிட்டு, முதலில் அழைக்கும்பொழுது இப்படி ஒரு வேளை என்னை அழைத்திருப்பாளா? அம்மாவின் அழுது கொண்டிருக்கும் முகம் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அவள் அடிக்கடி என்னைத் திட்டுவாள். நான் பிறந்ததும் அப்பாவைக் கொன்றுவிட்டேனாம். தூதிருஷ்டம்பிடித்தவள். என்றெல்லாம் என்னைத் திட்டியதாக ஞாபகமிருக்கிறது. ஆனால் உள்ளங்களிந்த அன்புடன் “மாலதி!” என்று அழைத்திருக்கிறாளா? கற்பனைக்கே எட்டவில்லையே; ஞாபகம் எங்கே வரப்போகிறது.

எனது துயரமெல்லாம் “மாலதி” என்ற கமலநாதனின் அழைப்பில் மாறிவிட்டது. எங்கே அன்பு இருக்கிறதோ, அங்கேதான் ஆதாவும். கமலநாதன் என்னை நிச்சயம் கைவிடமாட்டார் என்று தீர்மானித்தேன். அன்று நாங்களிருவரும் பல பல பேசினோம். கண்ணீர் விட்டோம்,

மறந்துபோன சம்பவங்கள் எங்கள் பேச்சில் கலந்தன. எங்கள் மனவெழுச்சியை அவைகள் கிளறிவிட்டன.

என்னையறியாமல் என் கரம் அவர் மடியில் கிடந்தது. அதை நான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ண வில்லை. அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே என்கையை வாயருகில் கொண்டுபோனார். இந்த அபாக்கியவதிக்கு அதற்குள் எங்கே அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கப் போகிறது? கடைக்கண்ணாள் என்னை நோக்கினார். நான் வெட்கத்தால் குன்றிப்போய் தலை குனிந்து உட்கார்ந்திருந்தேன்.

“ஓ” என்ற சப்தம் எங்களைக் குலுக்கிவிட்டது. பெண் குரல்தான் அது. நாங்கள் இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து எழுந்து நின்றோம். கோகிலாதான் கூச்சலிட்டுக் கீழே விழுந்து கிடந்தாள்.

கோகிலா

7

“கூலியாணம்” என்ற வடநாட்டுப் படம் ஒன்று வந்திருந்தது. அந்தப் படத்தைப்பற்றி நான் முன்பே கேள்விப்பட்டிருந்தேன். பேப்பர்களிலும் விமர்சனங்கள், அபிப்பிராயங்கள் வந்திருந்தன. அந்தப் படத்தைப்பற்றி எங்கு பார்த்தாலும் பிரமாதமாகப் பேசிக்கொள்ளப்பட்டது. அதைப் பார்த்துவிடவேண்டுமென்ற ஆசை எழுந்தது. அவருடன் கூடப் போய்வரலாமென்று நினைத்து, அவரை அழைத்தேன்.

என்னுடைய அழைப்புக்கு மதிப்பு வைப்பவர்கள் கூடவா இந்த வீட்டிலிருக்கிறார்கள்? நான்தான் பாவி. ஒன்றுக்கும் கொடுத்துவைக்காதவன். அவர் முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார். மாலதியுடன் போகலாமென்று நினைத்தேன். அவளுடன் என்ன பேசுவது? சினிமாவைப்பற்றி அவளுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு படத்தைப் பார்த்துவா; இவளை ஏன் அழைக்கவேண்டும். எப்பொழுதாவது ஒருநாளைக்கு

சந்தர்ப்பங்களின் நடுவே, “என்னைச் சினிமாவுக்கு அழைத் தாயா?” என்று கேட்டுவிட்டால்...? அதற்காக அவனை அழைத்தேன். சமையல் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி விட்டாள்.

பாசாங்குக் கள்ளி இவள்! நாங்கள் சென்றதும் அவருடன் குலாவச் செல்லலாமல்லவா? இவர்கள் அந்த ரங்க நட்பை ஆராய, இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று நினைத்தேன். மாமி என்னுடன் வர ஆயத்தமானாள். மாமிக்குக்கூட மாலதியின்மேல் சந்தேகம். அவள் ஆபீஸ் அறைக்கு வராதபடி நிறைய வேலை கொடுத்திருந்தாள்.

மாலதியைப்பற்றி நான் அடிக்கடி மாமியிடம் புகார் சொல்லுவேன். மாமியும் மாலதியைப்பற்றி என்னிடம் தெரிவிப்பாள். சனியன்! என்றைக்கு என் வீட்டை விட்டுத் தொலைகிறதோ அன்றுதான் எனக்குப் புனிதநாள். இவள் தடையாக இருப்பதனால்த்தான் தம்பதிகள் ஆனந்த மாக இருக்க முடியவில்லை.

என்னைக்காணாததும், அவரிடம் சென்று என்னென்ன தூபம் போடுகிறாளோ? அதற்காக என் கணவர் இது வரை என்னிடம் மனம் மாறிப் பேசியதில்லை. இதை எல்லாம் நினைத்துக்கொண்டே சினிமாத் தியேட்டருக்குச் சென்றோம்.

நாங்கள் இருந்த ஆசனத்திற்குப் பின்னால் இருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒருவருடைய குரல் எங்கேயோ கேட்டதுபோல் இருந்தது. திரும்பினால் மாமி ஏதேனும் நினைத்துக்கொள்ளுவாள் என்று பயந்தேன். அவள் அந்தப் பக்கம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், பின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஆச்சரியம்தான்! அந்த மனிதரின் இரு விழிகளும் என்னைச் சந்திக்கத் தயாராக இருந்தனபோலும். நான்கு விழிகளும் சந்தித்தன. நான் திடுக்கிட்டேன். காரணம், அந்த மனிதர் பத்மனாபனாக இருந்ததினால்தான்!

“கோகிலா! செளக்கியமா?” என்றார். தலைகுவிந்தேன். பேசவில்லை. மாமி என்னைப் பார்த்தாள். “மாமி! வாருங்கள், வேறு இடத்திற்குப் போகலாம்” என்றேன். மாமி என்னுடைய சொல்லை எப்பொழுதும் மறுக்கமாட்டாள். உடன் எழுந்து வந்தாள். இருவரும் கொஞ்ச தூரத்தில் காணப்பட்ட காலியிடத்தில்தான் போய் உட்கார்ந்தோம்.

என் மனம் நிலைகெட்டுத் தவிக்கும் படகுபோல் தத்தளித்தது. அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தேன். அவரும் வேறு ஒன்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தாமல் என்னையே கூர்ந்து நோக்கினார். மனதில் பற்பல சிந்தனைகள் குமுறி எழுந்தன. அதே சமயத்தில் படமும் ஆரம்பமாயிற்று.

“படத்தில் ஓர் நொண்டிக் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப் படும் ஒரு பெண், எவ்வளவு பொறுமையுடன் தொண்டாற்றுகிறாள் தெரியுமா? ‘தொண்டு என்பது இனிமை தரும் கனவல்ல; கசப்பான உண்மை’ என்பதை அது விளக்குகிறது. விதிவசத்தால் அவனுடைய கஷ்டங்கள் நீங்கிச் சுகப்படும்பொழுது அவள் தன்னை மறந்து குதிக்கிறாள். அவள் கணவன் கெட்ட நண்பர்களின் சேர்க்கையால் வேசை வீடு செல்லுகிறான். மனைவியின் தொண்டையும், அவளுடைய துயரத்தையும் மறந்து விடுகிறான்”

இந்த இடத்தில் கமலநாதனும், பத்மநாதனும் சேர்ந்து என்னுடைய மனதில் தோன்ற ஆரம்பித்தனர். ஒருவருக் கொருவர் போட்டியிட்டு அழைக்கின்றனர். நான் மெதுவாக எழுந்திருக்கின்றேன். ஆனால் யாருடைய பக்கத்தில் போய் நிற்பது? பத்மனாதன் சிரிக்கிறார். கமலநாதன் பேசாமல் கம்பீரமாக நின்றுகொண்டிருக்கிறார். ஒரு மனிதனின்—ஒரு கணவனின் ஆண்மை கமலநாதனிடமே தென்படுகிறது. அவர் பக்கத்தில் போய் நிற்கிறேன். பத்மனாதனுக்குக் கோபம் பொங்கி எழுகிறது. குனிந்து ஒரு கல்லை எடுத்து வீசுகிறார். நாங்கள் குனிந்துகொள்கிறோம். நல்ல வேளை! அந்தக் கல் ஒரு கண்ணாடியில் பட்டு அது உடைந்து கொட்டுகிறது.

என்ன இது? கண்வு கண்டேனா? சினிமாப் பார்க்க அல்லவா நான் வந்தேன்...? எனக்குப் புத்தி தடுமாறி விட்டதா? இல்லை. படத்தின் காட்சிகளை ஒத்து என் சிந்தனைக் கோர்வையும் எழுந்திருக்கிறது.

“கதாநாயகி கணவனைக் காணாது வருந்துகிறாள். அவன் தாசியுடன் குடித்துக் கூத்தாடுகிறான். அதை மனைவி கண்டு, சகிக்க முடியாமல், தாசியை வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லுகிறாள். தாசி அவனிடம் ஏதோ சொல்ல, அவன் வெகுண்டு கையிலுள்ள கண்ணாடித் தம்ளரை மனைவியை வீசி எறிகிறான். அவள் குனிந்து கொள்ளுகிறாள். கதவின்மீதுப் பட்டு தம்ளர் சுக்குநூறாய் உடைகிறது.”

சிந்தனைகள் ஒருங்கு சேர்ந்து என்னை வெறிபிடிக்கச் செய்துவிட்டன. ‘மாலதியும் கமலநாதனும் ஒருங்குசேர்ந்து வருவதுபோலத் தோன்றுகிறது. என்னால் அதைப் பார்த்துச் சகிக்கமுடியவில்லை. மாலதியைப் போய்விடும்படி வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுகிறேன். அதனால் அவர் கோபம் கொள்ளுகிறார். என்னை ஒங்கி அறைகிறார். நான் மயங்கி வீழ்கிறேன்.’

உண்மையாகவே விழுந்துவிட்டேன். மாமி என்னைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டாள். “உடம்புக்கு என்ன?” என்று கேட்டாள். “என்னால் இங்கு இருக்க முடியவில்லை. மயக்கம் வருகிறது. வீட்டிற்குப் போகலாம்” என்றேன். இருவரும் தியேட்டரைக் கடந்து வெளியே வந்தோம். அங்கு பத்மனாதன் நின்றிருப்பதைப் பார்த்தேன். அதுவும் மனத்தோற்றமா, உண்மையா என்பது தெரியவில்லை. பஸ் எங்களை ஏற்றிச்சென்றது. ஆனால் அது பின்னால் போய்க் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது.

கொஞ்ச நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்தோம். வீடு தாளிடப்பட்டிருந்தது. கதவைத் தட்டியதும் தோட்டக் காரன் கதவைத் திறந்தான். மாலதி என் கதவைத் திறக்கவில்லை? மனதில் தோன்றிய சந்தேகம் வேகமாக வளர்ந்தது. மாமி என்னைப் போய் படுத்துக்கொள்ளும்படி

சொன்னார். இருந்தாலும் என்னுடைய சந்தேகத்தைப் போக்க அவருடைய அறையை நோக்கிச் சென்றேன்.

ஆம்! அதே காட்சிதான் இங்கேயும். ‘அடி நாசக்காரி! ஏண்டி என் வயிற்றில் நெருப்பைக் கொட்டுகிறாய். ஊரில் ஆண்பிள்ளைகள் ஒருவருமே யில்லையா? யாரையாவது கூட்டிக்கொண்டு கண் காணாத இடத்திற்கு ஒடிப்போ! என் கணவனை எனக்குக் கொடுத்துவிடு!’ என்று என் மனம் சொல்லிற்று. ஆனால் வாய் விட்டுச் சொல்ல முடியவில்லை. என் மனம் தாங்கமுடியாத துக்கத்தால் நிலை தடுமாறிற்று.

அப்பொழுது நான் கண்ட காட்சி..... அவள் தன் கையை நீட்டுகிறாள். அவர் அந்தக் கரத்தைப்பற்றி இழுத்து முத்தம் கொடுக்கப்போகிறார். இந்தக் காட்சியை எந்த மானமுள்ள மனைவி பொறுத்துக்கொள்ளுவாள்? இருதயம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. தலை சுற்றியது. தாங்கமுடியாத தலை நோயால் “ஓ” வென்று அலறிக் கீழே விழுந்தேன்.

கமலநாதன்

8

கல்யாணம் வேண்டாமென்று நான் முன்பே சொன்னேன். அம்மா அதைக் கேட்கவில்லை. முரட்டுப் பிடிவாதத்துடன் விவாகம் செய்துவைத்தாள். மாலதியின் எதிர்கால வாழ்க்கையைப்பற்றி அப்பொழுதே யோசித்தேன். சிறுவயது முதல் எனக்குப் பணிவிடை செய்துவருகிறாள் மாலதி. என் உடன் பிறந்தவளைப்போல் அவளை நேசித்து வந்திருக்கிறேன். அவளை அதிகாரம் செய்ய எனக்கு உரிமையிருக்கிறது. நான் இடும் பணியை அவள் வணக்கத்துடன் செய்யக் காத்திருக்கிறாள்.

அம்மாவின் சொற்படி விவாகம் செய்துகொண்டாலும், அதற்காக நான் மாலதியை மறந்துவிடமாட்டேன். அவள் டாக்டர் வேலைக்குப் படித்துவிட்டால் எல்லா நேரத்தையும் என்னுடன் கழிக்க முடியும் என்று நினைத்தேன். எல்லா ஆசைகளிலும் மண் விழுந்தது.

எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அம்மா இடையூறுக வந்தாள். பெற்றவள் என்ற காரணத்திற்காக அவள் மனம் கோணுதபடி நடந்துவந்தேன். ஆனால் மாலதி?... அவளுடைய நிலைமை அடிக்கடி என் மனதைச் சிதறவடித்தது. மாலதி என்னுடைய அறைக்கு வருவது, பேசுவது முதலிய காரியங்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அம்மா தடை செய்துவிட்டாள். அதற்கேற்றபடி கோகிலாவும் மாலதியைக் கடிய ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

மாலதி என்னுடன் பேசுவதை அம்மாவே சகிக்கா விட்டால், அதைக் கோகிலா எப்படிப் பார்த்துச் சகிப்பாள். முதலில் இவைகளைப்பற்றி அசிரத்தையாக இருந்துவிட்டேன். அதனால் மாலதியின் வாழ்வு உருக்குலைந்துவிடலாம்; கோகிலாவோ, அல்லது மாலதியோ உயிரை மாய்த்துக் கொண்டுவிடலாம் என்று நினைத்தேன். குறைவானத் தீயில் பால் காய்கிறது என்று அசிரத்தையாக இருந்துவிட திடீரென்று தீப்பற்றிப் பால் பொங்கிக் கொட்டுகிறதே, அப்படியாயிற்று என் நிலை. நான் ஒரு தர்மசங்கடமான நிலைமையில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன்.

அம்மாவைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக, கோகிலாவுடன் நன்றாகப் பேசுவந்தேன். ஆனால் அவளால் என் மனதை வசீகரப்படுத்த முடியவில்லை. என் மனம் மாலதியையே நாடிச் சென்றது.

மழைக் காலத்து காற்றில் சிதறுண்டு மரத்தினடியில் அலங்கோலமாகக் கிடக்கும் கொடியை யார் சீந்துவார்கள்? கோகிலா அந்த நிலைமையை ஒத்திருந்தாள். இளவேனிற் காலத்து இளங்காற்றில் இங்குமங்குமாகத் துவளும் தழைத்த பூங்கொடியை யார்தான் விரும்பமாட்டார்கள். அதேமாதிரிதான் மாலதி.

மாலதியுடைய அழகின் ஒளிப்பெருக்கு என் மனதில் காதல்த் தீயை உண்டாக்கிவிட்டது. அது மாலையின் மெல்லென்ற காற்றில் அசையும் இளவேனிற் கொடியைப் போல நினைவில் உலவுகிறது சிறு பெண்ணின் தன்மை அவளைவிட்டு நீங்கவில்லை. தெளிந்த பிரவாகத்தில் பிரதி

பலிக்கும் வெண்ணிலவுபோன்ற சாந்த சொருபம், நன்றாக அமைந்த நேர்த்தியான நெற்றி. கர்வம்கொண்ட அழகிய நாசி. இருள் மூண்டதுபோன்றிருந்த கூந்தலைப் பூவைக் கொண்டு அழகாக முடிந்திருந்தாள்.

அவளுடைய பார்வையில் தெளிவும் சரளபாவமும் தோன்றும். அவளுடைய மனமும் அதே தெளிவுள்ளது தான். இதழ்கள் அவளுடைய புன்னகையைப் பெற்றெடுக்கும் இரண்டு இன்பங்கள். அவள் சிரித்துவிட்டால் கிழவன்கூட அதில் மயங்கி நிற்பான். அவள் ஒடிந்து விழும் தங்கக்கொடிபோல் வளர்ந்து அழகு பெற்று விளங்கினாள்.

இவை யனைத்தும் கோகிலா வந்ததும் மாறிவிட்டது. தேவதாருவை நிகர்த்த அவளுடைய தேகமானது, வில்லைப் போல் வளைந்து வாட்டமெய்தி, எலும்பும் தோலுமாய் விளங்கிற்று. அவளுடைய மலர் விழிகள் குழிவிழுந்து கிடந்தன. வட்டமதிபோன்ற அவளுடைய வதனமண்டலம் நீண்டு, அழகே போய்விட்டதுபோல் தோன்றியது.

என் அறைக்கு வருகிறாள். என்னைக் கண்டதும் அழ ஆரம்பித்து விடுகிறாள். இல்லை.....அவள் அழமாட்டாள்! அழுகையையும் அடக்கிப் பார்க்கிறாள். ஆனால் அவளையும்மீறி கண்ணீர் வெளிக்கிளம்புகிறது. பாவம்! அவளுடைய இருதயத்தில் எவ்வளவு வேதனையோ? அவளுடைய இரு விழிகளிலும் எப்பொழுதும் நீர் ததும்பும் பார்வை. என்னை அவை அடிக்கடி நோக்குகின்றன. என் மனதை அந்தப் பார்வை சிதறச் செய்கிறது.

உலகத்தையே லட்சியம் செய்யாது ஆகாயத்தையே பார்க்கும் இளங் கண்கள், சந்திரனிலிருந்து வெளிக் கிளம்பும் ஒளிக் கதிரோ, அல்லது மலரிலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் மணமோ, உருவம் பெற்று விளங்குமாயின் அதற்கு உவமையாகச் சொல்லலாம்.

அவள் அழும் காட்சி, தர்மதேவதை அதர்மத்திற்குப் பயந்து மரணசாகரத்தின் கரையில் உயிர் துறக்கப் புலம்பு

வதுபோலிருக்கும். அவனைச் சாந்தப்படுத்தி ஆனந்தமடையச் செய்வதற்கு அன்றுதான் நேரம் கிடைத்தது. எவ்வளவோ சமாதானம் கூறினேன். பாவம்! அவளுடைய வாழ்க்கையிலேயே அவள் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. அவள் தலை குனிந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுடைய கரம் என் மடியில்க் கிடந்தது. அதையெடுத்து முத்தமிட வாயருகில் கொண்டுபோனேன். அதைத் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த கோகிலா பார்த்துவிட்டாள்போலும்.

இந்தப் பெண் ஜன்மங்களே இப்படித்தான். மாலதியைத் தொட்டதினால் கோகிலாவுக்கு என்ன வந்துவிட்டது? கோகிலாவை நான் கைவிட்டேனா? அல்லது மாலதியுடன் ஓடிப்போய்விட்டேனா? அடேயப்பா! அப்படி ஏதேனும் நடந்திருந்தால் கோகிலாவைப் பார்க்கவே முடியாது. கோகிலாவின் கூச்சலைக் கேட்டதும் சட்டென்று மாலதி எழுந்து ஓடிவிட்டாள். அடுத்த வினாடி அம்மா அங்கே ஓடிவந்தாள். நாங்கள் இருவரும் கோகிலாவைத் தூக்கிப் படுக்கையில் கிடத்தினோம்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் உடம்பு கொதித்தது. மீட்டர் வைத்துப் பார்த்தேன். டிகிரி 106. அவளை அமைதியாகப் படுத்திருக்கும்படி செய்தேன். மாலதிக்கு உள்ள கருணை வேறு யாருக்கும் இருக்காது. அன்று இரவு முழுவதும் தூங்காமல் கோகிலாவுக்குப் பணிவிடை செய்தாள் மாலதி. அதற்குக்கூட மாலதியிடம் அம்மா கருணை காட்டவில்லை.

‘மாலதியினுல்தான் இவ்வளவு கூத்தும்’ என்று சொல்லி மாலதியைத் திட்டினாள். பாவம்! முன்பே நொறுங்கிய அவள் இதயம் அம்மாவின் சொல்லம்புகளை எப்படித் தாங்கியதோ தெரியவில்லை. கோகிலாவாக இருந்தால் அப்பொழுதே தற்கொலை செய்துகொள்ளுவாள். ஆனால் மாலதி அனாதைதானே!

அம்மாவின் செய்கை என்னை மிகவும் வருத்தியது. அம்மாவுக்கு மாலதி இதுவரை உதவியாக இருந்துவந்திருக்கிறாள். அம்மா காலால் இடும் பணியைத் தலையால் செய்து

வந்திருக்கிறாள். ஒரு தடவையாவது அம்மாவின் கட்டளையை மீறியதே இல்லை. அவளை எதிர்த்துப் பேசியதும் இல்லை. இவ்வளவு உதவியுடன் இருக்கும் மாலதியை அம்மா ஏன் வெறுக்கிறாள் என்பது எனக்குப் புரியவேயில்லை.

நேற்று கோகிலா மயக்கத்துடன் விழுந்ததும் அம்மா மாலதிமீது கோபம் கொண்டாள். அவளுடைய மயக்கத்திற்கு மாலதிதான் காரணமாம். இல்லாத பொய்யெல்லாம் சொல்லி அவளைத் திட்டினாள். பாவம்! அவையனைத்தும் மாலதியை வாட்டியிருக்கவேண்டும்.

அன்று இரவு நடு நிசிவரை கோகிலாவின் அறையில் தான் மாலதி காணப்பட்டாள். “அக்கா!” என்று எவ்வளவு அன்புடன் கோகிலாவை அழைத்தாள் தெரியுமா? கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். நான் கோகிலாவின் அறையில் பிரவேசித்ததும் எனக்குத் தெரியாமலிருப்பதற்காகக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டாள். அவளுடைய நிர்மலமான வதனம் மெல்ல மெல்ல வாடிக்கொண்டு வந்தது. அந்தப் பழைய புன்சிரிப்பு எங்கேயோ மறைந்து விட்டது. முகம் சாம்பல்போல் வெளுத்திருந்தது.

ஆம்! மாலதி வெளியேதான் சென்றாள். கோகிலா நல்ல நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். வீடு அமைதியுடன் விளங்கிற்று. வெளியே காரிருள் பரவிக்கிடந்தது. வீட்டிற்குள்ளே மின்சார விளக்குகள் கண்களைப் பறிக் கின்றன. இதிரே மாட்டப்பட்டிருந்த கடிக்காரத்தின் ‘டிங், டிங்’ சப்தத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

கடிக்காரத்தின் ‘டிங், டிங்’ ஓசை, காலபுருஷனின் சம்மட்டி ஓசை என்று எண்ணுவேன். இந்த சம்மட்டி ஓசையினால் உலகம் எங்கே விழித்துக்கொள்ளப்போகிறது? காலபுருஷனும் உலகத்தினரை லட்சியம் செய்யாமல், அவனுடைய வேலையை ஒழுங்காகச் செய்து போகிறான். இது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் அவற்றைப்

பற்றி யோசிக்கக்கூட அவர்கள் சோம்பேறிகளாய் இருக்கும்பொழுது?

மணி இரண்டு அடித்துவிட்டது. தூக்கம் வரவில்லை. கோகிலா ஏதோ உளறிக்கொண்டே திரும்பிப் படுத்தாள். படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். வெளியே பேய்க் காற்று அடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. தோட்டத்தின் பக்கமாகச் சென்றேன். தோட்டக் கதவு திறந்து கிடந்தது. அதன் வழியாகத் தோட்டத்தில் பிரவேசித்தேன். சவுக்கு மரங்கள் சுமார் 25-க்கு மேல் தோட்டத்தில் ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கின்றன. காற்றின் பேரிரைச்சல் என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. வீட்டிற்குள் போகத் திரும்பினேன். என் கண்களுக்கு ஏதோ ஓர் உருவம் தென்பட்டதுபோல் இருந்தது.

ஆச்சரியத்துடன் அந்தத் திக்கை நோக்கினேன். ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அந்த நேரத்தில் எனக்கு சந்தேகம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பேசாமல் வந்து படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டேன்.

காலையில் அம்மா வந்து என்னை எழுப்பினாள். பரபரப்புடன் எழுந்தேன். “மாலதி எங்கே?” என்று என்னைக் கேட்டாள். திடுக்கிட்ட நானும் “ஏன்? எங்கே?” என்று கேட்டேன். வீட்டில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தோட்டத்திலும் தேடினோம். பக்கத்து வீடுகளிலும் விசாரித்தோம். ஆனால் மாலதி எங்கே? நெருப்புப் பற்றும்வரையில் தூங்கிவிட்டு, பின்புதான் தீயணைக்கும் மோட்டாருக்காக இங்குமங்கும் ஓடுகிறோம். அப்படி யாயிற்று என் நிலை. மாலதி காணாமற்போய்விட்டாள். இரவு தோட்டத்தின் பக்கமாய் மறைந்து சென்ற உருவம் அதுதானோ?

கோகிலா

9

எனக்குப் பிரக்ஞை வந்து எழுந்திருக்கையில் ஒருவரும் பக்கத்தில் இல்லை. நான்மட்டும் அறையில் படுத்திருந்தேன். நான் மூர்ச்சையான பின்பு என்னென்ன நடந்தது

என்பது தெரியாது. மாலதி என் மனக்கண் முன்பு தோன்றினாள். அவளைப் பார்க்க எனக்குப் பயங்கரமாக இருந்தது. அவள் என்னைக் கோபத்துடன் பார்ப்பவள் போல் தோன்றினாள். சற்று நேரத்தில் அவள் மறைந்து விட்டாள். கமலநாதன் தோன்றினார். என் வாழ்க்கையில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டதுபோல் பரிகாசமாய்ச் சிரித்தார்.

என்ன பயங்கரம்! குப்புறப் படுத்துக்கொண்டேன். மாலதியும், மாமியும் வந்தார்களாம். அவரும் வந்தாராம். எனக்கு ஜன்னி பிறந்திருப்பதாக அவர் கூறினாராம். பிறகு நடந்தது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

இரண்டு நாட்களாகப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தேனாம். என்னை என் பெற்றோர் வீட்டிற்கனுப்ப முயற்சி நடப்பதாக அறிந்தேன். என் கணவர் வெளியே பேசும் குரல் கேட்டது. “அவளை இன்றே அனுப்பிவிடம்மா! செளக்கியமான பின்பு அழைத்துவருவதுபற்றி யோசிக்கலாம். பீடை.....” ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டே போனார். இது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

என் கணவர் கடின சுபாவமுள்ளவரல்லர். பின்பு என் என்னை இப்படிப் பேசுகிறார்? நான் அன்று கூச்சலிட்டுக் கீழே விழுந்தது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவரையும் மாலதியையும்பற்றி நான் தவறுதலாக நினைத்துக் கூச்சலிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டார். இதை நான் அவருடைய தாயாருக்குத் தெரியப்படுத்திவிட்டேனாம்.

ஆனால் மாமிக்கு என்னைத் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பப் பிரியமில்லை. அவள் மெதுவாக என்னருகில் வந்து நின்று என் தலையை வருடிக்கொண்டே “கோகிலா!” என்று அழைத்தாள். இவ்வளவு அன்புடன் என் அம்மாகூட அழைத்ததில்லை. ஐயோ! இந்த உத்தமிக்கா கமலநாதன் போன்ற பிள்ளை பிறக்கவேண்டும். இதயத்தின் சோக பாரம் அனைத்தும் கரைந்து வெளிக்கொணர்வதுபோல் என் கண்களிலிருந்து நீர் குப்பென்று பொங்கி வழிந்தது.

“என்டி அழுகிறாய்? பயித்தியமே! உன்னை யார் அனுப்பப்போகிறார்கள்? எந்தப் பெண்தான் இந்தமாதிரி

செய்கையை நேரில்பார்த்து சகிப்பாள்? அழுதே. உன்னைக் கமலநாதனும் கோபிக்கமாட்டான்” என்றாள் மாமி.

“எந்தச் செய்கையை நேரில் பார்த்தேன்?” என்று கேட்டேன். “நேற்றுப் புலம்பினாயே, மாலதியை கமலநாதன்..... ஏதேதோ சொல்லவில்லையா? அதற்காகத்தான் நானும் மாலதியைத் திட்டிப் பேசிவிட்டேன். அவள் நேற்று இரவு எங்கேயோ போய்விட்டாள். இதுவரை காணப்படவில்லை. எங்கு சென்றாள் என்பதும் தெரியவில்லை. தேடித் தேடி அலுத்துவிட்டோம். பாவம்! பெற்றோரில்லாதவள். எங்கேயாகிலும் ஆற்றில் குளத்தில் விழுந்து தற்கொலைதான் செய்துகொண்டாளோ, தெரியவில்லை!”

மாமி மாலதியைத் திட்டி வெளியே அனுப்பிவிட்டாள். ஆனால் அதன் பலபலன்கள் என் தலையில்தான் வந்து விடியும் என்று எதிர்பார்த்தேன். எனக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. பேசமுடியாமல் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு விம்மி, விம்மி அழுதேன். மறுபடியும் “கோகிலா!” என்றழைத்தாள் மாமி. எழுந்து அவளைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு “என்னை அனுப்பிவிடுங்கள். என்னால் இங்கு இருக்க முடியாது” என்றேன்.

மாமி ஒன்றும் பேசவில்லை. புடவைத் தலைப்பால் என் கண்களைத் துடைத்து, படுத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாள். தேடிப் பிடித்தாலும் இந்த மாதிரி மாமி யாருக்கும் கிடைக்கமாட்டார்கள். என்ன அன்பு! என்ன தயாளம்! மாமி என்னைப்பற்றி எவ்வளவு மனக்கோட்டை கட்டினாள்! அனைத்தையும் என் மடமையினால் துள்ளாக்கிவிட்டேன்.

நான் மணக்கோலத்துடன் மாமியை வந்து வணங்கும் பொழுது அவள் என்னை எவ்வாறு வாழ்த்தினாள் தெரியுமா? “அடுத்த வருடத்தில் ஒரு ஆண்குழந்தையைப் பெற்றுத் தரவேண்டும் அம்மா!” என்றாள், அவள் எண்ணம் நடேறவில்லை.

ஆடவன்—அதிலும் இளைஞன்தானே உன் கணவன். வீட்டில் சொந்த அத்தை மகள்—அதிலும் சிறுவயதுமுதல் பணிவிடை செய்துவந்தவன்மீது அவனுக்குப் பாசம் இல்லாமலாப் போய்விடும்? நேற்று வந்தவன்தானே நீ! அதற்காக உன்னிடம் அன்பு செலுத்தாமலா இருந்தான். மாலதிகூட உன்மீது அன்பு செலுத்தவில்லையா? உன் கணவன் நடத்தை உனக்குத் தவறுதலாகத் தோன்றினால் நீ அதை மன்னித்துவிட முடியாதா? அல்லது அதை அன்பினால் தவிர்த்துவிட முடியாதா?

அடி புத்தியற்றவளே! எதையோ காணாததைக் கண்டுவிட்டதாகத் திடீரென்று கூச்சலிட்டாயே! என்ன மோசம் செய்துவிட்டாய்? நீ கூச்சலிட்டபொழுது கமலநாதன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? அவையைய மாக அவன் மனதை நோக்கச் செய்துவிட்டாயே? அதற்காகத்தான் இன்று நீ கண்ணீர் விடுகிறாய். எந்தப் பாவத் திற்கும் மன்னிப்பு வேண்டாமா? பின்பு ஏன் அழுகிறாய்? பசப்புக்காரி என்றல்லவோ உன்னை ஏசுவார்கள்? பொறுமையுடன் வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொள். அதுதான் அழகு.

என் மனம் இவ்விதமாக என்னைத் திட்டிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது மாமி என்னறைக்கு வந்தாள். யாரோ ஒருவர் என்னைத் தேடிவந்திருக்கிறாராம். என் பெற்றோர் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் குடியிருப்பவராம். தங்கம், வெள்ளி, வைரம் இவைகள்தான் வியாபாரமாம். நான் இந்த வீட்டில் இருப்பதாக விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு வந்தாராம்.

என் தாயார் இரண்டு தங்க வளையல்கள் வாங்கும்படி சொன்னாளாம். அதன்படி இரண்டு வளையல்கள் வாங்கி விட்டாராம். நான் அருகாமையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்ததால் என்னிடம் காட்டிப் போகலாம் என்று இங்கு வந்தாராம். மாமி அனைத்தையும் கூறினாள். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. “யாராக இருக்கலாம்” என்று யோசனை செய்துகொண்டே சென்றேன்.

வேறு யாருமில்லை. பத்மநாதன்தான் வந்திருந்தார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒரு விஷஜந்துவைக் கண்டதும் அதன்மேல் வெறுப்பும் பயமும் ஏற்பட்டாலும், தள்ளி நின்று கொண்டாவது அந்த ஜந்துவையே பார்க்கிறேமல்லவா? அதேபோல அவரையும் கதவின் இடுக்கு வழியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பத்மநாதன் என்னை வாழவிரும்புமாட்டார்போலும். உருவத்தைத் தொடரும் நிழலைப்போல் என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறார் இவரும். என் நடவடிக்கையிலிருந்து வீட்டிலுள்ளவர்கள் சந்தேகமாக நினைக்கக்கூடாதென்று எண்ணி, கதவருகில் நின்றுகொண்டு “வாருங்கள்” என்றேன்.

“செளக்கியந்தானே?” என்று கேட்டார். இந்தக் குரல் கேட்டு எவ்வளவு நாட்கள் ஆகின்றன! இந்தக் குரலில் காந்தம் கலந்திருக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நான் எவ்வளவு கடினசித்தத்துடன் இருந்தாலும் இந்தக் குரல் என்னை அவர் பக்கம் இழுத்துவிடுகிறதே!

வளையல்களை மாமி வாங்கி என்னிடம் காட்டினாள். அவைகள் நேர்த்தியாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. வளையல்களின் உட்பக்கம் சிறிய எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். கூர்ந்து நோக்கினேன். ‘கோகிலா-பத்மநாதன்’. என்ன குறும்புத்தனம் இவருக்கு! என்னையறியாமல் சிரித்துவிட்டேன்.

என் கணவரும் அவரை உபசரித்தார். அவரை மத்தியானம் எங்கள் வீட்டில் சாப்பிடச் சொல்லிவிட்டு, மாலதியைத் தேட வெளியில் சென்றுவிட்டார். மாமி சமையலறைக்குச் சென்றுவிட்டாள். நாங்கிருவரும் சந்தித்துப் பேச நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

“கோகிலா! ஏன் இப்படி மெலிந்துவிட்டாய்? ரொம்ப உருக்குலைந்துவிட்டாயே” என்று கேட்டார். இந்தப் பெண்களுக்கே கடவுள் ஒரு ஆபுதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதுதான் கண்ணீர். அதை உபயோகித்தால் எல்லாம் வழிக்கு வந்துவிடும். அவர் சொன்னதும் எனக்

சூக் கண்ணீர் பெருகிவிட்டது. அவர் என்னருகில் வந்தார். நான் நகரவில்லை. அவர் அருகில் பேசாமல் தலை குனிந்து கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

அவர் தன் அங்கவஸ்திரத்தால் என் கண்ணீரைத் துடைத்தார். என்ன துணிவு? என் கணவன் வேறொரு பெண்ணின் கையைப் பிடிக்கையில், நான் பார்த்தேன். அது எனக்குப் பொறுமையை அளிக்கவில்லை. எதையோ இழந்துவிட்டவள்போல் கூச்சலிட்டேன். அந்தோ பாவம்! அந்த நிலைமையில் மாலதியின் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். இப்பொழுது அவர்கள் இருவரும் இந்தச் செய்கையை நேரில்பார்த்துவிட்டால்.. என்? அவர்கள் பார்க்காவிட்டால் என்ன? கடவுள்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரே.

அவர்கள் பார்த்தாலும் அந்த நேரத்தில்தான் விபரீதங்கள் நடக்கும். பின்பு எல்லாம் சரியாகிவிடும். ஆனால் கடவுள் எனக்கு வாழ்நாள் முழுதும் தகுந்த தண்டனை விதித்துவிட்டார்.

“சினிமாத் தியேட்டரில் உனக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர் உன் மாமியார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அந்த இடத்தில் நான் நடந்துகொண்டதைப் பற்றி, மன்னித்துவிடு” என்றார் பத்மதேன்.

“யாரை, யார் மன்னிப்பது?” என்றேன்.

“நான் தவறு செய்திருக்கிறேனல்லவா?” என்றார்.

“அஃதிருக்கட்டும். நீங்கள் இந்த வேஷங்களுடன் எங்கு வந்தீர்கள்” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் சொன்னார்:—

“உன்னைப் பார்த்துப் போகத்தான் வந்தேன். நீ இங்கு வந்ததுமுதல் எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிடும் போல் தோன்றியது. என் மனைவியின் செய்கைகளும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் என்னை மதித்து நடப்பதில்லை. எந்த நேரமும் ‘லேடீஸ் கிளப்’பிலும், அனாதை ஆஸ்ரமத்திலும் விழுந்து கிடக்கிறாள். அதற்குப் பணம் சேர்ப்பது

தான் அவளுக்கு முக்கியமான வேலையாக இருக்கிறது. அவள் மற்ற பெண்களுடன் இப்பொழுது ஊர் சுற்றித் திரிகிறாள்.

எனக்குக் கடையிலும் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்ய முடியவில்லை. சிந்தனைகள் உன்னைப்பற்றியே தோன்றி, மனதைக் குழப்பின. நீ இன்றி என் வாழ்வு இயங்காது என்பதைப்பற்றி நான் தெரிந்துகொள்ள அதிக நாட்கள் ஆகவில்லை. அன்றுமுதல் எனக்கு 'உன் பைத்தியம்' பிடித்து விட்டது. இந்த வீட்டின் விலாசம் அறிவதற்கு ரொம்ப அலைந்தேன்.

நேற்று இங்கு வரும்படியான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. உன்னைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் எப்பொழுது கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவ்வளவு சீக்கிரமாக உன்னைச் சினிமாத் தியேட்டரில் சந்திப்பேனென்று நினைக்கவில்லை. உன்னை இந்த வீட்டில் சந்தித்துப் பேசுவதற்கே இந்த வேஷம் பூண்டேன். நீகூட முதலில் உன்னை வியாபாரி என்று நினைத்துவிட்டாய்.

இந்த வளையல்களை நானே வாங்கினேன். ஏன் என்று நீ கேட்கலாம். என்னுடைய ஞாபகார்த்தம் உனக்கு வேண்டாமா? உன்னை முற்றிலும் நீ மறந்துவிடமுடியாத படி, அது உனக்கு அடிக்கடி ஞாபகமூட்டும். நீ ஒருவனை மணந்து வாழ்கின்றாய். உங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க நான் வரவில்லை. எப்படியானாலும் நீ மட்டும் சுகமாய் இருந்தால் அதுவே எனக்குத் திருப்தி.

இனி எனக்கு இந்த உலகில் வேலையில்லை. நான் போய் வருகிறேன். ஆசை பங்கமுற்று, நான் இந்த உலகத்தை விட்டு மறைந்துபோய்விட்டேன் என்று நீ ஒரு நாள் கேள்விப்படுவாய். கடைசியாகச் சொல்லுகிறேன். நான் பிழைத்திருந்து என்ன பலன்? நான் இறந்த பிறகாவது உன் இரு விழிகள் எனக்காக வருந்திக் கண்ணீர் விடுமா? ஆதமா என்று சொல்லக்கூடிய ஒன்று இருந்தால் அப்பொழுதுதான் அது சாந்தியடையும்.

அவர் கண்களிலிருந்து இரண்டு துளி கண்ணீர் சிந்தியது. அவருடைய அடக்கமுடியாத காதல், துடிக்கும் உதடுகளில் ஒருவிதமான ஜ்வாலையை வீசுவதுபோலிருந்தது. நான் பேசாமல் தலை குனிந்தேன். என் இருதயத்தில் பெரிய புயல் வீச ஆரம்பித்தது.

“ஒருபக்கம் என் கணவன், மறுபக்கம் பத்மநாதன். இவ்விருவரையும் அணுகாமல் நேராக நடந்து செல்லுகிறேன். எதிரே ஒரு படுகுழி. அவர்கள் இருவரும் என்னை அழைக்கையிலேயே, நான் அந்தக் குழியில் விழுந்து விடுகிறேன்”

இல்லை—நான் விழவில்லை. என்னைத் தாங்கிப்பிடித்துக் கொண்டு நின்றார் பத்மநாதன். நான் அவருடைய அணைப்பில் எவ்வளவு நேரம் நின்றேன் என்பது தெரியாது. உணர்வு வந்து திடுக்கிட்டேன். நதியின் பிரசண்ட வேகத்தில் கரையிலுள்ள நாணற் புதர்கள் நடுங்குவதுபோல் என் தேகமும் நடுக்கமுற்றது.

அவரைவிட்டுத் தள்ளி அப்பால் போய் நின்றேன். யாராவது இந்தச் செய்கையைப் பார்த்துவிட்டார்களோ என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். நல்ல வேளை, ஒருவரையும் காணவில்லை. ஆயினும் இவருக்கு அவ்வளவு துணிவு கூடாது. கடவுளே! என்னையறியாமல் பாவச் செய்கைகளில் ஈடுபட்டுவிடுகிறேன். அனைத்தும் எனக்குத் தான் சுமை!

பூமிதேவிமட்டும் இதை எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுதே வெடித்து எங்களை விழுங்கியிருந்தால் பின்னால் கஷ்டப்படவேண்டியிருக்காது. இந்த உலகம் ஒரு பெரிய களங்கத்தினின்றும் அப்பொழுதே விடுபட்டிருக்கும்.

“கோகிலா!” அவர் என்னைக் கூப்பிட்டார். நிமிர்ந்து அவர் முகத்தை நோக்கினேன்.

“பெண் ஜன்மமாயிருந்தாலென்ன? அவர்களுக்கு மட்டும் உயிர் இல்லையா? உணர்ச்சியில்லையா? இஷ்டமில்லாத ஒருவருடன் வாழ்க்கைப்படச்செய்து வாழ்நாள்

முழுதும் வதங்கிக் கிடக்கும்படி செய்ய, யாருக்கு அதி
காரம் இருக்கிறது? வேறு தேசத்துப் பெண்களாயிருந்
தால் இம்மாதிரி பந்தத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு தம் நோக்
கப்படி நடந்திருப்பார்கள் ” என்றார்.

அவர் சொன்னதை அப்படியே நம்பினேன். நான்
நன்றாய் வாழவேண்டுமென்று நினைத்து அவர் சொல்லு
கிறார். அதன்படி செய்ய எண்ணினேன். பத்மநாத
னுடன் தாய்விட்டு செல்ல நினைத்தேன். நாளைதினம் என்னை
என் பெற்றோர் வீட்டில் சந்திக்கும்படி சொல்லி அவரை
அனுப்பிவிட்டேன். மாமியிடம் சென்று பெற்றோர் வீட்
டிற்குப் போகவேண்டுமென்று சொன்னேன்.

அன்று இரவு என் கணவர் மிகவும் சோர்ந்து வீட்டுக்கு
வந்தார். தலை சீவப்படாமல் இருந்தது. அன்று முழுவதும்
குளிக்கவில்லை. பகலில் நன்றாகச் சாப்பிட்டாரோ தெரி
யாது. அவருடைய முகம் கவலையிலும் துக்கத்திலும்
ஆழ்ந்திருந்தது. அவரை நான் ஒரு வார்த்தை கூட விசா
ரிக்கவில்லை. பேசாமல் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டேன்.
இரவு அவர் படுக்கை அறைக்கும் வரவில்லை. வெளியே
திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டார்.

நான் பெற்றோர் வீட்டிற்குப் போகிறேனென்பதை
மாமி சொன்னாள்போலும். மறுநாட்க் காலை நேராக என்
அறைக்கு வந்தார். போவதாயிருந்தால் இப்பொழுதே
புறப்படலாமென்றும், ஒருவரும் இங்கு இருக்கும்படி
சிபார்சு செய்யவில்லை என்றும், கலகத்தை மூட்டிவிட்டுச்
செல்லும் கழுதை என்றும்,.....வாய்க்கு வந்தபடி
திட்டினார்.

இதைக் கேட்கக் கேட்க வெறுப்பினால் என் மனம்
விஷமாகிவிட்டது. அந்த வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை.
அப்பொழுது கோபம் வந்தால் என்ன செய்ய முடியும்?
அந்தக் கோபத்தினுஸ்த்தான் அனேக பெண்கள் கெட்டு
விடுகிறார்கள். கடைசி காலத்தில் நான் சீரழியவேண்டிய
தற்கு இந்தக் கோபமே காரணம். எல்லாம் என் நன்
மைக்கே என்று அப்பொழுது பேசாமலிருந்திருந்தால்?...

தாய் தனக்கு அடங்காத பிள்ளையைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோவது, அன்னியர் பார்வைக்குக் கொடூரமாகத்தான் தோன்றும். ஆனால் அந்தக் குழந்தை தாயை விட்டுப்போகிறதா? அல்லது அன்னியரின் ஆதரவுக்காக அவர்களிடம் செல்லுகிறதா?

அடிப் பாவி! இது முன்னமே உனக்கு விளங்காமற் போனதென்ன? முன்கோபம்தானே காரணம்? கணவனை விட்டுப்பிரிய எவ்வளவு துணிச்சல் உனக்கு? எல்லாம் அந்தப் பத்மநாதனின் பக்கபலம்தானே காரணம்? உண்மையைச் சொல்லேன். இதிலென்னத் தப்பு.

அன்றே மூட்டை முடிச்சுடன் தாய் வீடு வந்தேன். முதலில் மாமிசூட எவ்வளவோ சமாதானம் கூறினாள். அவள் சொல்லையும் புறக்கணித்துவிட்டேன். அத்துடன் நிற்கவில்லை. பெற்றோரிடமும் அவரைப்பற்றி பொய் புனைந்து வெளியிட்டேன். அவர்களும் அதை நம்பினர். அவராக என்னை வந்து மன்னிப்புக் கேட்டு அழைத்துப் போகும்வரை, கணவன் வீடுபோக வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டனர். அப்பொழுது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா?

மாலதி

10

நள்ளிரவு. வானம் இருண்டு கிடந்தது. குளிர் காற்று மரங்களின் இருண்ட தழைகளிடையே குமுறிக் கொண்டிருந்தது. அடிவானத்தில் மேகங்கள் மெதுவாக உறுமிக்கொண்டிருந்தன. வீட்டில் யாவரும் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தனர். எங்கும் சந்தடியற்று இருந்த சமயம்.

நான் வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றேன். உடுத்தியிருந்த ஒரே புடவையுடன் கமலநாதனின் வீட்டைத் துறந்து அந்த நடு நிசியில் சென்றேன். திக்கற்று நான் அந்த உலகபயங்கரக் கடலில் குதித்துவிட்டேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேகங்கள் ஆகாயத்தைக் கப்பிக் கொண்டுவந்தன.

அந்த பயங்கர இருளில் வழியே தெரியவில்லை. அந்த நேரத்தில் எனக்கு யார் வழி காட்டப்போகிறார்கள்? அன்றுவரை நான் வீட்டைவிட்டு வெளிச்சென்றதில்லை. நான் எங்கே போகப்போகிறேனென்பதும் எனக்குத் தெரியாது. வீட்டின் பின்பக்கமாகத் தோட்டத்தை அடைந்தேன்.

கமலநாதனுடைய அறையிலிருந்து வெளிச்சம் வெளியே தெரிந்தது. 'அவர் ஒருசமயம் என்னைப் பலகணி வழியாகப் பார்த்திருப்பார்' இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் புண்பட்ட என் உள்ளம் எவ்வளவோ சாந்தியடைந்ததுபோல் தோன்றியது.

கொஞ்ச நேரம் அசைவற்று அந்த விளக்கொளியைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன். என் தூதிருஷ்டம் மரத்தின் கிளையில் உள்ள இலைகள் ஜன்னலை நன்கு தெரியாத படி மறைத்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்விடத்தில் உள்ளே கமலநாதன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்று பார்த்துவிடுவேன். விளக்கொளியைக் கண்ட விட்டில் பூச்சிகள் சாளரத்தின் வழியாக உள்ளே குதித் தோடின. ஆனால் நான்.....? அவைகளைப் பார்த்து பொறுமைப்பட்டேன்.

கொஞ்ச நேரம் சென்று பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டே திரும்பினேன். மையிருட்டு. சவுக்கு மரங்களில் எங்கே பார்த்தாலும் மின்மினிக் கூட்டம். வானத்தில் கருப்பும் வெள்ளையுமாக எத்தனையோ மேகக் கூட்டங்கள். அவைகளை அளவிடப் பேய்களைப்போல் தலை விரித்தாடும் ஒங்கி உயர்ந்த சவுக்கு மரங்கள்.

அந்தக் காடாந்தகாரத்தைக் கண்டு எனக்குப் பயம் உண்டாகியது. அதே சமயத்தில் ஒரு கருப்பு ஆந்தை பயங்கரமாகக் கூவிக்கொண்டு தலைக்குமேல் பறந்து சென்றது. வெகு தூரத்தில் நாய்கள் குலைக்கும் சப்தம் கேட்டது. அதைவிடப் பக்கத்திலுள்ள தென்னை மரங்களின் சலசலப்புத்தான் அதிகம்.

அப்பொழுது ஓர் உருவம்—ஆம். கமலநாதன்தான் அங்கு தோன்றினார். “சுவாமி! இதோ! இங்கேதான் இருக்கிறேன். இருண்ட மரங்களின் கீழே மாலதிப் புஷ்பம் வாடிக்கிடப்பது தெரியவில்லையா? அந்த மலரின் ஞாபகம் வந்துதான் தோட்டத்தின் பக்கம் வந்தீர்களா? அப்படியானால் இதோ! இங்கே வாருங்கள், அவரைக் கண்டதும் என் மார்பு என் இப்படி அடித்துக்கொள்ளுகிறது. ஒருவேளை இந்த இருதயத் துடிப்புக்கூட அவருக்குக் கேட்டிருக்கலாம்.

அதோ என் சுவாமி!.....அதோ...திரும்பிவிட்டார்! போகிறார்! என்னைப் பார்க்கமுடியவில்லைபோலும். இன்னும் சற்று நேரத்தில் கதவை மூடிக்கொண்டு படுக்கப் போய்விடுவார். இனி நான்மட்டும் தனித்து நிற்கவேண்டியதுதான். அவர் இவ்வளவு நேரம் இங்கு இல்லாவிட்டால் நான் அந்த இருளில் மருண்டு சாகவேண்டியதுதான்.

அவர் வருவார். அவரைப் பார்க்கலாம். அவருடன் கடைசியாக ஒரு வார்த்தையாவது பேசலாம் என்று நினைத்தேன்.....அப்பப்பா! என்னமாதிரி மின்னல்! கண்கூசும்படி பளிச்சிடுகிறதே! நான் பயப்படுவது இந்த இருளில் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? இருண்டு குமுறி வரும் மேகங்கள் எங்கேயோ வேகமாக ஓடுகின்றன. கொஞ்ச நேரத்தில் பெருமழை கொட்டப்போகிறது.

ஆனால் எனக்கு ஒதுங்க இடம் இல்லை. பெற்றோர் இறந்ததும் மாமா வீட்டில் இதுவரை புகலிடம் கிடைத்தது. இப்பொழுது அதுவும் இல்லை. நான் ஓர் அனாதை. தெருவில் விடப்பட்டேன். அதோ பாருங்கள்! கதவைச் சாத்திக்கொண்டே போய்விட்டார். ஆம்!.....இந்த நேரத்தில் அவர் மாலதியிடம் வந்து பேசவேண்டுமென்று என்ன,.....தலையெழுத்தா? வேண்டாம். சுகமாய்ப் படுத்துக்கொள்ளட்டும். இல்லாவிட்டால் அவருடைய உடம்பு கெட்டுவிடும். பின்பு அதைப் பார்த்து என்னைச் சகிக்கமுடியாது.

திரும்பி வழிநெடுக நடந்தேன். வழி எங்கே? ஏதோ என் கால்கள் நடந்த பக்கம்தான் எனக்கு வழி.....வெளி உலகமே இன்னதென்று அறியாத பேதை நான். கடவுள் அளித்த அந்தப் புகலிடத்தைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றேன். மனதில் கொஞ்சம் ஆசை, அவர் மறுபடியும் வெளியே வரமாட்டாரா என்று.

மின்னலுக்குப் பின் மின்னல். காற்றோ உறுமுகிறது. இடிமுழக்கம் காதைத் துளைக்கிறது. அந்த இருட்டில் இயற்கையின்பேராவம் ஊழிக்காலம்போல் தோன்றுகிறது.

ஒரு பெரிய காற்று எழுந்தது. சாலையில் இருந்த எத்தனை மரங்கள் முறிந்து விழுந்தன; அதில் ஒன்றிலாவது நான் அகப்பட்டுச் சாகக்கூடாதா? இந்தக் காரிருளைப் பிரகாசப்படுத்த நிலவுமட்டும் போதாது. அதற்கு இந்த மின்னல்தான் வீசிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். அதே போல் எனது இருண்ட வாழ்க்கையிலும்.....ஏன்? இன்னுமா இந்த வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை?

அதோ! வானத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மழை. ஆம். பெருமழை.

இந்த உலகத்திலிருந்தே நான் பிரிந்து செல்லவேண்டும். இன்பத்திற்கும் எனக்கும் வெகுதூரம். சுகமாயிருக்க நான் யார்? கோகிலா கொடுத்துவைத்தவள். தாலிகட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள். கடவுள் என் தலையில் இன்னும் அதை எழுதவில்லை. எல்லாவற்றையும் துறந்து இப்பொழுது வெளிவந்துவிட்டேன். கடவுளே! பிரபு! இதோ உமது சரணங்களில் அடைக்கலம் புகப்போகிறேன்.

என்னுடைய இதயக் கோவிலில் இன்றுவரை கமல நாதன் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் இருந்த இடம் இப்பொழுது காலியாகிவிட்டது. நானே முயன்று காலியாக்கிவிட்டேன். இனி அந்த இடம் உமக்குத்தான். அது உமக்குத் தொந்தரவாக இருக்குமோ? எம்பெருமானே நீர் அதில் வந்து கோயில்கொண்டருளவேண்டும். சுவாமி! அக்கினி கிடைக்காதபொழுது, இனி இந்த விறகுக்கு என்ன வேலை?

நாசமாய்ப் போகட்டும் இந்த மனித வாழ்க்கை. காதலாம் காதல்! இந்த இடத்திலேயே நான் இடி விழுந்து சாகக்கூடாதா?

அன்று அவர் எனக்காக எவ்வளவு கண்ணீர் விட்டார்? அனைத்தும் வெளிவேஷமா? பொய்யா? இல்லவே இல்லை. பின்பு ஏன் அவரைப் புறக்கணித்து வந்தாய்?ஐயோ! மறுபடியும் பழைய நினைவுகளா?

மழை என்ன, இப்படிப் பெய்கிறது? மயக்கமாக வருகிறதே! கால் இடறுகிறது. நடக்க முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் தண்ணீர். ஒதுங்க இடம் இல்லை. கடவுளே! இனி என்னால் இத்துன்பங்களைத் தாங்க முடியாது. அதோ தூரத்தில் பளிச்சிடுகிறதே! அது என்ன? மோட்டாரா?ஆ! அம்மா! நீ எங்கு இருக்கிறாய்? என்னையும் அழைத்துச்செல். இனி என்னால் இந்த உலகத்திலிருந்து வரும் துன்பங்களை சகிக்கமுடியாது. அம்மா! அம்மா!

ராதை

11

எனக்கும் இந்தக் கதைக்கும் கொஞ்சம் சம்பந்தம் உண்டு. மற்றவர்கள் மாதிரி சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை. எனக்கு எவ்வளவோ வேலையிருக்கிறது. நான் அனாதை ஆஸ்ரமத்தில் இருக்கிறேன். என்னை எல்லோரும் கூடி அதற்குத் தலைவியாக்கிவிட்டார்கள். அந்த அனாதை ஆஸ்ரமம் பெண்களுக்காகமட்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு வேண்டிய உழைப்புகள் பெண்களாலேயே கிடைக்கிறது. அதில் சுமார் 25 அனாதைப் பெண்மணிகள் இருக்கின்றனர். இவர்களைப் பராமரிப்பது என் கடமை.

அந்த அனாதை ஆஸ்ரமம் பெண்களாலேயே நிர்வகிக் கப்படும் சங்கத்தின் மூலம் நடைபெறுகிறது. எதற்காக இத்தனைபேர் இருக்கையில் என்னைத் தலைவியாக்கினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது ஆனால் அந்த வேலை கிடைத் ததும் எனக்கு ஓய்வு ஒழிவில்லை. எந்த நேரமும் வேலை;

பிரசங்கம்; எழுத்து; அப்பப்பா! மிஷின்தான். என்னுடைய மோட்டார் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கும். அதற்கும் நேரம் என்பது கிடையாது.

ஒரு நாள் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் பிரசங்கம் செய்தேன். மணி 9-க்கு மேலாகிவிட்டது. அன்று இரவு பெண்களால் நாடகம் ஒன்று நடித்துக் காட்டப்பட்டது. அதற்கு என்னைத் தலைமை வகிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். அன்று இரவு நாடகம் முடிய ஒரு மணி ஆகி விட்டது. அந்தப் பெண் கல்லூரியால் அனாதை ஆஸ்ரமத்துக்கு 50 ரூபாய் நன்கொடை கிடைத்தது.

மறுநாட் காலை 6-மணிக்கு 100 மைலுக்கு அப்பா உள்ள ஒரு ஜமின் தாரைப் பார்க்கவேண்டும். அவர் நன்கொடை தருவதாக எழுதியிருக்கிறார். அதற்காக இரவோடு இரவாக காரைச் செலுத்தச் சென்னேன். பள்ளிக்கூட உபாத்தினிமார்களும் மாணவிகளும் அன்று இரவு அங்கேத் தங்கி, மறுநாள் போகலாமென்று சொன்னார்கள். அன்று இரவே போகாவிட்டால் மறுநாட் காலை 6-மணிக்கு அந்த ஜமீனைப் பார்க்க முடியாது. ஆகையால் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

கொஞ்ச நேரம் சென்றதும் ஒரே மழை. சாலையெங்கும் தண்ணீர் புரண்டு ஓடிற்று. எத்தனையோ மரங்கள் முறிந்து விழும் சப்தம். திடீரென்று கார் நின்றது. நானும் டிரைவரும் இறங்கிப் பார்த்தோம். ஓர் அழகானப் பெண் சாலையின் நடுவே அலங்கோலமாக வீழ்ந்து கிடந்தாள். யோசிக்க நேரமில்லை. தூக்கிக் காரில் கிடத்தினோம். அவளுடைய புடவையை முதலில்ப் பிழிந்து உடம்பைத் துவட்டினேன். அவளுக்குப் பிரக்ஞை வந்துவிட்டது. மெதுவாகக் கண் விழித்தாள்.

பாவம்! ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டவள்போலக் காணப்பட்டாள். அந்த நேரத்தில் அவளிடமிருந்து ஒன்றும் அறிய நான் விரும்பவில்லை. பெயரைமட்டும் கேட்டேன். "மாலதி" என்று விடை பகர்ந்தாள். ஐயோ, பாவம்!

இந்த மாலதிக்கொடி தேடுவாரற்று, தொத்திப்படர பற்றுக் கோல் இல்லாமல், இந்தப் பிரசண்ட மாருதத்தில், நடு ரோட்டில், அலங்கோலமாய் வீழ்ந்து கிடப்பதின் கருத்து?

அவள் எழுந்து உட்கார ஆரம்பித்தாள். அவளைப் படுத்துக்கொள்ளும்படி சமிக்ஞை செய்தேன். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த அபலை தூங்கிப்போய்விட்டாள். மறுநாட் காலை வேலையை முடித்துக்கொண்டு, ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தோம்.

புதிதாகத் தங்களுக்கு ஒரு சினேகிதி வருவதைக் கண்டு மற்ற பெண்கள் வரவேற்றனர். ஆனால் எவ்வளவோ கேட்டும் மாலதி அவளுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல மறுத்துவிட்டாள். தாய் தந்தையற்ற அனாதை என்றாள். அனாதை ஆஸ்ரமத்தைத் தேடி அலைந்ததாகச் சொன்னாள். இப்பொழுது இங்கு வந்துசேர்ந்ததும் கவலை நீங்கியதாகத் தெரிவித்தாள்.

மாலதி அழகானப் பெண்! எந்த நேரமும் சிரித்துப் பேசி விளையாடுவாள். நல்ல கெட்டிக்காரி. தனக்கு வைத்தியத் தொழில் கொஞ்சம் தெரியுமென்று சொன்னாள். மற்ற பெண்களுடன் வெகு சீக்கிரம் பழகிவிட்டாள்.

எங்கள் அனாதை ஆஸ்ரமத்துச் சங்கத்தில் வத்சலா ஓர் அங்கத்தினள். மற்றவர்களைவிட, அவள்மீது எனக்கு ஒரு தனி அன்பு உண்டு. நாங்கள் இருவரும் பாலிய சினேகிதர்கள். என்னைத் தலைவியாக்குவதற்கு அவள்தான் முன்னின்று உழைத்தாள். நல்ல கெட்டிக்காரி. அவளுடைய நோக்கத்திற்கு எவ்வளவோ மாறுபட்டிருந்த தனக் கணவனை பொதுஜன சேவையில் இழுத்துவிட்டாள். இரு வருக்கும் பொது மக்களிடையே நல்ல மதிப்பு உண்டாகி விட்டது.

புதிதாக வந்த பெண்ணைப்பற்றி வத்சலாவிடம் தெரிவிக்க ஆசைகொண்டேன். அவளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அதில் மாலதியைப்பற்றி வெகுவாகப் புகழ்ந்திருக்கிறேன். சீக்கிரம் வத்சலா வருவாள். மாலதிக்கு அவளால் ஏதேனும் உபகாரம் கிடைக்கும்.

நான் உங்களிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு வேலை அசிகம். அனாதை ஆஸ்ரமத்துக்குப் பணம் தேடவேண்டும். நீங்கள் ஆஸ்ரமத்துக்குப் பணம் தருவதாக, இருந்தால் சொல்லுங்கள். நானே வந்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். 'என்னடா! எந்த நேரமும் பணம், பணம் என்று சொல்லுகிறாள்' என்றுகூட நினைப்பீர்கள். எனக்குக் கிடைத்த பதவி அதைத் தேடுவதற்காகத்தான். போய்வருகிறேன். வணக்கம்.

பத்மனாபன்

12

வத்சலா வெகு கெட்டிக்காரி, என்னுடைய நடவடிக்கை அனைத்தும் அறிந்துகொண்டாள். நடவடிக்கை என்றால், குடிக்கமாட்டேன், அனாவசியமாகச் சிலவுகள் செய்யமாட்டேன். வியாபாரத்திலும் கவனக்குறைவாக இருக்கமாட்டேன். ஆனால் கோகிலாவுடன் நட்புக் கொண்டிருந்ததுதான் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

கோகிலாவை மறந்துவிடும்படி என்னை எவ்வளவோ வேண்டினாள். அதற்காக என்னைக் கடைக்குப் போக வொட்டாமல் தன்னுடன் வந்து ஒரு மாதம் இருக்கும்படி கெஞ்சினாள். கோகிலாவிற்கு மணமான செய்தி வத்சலா விற்குச் சந்தோஷத்தை அளித்தது. இனி நான் கோகிலாவை மறந்துவிடுவேனென்று நினைத்தாள்.

கணவன் வீட்டிலிருந்து மறுபடியும் கோகிலா வந்து விட்டாள். ஆனால் அவள் முன்போல் என்னிடம் பேசுவதில்லை. இதழ்களிடையே தோன்றும் அந்த மோகனச் சிரிப்பும் போய்விட்டது. ஏதேனும் பேசினால் வரண்ட சிரிப்பு தென்படுகிறது. பொம்மை மாதிரி பேசாமல் இருக்கிறாள் மற்ற நேரங்களில்.

அவள் மிகவும் மெலிந்துவிட்டாள். அவளுடைய முகம் சவம்போல் வெளுத்திருக்கிறது. அடிக்கடி கண்ணீர் விடுகிறாள். அவளுடைய கணவன் படத்தை அவளுடைய அறையில் மாட்டியிருக்கிறாள். அதற்குத் தினமும்

பூசாத்துகிறாள். அந்தப் படத்தின் முன்பு உட்கார்ந்து ஏதோ வேண்டுகிறாள். என்னைக் கண்டுவிட்டால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து என்னை வரவேற்கிறாள். என்னையும் வெறுத்து, ஒதுக்கித் தள்ளிவிடவில்லை.

ஒருநாள் வத்சலாவின் மேஜைமேல் ஒரு கடிதம் கிடந்தது. யாரோ ராதையாம். அனாதை ஆஸ்ரமத்துத் தலைவியாம். மிகுந்த அன்புடன் அந்தக் கடிதத்தை வத்சலாவிற்கு எழுதியிருந்தாள். மாலதி என்ற ஓர் அனாதைப் பெண் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருக்கிறாளாம். நன்கு படித்த பெண்ணாம். அழகோ கூறிமுடியாதாம்.

வெகு நாள்வரை அந்தப் பெண் அவளுடைய மாமா வீட்டில் தங்கியிருந்தாளாம். கமலநாதன் என்பவருடைய மனைவிக்கும், அவளுக்கும் ஏதோ மனக்கசப்பு ஏற்பட, அதனால் வீட்டைத் துறந்து வெளியேறிவிட்டாளாம். அவர்களுடைய இன்ப வாழ்க்கையின் குறுக்கே நின்று, அதைச் சிதறவிடக்க அவள் விரும்பவில்லையாம். இந்த மாதிரி நற்குணங்கள் அமைந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துப் போகலாமென்று ராதா வத்சலாவை அழைத்திருந்தாள்.

அந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட 'கமலநாதன்' என்ற பெயர், கோகிலா முன்பே தெரிவித்தபடி அவளுடைய கணவன் பெயராக இருக்கவேண்டும். மேலும் யாரோ ஒரு பெண் (மாலதி என்பது ஞாபகமில்லை) கோகிலாவையும், அவள் கணவனையும், ஒன்று சேரவிடாமல் பிரித்து விட்டதுமன்றி எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டதாகவும் கோகிலா என்னிடம் சொல்லியிருந்தாள்.

மாலதியையே நினைத்து வாடி வதங்கும் கமலநாதன் கோகிலாவை அலட்சியம் செய்துவிட்டான் போலும். அதனால்தான் நான் அழைத்ததும் கோகிலா தாய்விடுவரச் சம்மதித்துவிட்டாள்.

இதைப்பற்றி மறுபடியும் போய்க் கோகிலாவைக் கேட்டேன். மாலதி ஆஸ்ரமத்தில் இருப்பதைக் கேள்வியுற்றதும் திடுக்கிட்டாள். எப்படியாவது அவளைக் கமல

நாதன் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவாராம். இனி என் கதி? நான் இப்படியே கண்ணீர் விட்டு உருக் குலைந்து போகவேண்டியதுதானா? என்று கதறினாள்.

முன்பெல்லாம் என்னைக் காணாத நேரம் கண்ணீர் விடுவாள். என்னைக் கண்டதும் முகத்தில் சிரிப்பை வர வைத்துக்கொள்ளுவாள். இப்பொழுதோ என் முன்பே அழ ஆரம்பித்துவிடுகிறாள். அவள் வாழ்க்கையை நான் பாழாக்கிவிட்டேனாம். கெடுத்துவிட்டேனாம். முன்போல நான் பேசுவதில்லையாம். அவளை நன்கு கவனிப்பதில்லை யாம். அரசனை நம்பி, புருஷனைக் கைவிட்டதுபோல் ஆகி விட்டதாம் அவள் கதி. ஒருநாளாமின்றி அன்று ஏற்றத் தாழ்வாகப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

அவளுடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் என் இருதயத் தைத் துளைத்துப் புண்படுத்தின. அதனால் என் மனம் கோகிலாவின் வீட்டை வெறுத்தது. அங்கு போவது என்பது என் மனதிற்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஒருநாள் வத்சலா என்னை ஒரு பிரசங்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அது ஓர் அருமையான பிரசங்கம் இராமாயணத்தில் இராமனின் ஏகபத்னி விரதத்தை நன்கு தெளிவுபடச் சொன்னார். அந்தப் பிரசங்கியின் பேச்சு கல்மனதையும் கரையச் செய்தது. வத்சலா நடு நடுவே என் முகத்தை உற்று நோக்குவாள். நான் அந்த பிரசங் கத்தில் நன்கு ஈடுபட்டுவிட்டேன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

வீட்டிலும் எனக்கு, என் மனதை மாற்ற, இதமான புத்திமதிகளைக் கூறுவாள். அனாதை ஆஸ்ரமத்திலும் அத னிடம் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடமும் வத்சலாவிற்கு நல்ல மதிப்பு உண்டு. அதனால் அடிக்கடி வத்சலாவைப் பிரசங் கங்களுக்கு அழைக்கிறார்கள். அவளுடைய பெயர் இன் னும் ஒங்கும் போலிருந்தது. அதனால் தன் மதிப்புக்கேற்ற படி என்னுடைய நடத்தையைத் திருத்த ஆரம்பித்தாள்.

என்னால் அவளுடைய பெயர் கெட்டுவிடக்கூடா தென்று எண்ணினான். நான் கோகிலா வீட்டிற்குப் போய்வருவதை ஆணையிட்டுத் தடுத்தாள். வத்சலாவின் அன்பு மிகுந்த பேச்சும், கோகிலாவின் சுடு சொற்களும் என் மனதை மாற்றிவிட்டன. நான் கோகிலா வீட்டிற் குச் செல்வதை அடியோடு நிறுத்திக்கொண்டேன்.

வத்சலாவுடன் அடிக்கடி சுற்றித்திரிவேன். அது எனக்குப் பெருமதிப்பைக் கொடுத்தது. அனாதை ஆஸ்ரமத்தில் வத்சலாவின் கணவன் என்ற வகையில், அவனைக் காட்டிலும் எனக்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது.

முன்பே அனாதை ஆஸ்ரமத்தைப்பற்றி வத்சலாமூலம் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இப்பொழுது நேரிலேயே போய்ப் பார்த்தேன். இரண்டொரு பெண்களின் சரித் திரங்கள் என் மனதைக் கவர்ந்துவிட்டன. நான் செய்த தவறை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன். அனியாயமாக ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துவிட்டேன். கோகிலாவின் நிலைமையை நினைத்து வருந்தினேன். அவளுடைய கணவன் அவளைத் திரும்ப அழைத்துக்கொண்டால் சரி. இல்லாவிட்டால் அவள் கதி?.....அவள் உயிருடன் இருக்கமாட்டாள். அதுதான் அவள் முடிவு. அப்படியானால் நான் எவ்வளவு பெரிய பாவம் செய்து விட்டேன்?

அனாதை ஆஸ்ரமத்துக்குப் பெரிய பெரிய மனிதர்கள் பணம் கொடுத்து உதவுகின்றனர். அதனால்தான் எத்தனையோ அனாதைப் பெண்மணிகள் ஒழுங்காக வாழ முடிகிறது. என்னால் முடிந்ததை அந்த ஆஸ்ரமத்துக்குச் செய்ய முற்படுகிறேன்.

வியாபாரிகளின் சங்கம் அடுத்தாற்போல் கூடியது. அதில் அனாதை ஆஸ்ரமத்தக்குப் பொருளுதவி செய்யும்படி ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தேன். அது அனேகரால் ஆமோதிக்கப்பட்டு நிறைவேறியது. ரூபாய் கொஞ்சமல்ல

இருபத்தையாயிரம். அந்த ரூபாய் பெரிய விழா வைப்போல் வியாபாரிகள் சங்கத்திலிருந்து ஆஸ்ரமத்துக்கு நன்கொடையாக அளிக்கப்பட்டது.

அதனால் என்னுடைய பெயரும், புகழும் ஒங்கத் தொடங்கின. என்னை எல்லோரும் கௌரவித்தனர். என்னுடைய மனம் கோகிலாவைப்பற்றி நினைக்க இடம் கொடுக்கவில்லை. நான் நேரான வழியில் என் தோணியைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தேன். பக்கத்தில் கோகிலாவைப் போன்ற பாறைகளில் மோதிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அமைதியை அளித்தது.

கோகிலாவிற்கு கீழ்வருமாறு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அன்பு நிறைந்த கோகிலா!

நடந்தது நடந்துவிட்டது. நான் உன்னிடம் நடந்துகொண்ட தன்மையால், பின்னால் எனக்கு நல்ல வரவேற்பளித்தாய். அது என் கண்ணைத் திறந்து விட்டது. உன்னால் நான் பொதுவாழ்வில் ஈடுபட வேண்டி வந்தது. அதற்கு எனது நன்றி. உன் கண வனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு எழுது. அவன் உன்னை அழைத்துக்கொள்வான். அவனும் மறுத்துவிட்டால் அனாதை ஆஸ்ரமம் உன்னை நன்கு வரவேற்கும். அழாதே. என்னை அறவே மறந்துவிடு.

இனி நீ என் சகோதரி. எனக்கு மனைவி முன்பே யிருக்கிறாள் என்பது உனக்குத் தெரியும். நாங்கள் உன்னால் மனவேற்றுமை யுண்டாகி, மறுபடியும் உன்னால் ஒன்று சேர்ந்தோம். அதற்காக என் மனைவி வத்சலா தனது நன்றியை உனக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்னாள். என்னுடைய முன்கோபமும் பொறுமையும் உன்னைக் கேடுத்துவிட்டன என்று அறிகிறேன். அவற்றை விட்டோழி. பொறுமைதான் உன்போன்றவளுக்குச் சரி. நான் செய்த தவறுகளுக்கு என்னை மனப்பூர்வமாக மன்னித்துவிடு.

இப்படிக்கு,

பத்மநாதன்.

இந்தக் கடிதம் அவளிடம் சேர்ந்திருக்கலாம். அவளைப் பற்றி நான் கவலைகொள்ளவில்லை. சீட்டாட்டத்தில் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆஸ் துருப்புபோன்ற பெருத்த சீட்டுகள் உபயோகப்படுவதில்லை. வெறும் தழைச் சீட்டாலேயே ஆட்டம் ஜெயித்துவிடுகிறது. என் வாழ்க்கையும் இந்த விளையாட்டைப்போல் ஆகிவிட்டது. பெரிய, பெரிய மனிதர்களின் துணையால் நானும் பெரியவனாக, உயர்ந்த மதிப்புப்பெற்றவனாக வரவில்லை. கேவலம்! எனது வாழ்க்கைத் துணைவி-வத்சலா, கீழே கிடந்த என்னை வெகு சுலபமாக வாழ்க்கையின் உயர்ந்த படியில் கொண்டுவந்து நிறுத்தி விட்டாள்.

ஆகையால் எவ்வளவோ வேலை எனக்கு மலைபோல் குவிந்திருக்கிறது. நான்குபேர் ஒரே நாளில் ஒரே நேரத்தைக் குறிப்பிட்டு என்னுடைய பிரசங்கத்துக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பதிலெழுத வேண்டும். இன்று என்னைக் கேட்காமல் இரண்டு சங்கங்களில் எனது பெயரைப் பிரசங்கத்துக்குச் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அங்கே அவசியம் போகவேண்டும்.

எங்கேயோ போருட்காட்சி நடக்கிறதாம். வத்சலா அங்கே போகவேண்டுமென்று என்னை அழைத்தாள். நான் வருகிறேன். வணக்கம்.

மாலதி

13

ராதை எனக்குத் தாய்போன்றவள். அவள் இல்லாவிட்டால் என் கதையை உங்களுக்கு மாற்றிச் சொல்லும் படி ஏற்பட்டிருக்கும். பாதையில்போய் மோதும் எனது வாழ்க்கைத் தோணியை அமைதியான கடலில் திருப்பி விட்டாள் ராதை.

ஆஸ்ரமத்தில் வேலைத் தொந்தரவு அதிகமில்லை. சில சகோதரிகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பேன். சிலருக்கு வைத்தியத்தைப்பற்றித் தெரிவிப்பேன். ஒழிந்த நேரங்களில் நூல் நூற்பேன்.

ஒரு நாள் ராதையும், மற்றொரு பெண்மணியும் நான் இருந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். ராதையுடன் வந்த பெண் வத்சலா என்றும், ராதையின் தோழி என்றும், ஆஸ்ரமத்தின் அங்கத்தினள் என்றும் சொன்னார்கள். இருவருக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்தேன்.

வத்சலா என்னைப்பற்றி விபரமாக என்னிடம் விசாரித்துக்கொண்டாள். அவளுக்கு என்னைப்பற்றி முன்பே தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அவள் அதைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. ராதைஎன்னை நோக்கி “மறுபடியும் கமலநாதன் வீட்டிற்குச் செல்கிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

“நானே வெறுத்து வெளியேறிய பின்பு மறுபடியும் அங்கு எப்படிச் செல்வது? தம்பதிகள் ஒன்றுகூடி இப்பொழுது இன்பமாக வாழ்ந்து வருவார்கள். மறுபடியும் நான் அங்கு சென்றால் அவர்களுக்குள் நிச்சயம் பிளவு ஏற்படும். ஆஸ்ரமம் எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது. நான் இங்கே இருந்துவிடுகிறேன்,” என்றேன்.

அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு சிரித்தார்கள். பின்பு என்னை நோக்கி “உனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். கமலநாதனே வந்து அழைத்தால் போகிறாயா?” என்று வத்சலா கேட்டாள். நான் வெட்கத்தால் மறுமொழி கூறாமல் தலை குனிந்தேன். இருவரும் எனது மௌனமாகிய சம்மதத்தைக் கண்டு எழுந்துபோய்விட்டனர்.

அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லை. வெகு நேரம் வரை உட்கார்ந்தபடியே அழுதுவிட்டேன். யாரேனும் ஆஸ்ரமத்திலுள்ளவர்கள் பார்த்துவிட்டால் கேள்விக்கு இடம் உண்டாகும் என்று நினைத்துப் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டேன். படுக்கையும் முள்ளுத்துவதுபோலிருந்தது. இரவு முழுவதும் புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். கமலநாதனின் முகம் சிரித்துக்கொண்டே என் மனக்கண் முன்பு தோன்றியது. அன்று இரவு முழுவதும் எனக்குப் பெரிய அவதியாக இருந்தது.

சில பெண்களுக்கு நான் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். ராதை, பின்னல் வத்சலா, அவள் பின்னல் ஒரு கனவான் மூவரும் அங்கு வந்தனர். எல்லோரும் எழுந்து வணங்கினோம். ஆண்மகன் ஒருவர் கூட வந்ததால் எல்லாப் பெண்களும் எழுந்து வணங்கியதும் ஓடிவிட்டனர்.

நான் ராதையை வணங்கும்பொழுது என்னை அங்கேயே நிற்கும்படி சமிக்கை செய்தாள். அதனால் நான் மட்டும் அங்கேயே நிற்கவேண்டியதாயிற்று. குனிந்த தலை நிமிராமல் நின்றுகொண்டிருந்தேன். ஆகையால் அங்கு வந்தவர்பாரொன்று முதலில் தெரியவில்லை.

“மாலதி!” என்று வழக்கமாக அழைக்கும் ஆண் குரல் ஒன்று கேட்டது. நான் திடுக்கிட்டேன். வந்திருப்பவர் என் ஆசைக் கமலநாதன்தான், என்னையறியாமல் கண்களிலிருந்து நீர் பெருக்கெடுத்தோடியது. அழுது விட்டேன். புடவைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு பக்கத்திலுள்ள ஜன்னல் அருகில் நின்று பொருமினேன். ராதையும் வத்சலாவும் அருகில் வந்து என்னைத் தேற்றினர். கண்ணீரைத் துடைத்தனர். அணையை உடைத்துக் கொண்டு பாயும் வெள்ளம்போல் மறுபடியும் கண்ணீர் கரைபுரண்டது.

“மாலதி! வீட்டிற்கு வருகிறாயா?” என்று கேட்டார் அவர். அவர் குரலில் ஏக்கமும் நடுக்கமும் குடிகொண்டிருந்தன. என்னால் பதில் பேச முடியவில்லை. எவ்வளவு அடக்கினாலும் துக்கம் பீறிட்டுக்கொண்டு வருகிறது. என் மனதை நான் திடப்படுத்திக்கொள்ள அதிகநேரம் பிடித்தது. அதற்குள் ராதையும், வத்சலாவும் அங்கிருந்து நழுவி விட்டனர். மெதுவாகத் தலை நிமிர்ந்தேன். இருவரையும் காணவில்லை.

நானும் அவரும் அந்த அறையில் தனியே நின்று கொண்டிருந்தோம். அவருடைய முகத்தை நோக்கினேன். அதே கருணைக் கண்கள்தான். அதில் எவ்வளவு பிரகாசம்! ஆனால் அவர் மிகவும் மெலிந்துபோயிருந்தார். முகம் வாட்டமுற்றிருந்தது.

“அம்மர் செளக்கியமா?” என்று தீனக் குரலில் கேட்டேன். “ஆம் செளக்கியந்தான்” என்றார். “கோகிலா?” என்று கேட்டேன். அவரும் “கோகிலா! கோகிலா!” என்று இழிவான சிரிப்பில் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே சொன்னார் பின்பு பல்லைக் கடித்துக் கொண்டே “தொலைந்துவிட்டாள். நானும் அத்துடன் அவளைத் துறந்துவிட்டேன்.” என்றார்.

“எங்கே தொலைந்தாள்?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன். அவளுடைய பால்ய நண்பனோடு ஓடிப்போய் விட்டதாகச் சொன்னார். எனக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. “உண்மைதானா?” என்று அவசரமாகக் கேட்டேன். “நான் பொய் சொல்லி, உன்னை அழைத்துப்போக இங்கு வரவில்லை.” என்றார். அவர்மீது எனக்கு இரக்கம் உண்டாகியது. என்னை மன்னிக்கும்படி அவர் காலில் வீழ்ந்தேன்.

கண்ணீருடன் காலடியில் கிடந்த என்னைத் தூக்கி நிறுத்தினார். “மாலதி! நான் எப்படி உன்னை மன்னிப்பது? உன்னை மன்னிப்பதற்கு நீ ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே? நான் அல்லவா உன்னைத் தேற்றாமல் வெளியேறும்படியான நிலைமையில் விட்டுவிட்டேன். என்னை முதலில் மன்னித்து விடு” என்றார்.

இருவரும் எவ்வளவோ பேசினோம். அன்று முழுதும் தனித்திருந்தாலும் எங்களுக்குப் பேச்சு ஓயாது. இருவர் மனதையும் திறந்து காண்பித்தோம். இருவரும் மாசற்றவர்கள் என்பதை ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்துகொண்டோம். ராதையும், வத்சலாவும் மறுபடியும் அங்கு வந்தனர். இருவரும் நல்ல புண்ணியவதிகள், இவர்களுடைய உதவிக்கு இணையாக நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்?

எங்கள் இருவரையும் ஒன்று கூட்டி, எங்கள் வாழ்க்கைத் தோணியை நேரான வழியில் கொண்டுவந்துவிட்டனர். இப்பொழுது என்னுடைய குதூகலத்தைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தனர். அன்று மாலை கமலநாதனுடன் நான்

வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். ஒவ்வொரு சகோதரியும் அவளுடைய அன்பை என்னிடம் தெரிவித்துக்கொண்டாள்.

நான் கமலநாதனிடம் தெரிவித்தபடி அனாதை ஆஸ்ரமத்திற்கு ஆயிரம் ரூபாய் நன்கொடையாக அளித்தார். நான் புறப்படும்பொழுது எல்லாச் சகோதரிகளும்—ஏன்? ராதையும் வத்சலாவும் கூட கண்ணீர் விட்டனர். எங்களுடைய மோட்டாரும் வேகமாகச் சென்று மறைந்தது.

வீட்டிற்குள் சென்றேன். என் கால் கூசியது. வீடு களையின்றி வெறிச்சென்றிருந்தது. மாமி மோட்டார் சப்தம் கேட்டு ஓடிவந்தாள். என்னைக் கண்டதும் கட்டியணைத்துக்கொண்டாள். அவள் என்னைப்பற்றி கூறிய புகழுரைகள் பல. எனக்கு முன்பாக கோகிலாவைப் பற்றித் திட்டினாள். சபித்தாள். என்னை வாழ்த்தினாள். இது பெண்களுக்கு வழக்கம்தானே!

1 நல்ல நாள் ஒன்று பார்க்கப்பட்டது. அன்று இருவரும் ஒரு கோயிலுக்குச் சென்றோம். பலர் அறிய அன்று கடவுள் சன்னதியில் மாலை மாற்றி விவாகம் செய்து கொண்டோம். என் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய புயல் அடித்து அடங்கிவிட்டது. அதை இப்பொழுது நினைத்தாலும் பயமாயிருக்கிறது.

அன்று இரவு நான் தனித்துச் சென்றபொழுது ஏற்பட்ட இயற்கையின் மாறுதலைச் சொல்லும்பொழுது அவரும், மாமியும் அசைவற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். “என் மாலதியை நானே வளர்த்தேன். நானே மருமகளாக்கிக்கொண்டேன். ஏதோ நடுவில் கொஞ்சம் மாறுதல் ஏற்பட்டது. அதுவும் கோகிலாவினால்தான். அவள் வந்து இந்தக் குழப்பத்தைச் செய்யாவிட்டால், மாலதியின் பெருமையை நான் அறியவும் முடியாது. அவளை நான் மருமகளாக்கிக்கொள்ளவும் முடியாது. அதுவும் ஒரு நன்மைக்குத்தான்” என்பாள் என் மாமி.

விரமே இலையாய்த் தழைத்து கருணையே கனியாய்க்
காய்த்து, புகழே பூவாய்ப் பூத்து விளங்கும் கமலமரத்தை
விட்டுப் பிரியாமல் அதை இறுகச் சுற்றிக்கொண்டு படர்ந்
தது மாலதிக் கொடி. என் வாழ்க்கைத் தோணி, சுகம்
என்ற கடலில் கமலநாதனுடைய கருணை, அன்பு என்ற
துடுப்பால், மாமிக்கு நான் செய்துவரும் தொண்டில்
மகிழ்வுற்றுச் செலுத்த இன்பமாகவும் உல்லாசமாகவும்
சென்றுகொண்டிருந்தது.

கோகிலா

14

நான் பெற்றோர் வீட்டிற்கு வந்ததும், முதலில் பத்ம
தைனைச் சந்தித்தேன். அப்பொழுது அவர் என் மனதிற்கு
வேறுபட்டவராகத் தோன்றவில்லை. பெற்றோரிடத்து
அனைத்தும் கூறினேன். அவர்கள் “விதி” என்றனர்.
“விதி, விதி” என்று சொல்லி நாம் வாளாயிருக்க அது
நம்மையே மேய்ந்துவிடும் போலிருக்கிறது.

என் கணவன் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டு என்னை
அழைத்துக்கொண்டால் சரி. இல்லாவிட்டால் இங்கேயே
இருந்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தேன். மாலதியின்
ஞாபகம் வரும்பொழுது, கமலநாதன்மீது கோபம் உண்
டாகும். அவர்கள் இருவரையும் நினைக்கையில் நான்
இங்கு வந்தது சரி என்று தோன்றும்.

ஆனால் எனது வாழ்க்கை அனைத்தையும் ஒப்புக்கொடுத்த
ஒருவரைப் பிரிந்து வந்த எனக்கு, இங்கு ஆறுதல் சொல்
வார் ஒருவருமில்லை. பத்மநாதனை அடிக்கடி சந்திக்க
முடியவில்லை. இங்கு வந்தது முதல் சந்தோஷமாக ஒரு
விநாடி இருந்ததில்லை. மாலையில் வீட்டு வாசலிற் போய்
நின்றால், தெருவில் எத்தனை தம்பதிகள் கடற்கரைக்கும்,
பார்க்குக்கும், சினிமாவிிற்கும் செல்லுகிறார்கள் தெரி
யுமா? கணவன், மனைவி, குழந்தை—அவர்களின் சம்பா
ஷணை.....ஆனால் என் நிலைமை? நான் அந்த நிலைக்கு

எப்படி நினைத்துப் பார்க்கமுடியும்? சரியாகப் பதியுடன் வாழக்கொடுத்து வைத்திருந்தால்தானே?

ஏன்? நான்மட்டுமென்ன? கமலநாதன் யாருடன் வாழ்வார்? மாலதி எனக்கு முன்பே வெளியேறிவிட்டாளே? பின்பு அவர் கதி? ஐயோ பாவம்! எவ்வளவு பெரிய தப்பிதம் செய்துவிட்டேன். மாலதி இருந்திருந்தால் நான் வந்தது சரிதான். அவள்தான் எங்கேயோ சென்று விட்டாளே! முன்பு நானும் அவரும் எவ்வளவு பேசுவோம். சிரிப்போம்—விளையாடுவோம். இப்பொழுது அவர் யாருடன் விளையாடுவார்?

அவரைப்பற்றிய சிந்தனைகள் மனதை அரித்தன. நான் பாழாகிவிட்டேன். அவரையும், அவருடைய வாழ்க்கையையும் பாழாக்கிவிட்டேன்.....அந்தோ!

அவருடைய படம் என்னுடைய அறையில் மாட்டப் பட்டிருந்தது. அதன் முன்பு சென்று வணங்கினேன். கண்ணீர் விட்டேன். மன்னிப்புக் கேட்டேன். உண்மையாக அந்தப் படத்திற்கு மட்டும் உயிர் இருந்திருந்தால் எனக்கு நிச்சயம் மன்னிப்புக் கிடைத்திருக்கும். என் மனம் கமலநாதனுடைய பாதமலர்களை வணங்கத் தேடியலைந்தது. அந்த நேரத்தில் பத்மனாதன் அங்கு வந்தார். நான் தடுக்கிட்டேன். என் நிலைமையை அவர் அறிந்து கொண்டார்.

“உன் வீட்டிற்குப் போகவேண்டுமா?” என்று கேட்டார்.

‘முடியாது’ என்று தலையை அசைத்தேன்.

“அப்படியானால் உன்னுடைய நோக்கந்தான் என்ன? ஏன் இப்படி அழுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

கண்ணீர் விட்டபடியே நான் பேசாமல் நின்றேன்.

“வானவில்லிலுள்ள ஏழு நிறங்களைக் கண்டறிவது சுலபம். ஆனால் மனிதரின் மனதிலுள்ள வேற்றுமை நிறங்களை...சே...சே.....என்னென்னவோ நிறங்களெல்லாம் கலந்து, ஒவ்வொரு வேளைக்கும் வெவ்வேறு விதமான

காட்சிகள் அளித்து.....போகட்டும்; மனிதரின் மனத்தில் எழு நிறந்தானா? அங்கேதான் எழுநூறு நிறங்கள் இருக்கின்றனவே.....நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லி வேகமாய்ப் போய்விட்டார்.

நான் படுக்கையில் போய்க் குப்புற வீழ்ந்தேன். கொஞ்ச நேரத்தில் அழுது அழுது கண்கள் சிவந்துவிட்டன. என்னைத் தேற்றுவார் இல்லை. என் வாழ்க்கை அனைத்தும் கண்ணீராகக் கொட்டி கரைந்து போகவேண்டியதுதான். மறுபடியும் கமலநாதனுடைய நினைவுகள் தோன்றின. அவருடைய புன்சிரிப்பு முகம்; கருணைக் கண்கள்; சாந்தமான பார்வை, நினைத்து நினைத்துப் பார்த்தாலும் அவருடைய கோபப் பார்வை நினைவிற்கு வரமாட்டேனென்கிறது. அவர் ஒரு நாளாவது என்மீது கோபம் கொண்டிருந்தால் அல்லவா அது நினைவிற்கு வரும்.

சில நாட்களில் பத்மனாபனின் படமும் அவரைப் பற்றிய புகழுரைகளும் பத்திரிகைகளில் வரத்தொடங்கின. ஆனால் அவர்மட்டும் என் கண்களில் தென்படவேயில்லை. அவருக்கு எத்தனையோ கடிதங்கள் எழுதினேன். ஒன்றுக்கும் பதிலில்லை. அவருக்கு ஓய்வே கிடைக்காதாம். எத்தனையோபேர் பேட்டி காணப் போய், காத்துக்கொண்டிருப்பார்களாம்.

ஊர் பெயர் தெரியாமலிருந்த அவருக்கு எவ்வளவு புகழ்மாலைகள்? பணமும், சாதுரியமும் அவருடைய ஊழலைப் பொது மக்களுடைய கண்களுக்குத் தென்படாமல் செய்துவிட்டன. இதுதான் இன்றைய சமுதாயம். நம்பி வந்தவனைக் கைவிட்டு, அனாதை ஆஸ்ரமத்திலுள்ள மற்ற பெண்களுக்குத் தொண்டு செய்யப் போய்விட்டார். அதைத்தான் தர்மம் என்று அவருக்கு வால் பிடிப்பவர்கள் கூவுகின்றனர்.

நான்மட்டும் எல்லோருக்கும் பாவியாகிவிட்டேன். நைந்து உருகி அழுகிறேன். பறவைகள் பறந்து செல்லுகின்றன. மோட்டார் ஒன்று தூசியை எழுப்பிக்கொண்டு, எங்கள் வீட்டைக் கடந்து செல்லுகிறது. அதோ ஒரு

பையன் சைக்கிளில் வேகமாகச் செல்லுகிறான். வேலைக் காரியும் அறையில் விளக்கேற்றிவிட்டு இதோ செல்லுகிறான். உலகம் நடக்கிறது. ஆனால் நான்?.....

பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. அதையும் தகர்த்தொந்தார் பத்மனாதன். ஆகையால் கடுமையாக அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். “என் வாழ்க்கையில் புகுந்து, என்னை வாழ்வொட்டாமல் அலங்கோலமாக்கிய தாங்கள் இந்த நேரத்தில் வராதிருப்பதின் அர்த்தமென்ன? வந்தால் தங்கள் திருவடியிலேயே உயிரை விட்டுவிடுவேன் என்ற பயமா? வேண்டாம். என் உயிரை விடுவதற்கு அது அவ்வளவு எளிதல்ல. நான் என் கருமங்களை அனுபவித்தே யாகவேண்டும்”. என்று அந்தக் கடிதத்தில் ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

கடிதத்தின் பதிலுக்கு எதிர்நோக்கி இருந்தேன், நான் விரும்பிய கடிதம் கிடைத்துவிட்டது. அவர்தான் எழுதியிருந்தார். ஆனால்...ஆனால்...இதற்கு என்ன அர்த்தம்? சகோதரி என்று கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறாரே? நான் எதிர்பாராத பதில் என்னைத் திடுக்கிட வைத்துவிட்டது. என்னுடைய கணவனிடம் சரணடையவேண்டும். முடியா விட்டால் அனாதை ஆஸ்ரமம் இருக்கிறதாம்!

என்ன கேவலம்! ஒரு ஆடவன், ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவன், ஏன் அவனைக் காதலிக்கிறான்? பத்மனாதனைப்பற்றிய குறுகிய எண்ணங்கள் என் மனதில் எழுந்தன. ஆனால் கமலநாதனைப்பற்றி.....அவர் மட்டும் என் பக்கத்தில் இப்பொழுது இருப்பாராயின், அவருடைய காலடியிலேயே வீழ்ந்து...என் மனம் பரிசுத்த மடைந்துவிட்டது. அவருடைய பெருமையும், உயர்வான எண்ணங்களும் என்னைத் தலை குனியச் செய்தன.

மாலதிக்கும் கமலநாதனுக்கும் விவாகம் ஆகிவிட்டதாக அறிந்தேன். ஒரு செய்திப் பத்திரிகையின் விசேஷ மலர் ஒன்று வெளிவந்திருந்தது. அனாதை ஆஸ்ரமத்தின்

மூன்றாவது வருடப்பூர்த்தி விழாவிற்றாக இதை வெளியிட்டுருந்தார்கள். அதில் பத்மநாதனைப்பற்றிய புகழுரைகளும் காணப்பட்டன.

அனாதை ஆஸ்ரமம் செய்த சேவைகளைப் பாராட்டி உயர்ந்த எழுத்தாளர் பலர் எழுதியிருந்தனர். ஆஸ்ரமத்துக்கு உதவி செய்தவர்களின் படங்கள் ஒரு பக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. அதில் வத்சலாவும், பத்மனாதனும் காணப்பட்டார்கள். மற்றோர் பக்கத்தில் ஆஸ்ரமத்தில் அடைக்கலம் புகுந்த பெண்களின் கலியாணப் படங்கள் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. அதில் கமலநாதனும் மாலதியும் காணப்பட்டார்கள்.

நான் இருவரையும் நம்பினேன். இருவரும் என்னை ஏமாற்றி வேறு இரு பெண்களின் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்துவிட்டனர். நான் நடு ஆற்றில் கைவிடப்பட்டேன். தத்தளிக்கிறேன். கணவன் குபேரனாக இருந்தாலும் ஆண்டியாக இருந்தாலும் அவனுடன் சேர்ந்து அவனுடைய இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வதுதான் வாழ்க்கைத் துணைவிகளுக்கு அழகு, அதைத்தான் கற்பு என்று சொல்லுவார்கள்.

அன்றைக்கு—வீட்டில் அலங்கோலமான அன்று—சினிமாவில் பார்த்த அந்த நொண்டிக் கணவனுக்கு அவன் மனைவி, அவள் பெரிய பிரபுவின் புத்திரியாக இருந்தும், மனம் மாறாமல் செய்த தொண்டை எப்படி மறந்துவிட முடியும்? சினிமாப் பார்ப்பது பொழுது போக்குக்கு மட்டுமல்ல. அதிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது அநேகம்.

அவர்—கமலநாதன்—விலையில்லாத மாணிக்கம். என்னுடைய கோஹினூர் வைரம். அதை மாலதி அபகரித்துக் கொண்டாள். அவள்மீது இதுவரை கோபமும், துவேஷமும், பொருமையும் கொண்டிருந்தேன். இன்றுதான் அவள் மாசற்ற மனமுடையவள் என்பதை அறிந்தேன்.

பாவம்! மாலதி அபலை! இன்று அவள் இல்லாவிட்டால் என்னுடைய மாணிக்கத்தின் கதி எப்படியாகும்? அவளால் இன்று கமலநாதன் உயிர் வாழ்கிறார். அவருடைய புகழைக் கேட்க மனதிற்கு எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது.

பத்மனாதன் எந்தவிதத்திலும் கமலநாதனுக்கு ஸ்டாக் மாட்டார். அரும்பு வெடித்து விம்மிப் புஷ்பிக்கும் என் யெளவன காலத்தில், அவருடைய வடிவழகின் மோக விளக்கை என் முன் ஏற்றிவைத்தார். அதில் மயங்கினேன். விட்டிற் பூச்சிபோல் அந்த மோக விளக்கின்மீது தாவினேன். சிறகு தீப்பட்டு கீழே விழுந்துகிடக்கிறேன். எல்லாம் பிரமையாகிவிட்டது. என்மீது படர்ந்திருந்த மோகத் திரை விலகிவிட்டது.

இவரை ஏனோ நேசித்தேன்? நேசித்ததோடு இவரை நினைத்து ஒருசமயம் பயித்தியம் பிடித்தவள்போல் அலைந்தேன். அதனால் கணவனையும் துச்சமாகக் கருதி வெளியேறிவிட்டேன். இவரை அடையாதுபோனால் அப்பொழுது என்னுடைய இருதயம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. இன்னும்.....சொல்லக்கூட வெட்கமாயிருக்கிறது..... இவருடன் ஓடிவிடலாம் என்றுகூட தீர்மானித்து விட்டேன்.

இவை யனைத்தும் வெறும் மோகமே! என் கண்கள் இழைத்த மாயைதான். வெளித் தோற்றத்தில் கண் சிதறி மோகம் கொண்டேன். அவருடைய கரஸ்பர்சம் என்னை மதிமயங்க வைத்தது. அதில் புத்தி மழுங்கிக் கண் தெரியாமல் நிலைகெட்டுத் தவித்தேன். அதனால் அதன்மீது எனக்கு வெறுப்புண்டாயிற்று.

குணத்தினால் உண்டாகும் பிரமையே நீடித்து நிற்கும். வெளி அழகைக் கண்டு மோகம் கொள்வதையே 'கண்டதும் காதல்' என்கிறார்கள். பத்மநாதனை முதலில் பார்த்ததும் அவ்விதமே காதல் கொண்டேன். அவருடைய வெளித் தோற்றமே என்னை மயக்கியது. உள்ளன்பு இல்லை என்பதை இப்பொழுதுதான் அறிந்தேன். இந்த வீரீயமே பின்னால் துன்பத்தை விளைவித்தது.

இது பரிசுத்தமான காதலாக மாறிவிட்ட முடியும். ஆனால் பத்மநாதனுடைய அன்பு வத்சலாவுக்கு மாறி விட்டது. என்னிடம் வெறும் மிருக இச்சையை எதிர் பார்த்தார். அது எப்படி நிறைவேற முடியும்? ஆகையால் அவர் என்னை அலட்சியம் செய்துவிட்டார்.

அவருடைய சஞ்சல புத்தி, அவர்மீது நான் கொண்டிருந்த உண்மைக் காதலை நசுக்கிவிட்டது. அவர்மீதுள்ள பிடிப்பு அற்றுவிட்டது. காலச் சக்கரத்தின்கீழ் துரும்பளவு நான். அதுவும் நல்லதாகிவிட்டது. இல்லாவிட்டால் என்றென்றும் பாவத்திலேயே கிடந்து உழலவேண்டியதுதான்.

சந்தேகத்தைப்போல விரைவிலே வளரும் நச்சுமரம் வேறு இல்லை. மாலதியின்மேல் சந்தேகம் கொண்டேன். அவள்மீது பொருமை ஏற்பட்டது. அது சீக்கிரம் வளர்ந்து விட்டது. ஆனால் அவள் மாசற்ற நிரபராதி. மாலதிக்கு அவரிடம் உள்ள பற்றுதல் கடலைப்போல ஆழமானது. வானத்தைப்போல் விசாலமானது. பத்மனாதனின் நடவடிக்கை—அதிலும் வத்சலாபோன்ற கற்புடைய மாதரின் உயரிய நம்பிக்கை—என் கண்களைத் திறந்துவிட்டது.

அறியாமையால் பாவச் செயலில் ஈடுபட்டேன். பகுத்தறிவை இழந்தேன். இப்பொழுது மனதைப் புண்படுத்திக்கொள்ளுகிறேன். இந்தமாதிரி புத்திப் பிரமை ஏன் ஏற்பட்டதோ? அனியாயமாக வாழ்வைப் பாழாக்கிக்கொண்டேன்.

தன்னைப் பூரண அந்தரங்க சுத்தியுடன் அர்ப்பணம் செய்துகொள்ளும் உயரிய மனப்பான்மையே உண்மைக் காதல். அதுவே தெய்வீகக் காதல். இது பிறர் சொல்லிக்கொடுத்து வராது. இதன் மர்மத்தை இப்பொழுதுதான் அறிகிறேன்.

‘பசியினால் துடிப்பவனுக்கு அன்னத்தின்மீது காதல் பிறந்திருக்கிறது’ என்று சொல்ல முடியுமா? அதுபோல காமவேட்கை கொண்ட பத்மனாதன் என்மீது செலுத்திய

அன்பைக் காதல் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அதற்கு நடாக எனது உள்ளத்தை அவரிடம் அளித்துவிட்டேன். எவ்வளவுதரம் பிறவிக் குருடியாகிவிட்டேன்?

வெளி உருவத்தைக் கண்டு மயங்காமல் உள் ஒளிரும் அரிய மோகன சக்தியே காதல். இது நித்திய சிரஞ்சீவி. அழிவற்றது. மாசற்றது. உள்ளத்தில் பிறக்காத அன்பு நீடிக்காது. என்னைக் கண்டதும் பத்மனாதன் காதல் பொங்கி வழிவதுபோல் பேசுகிறார். அது வெளிவேடம்— உதட்டளவு காதல்—என்பதை இப்பொழுது அறிந்து கொண்டேன்.

மாலதி பூம்பறவையான அசல் வண்ணத்திப் பூச்சி தான். அவளுக்கு உலகத்திலுள்ள முட்களைப்பற்றிய நினைவே இல்லை. மாலதியின் அன்போ விசித்திரமானது. புதுப் புதுத் தோற்றத்துடன் அவளுடைய காதல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் அப்பொழுது குறுக்கே நின்று தடை செய்ததால் அது இன்னும் சுடர்விட ஆரம்பித்தது. அதனால்தான் அவரை விட்டுப் பிரிய அவளால் முடியவில்லை.

ஆசை என்பது ஒன்று, ஆதரவு என்பது வேறு, அதன் வேறுபாடுகளை இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன். என்னிடம் ஆதரவு உண்டு—அதாவது கண்வன் என்ற மரியாதை. மாலதியிடம் ஆசை—அளவுகடந்த ஆசை—தெய்வீகக் காதல் உண்டு. அதனால்தான் கமலநாதனுக்கு மாலதி நித்திய காதலியாக மாறிவிட்டாள்.

இப்பொழுது பாவத் திரை விலகிவிட்டது. கமலநாதனின் காரூண்யமான சாந்த சொரூபம் தென்படுகிறது. என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். நான் செய்த பாவங்களை என் கண்ணீரைக்கொண்டே கழுவுகிறேன். ஒரு வருடம் பறந்தோடிவிட்டது. என்னுடைய ஆத்ம பலம் உருகிக் கண்ணீராக மாறிவிட்டது. பொருமை, துவேஷம், கோபம் எல்லாம் ஒடிவிட்டன. நெக்கு நெக்காய் உருகி வாடிவிட்டேன்,

என்னுடைய பீடத்தில் மாலதி அமர்ந்துவிட்டாள். எனக்கு இடம் இல்லை முன்பே அதில் கொஞ்சம் மால திக்குக் கொடுத்திருக்கலாம் அவள்மீதுள்ள பொருமை அதைத் தடுத்திவிட்டது. பொய் நாடகம் நடத்தேன். கட்டிய கணவனையும் வஞ்சித்தேன். காதலன் என்று வந்த கள்வன் நல்லவனாகிவிட்டான். உலகிற்கு அவர்கள் நல்ல வர்களாக மாறிவிட்டார்கள். உலகமும் அவர்களைப் போற்றுகிறது. அவர்களைப் பத்திரிகைகள் புகழுகின்றன. ஆனால் நான்?.....தனியாக விடப்பட்டேன். இன்னும் என் வாழ்க்கைப் படகு போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அதில் எத்தனை கொந்தளிப்புகள்?

இனி என் முகத்தை அங்கு எப்படிக் காட்டமுடியும்? அவருடைய தாயார் அருமையான, கிடைத்தற்கரிய மாமி. என்மீது அவள் கொண்டிருந்த அன்பு.....அந்தமாதிரி மாமி தேடிப் பிடித்தாலும் கிடைக்கமாட்டாள்.

நான் ஏன் இப்படி யாகிவிட்டேன்? அதோ வானம் இருள்கிறது. அதுவும் கொஞ்ச நேரம்தான். பிறகு பிரகாசத்துடன் விளங்கும் சந்திரன் தோன்றுகிறது. ஆனால் என் வாழ்க்கை வானம் எப்பொழுதும் இருண்டு தான் இருக்குமா? அதில் ஓர் மங்கிய நட்சத்திரம்கூட தென்படாதா?

கடவுளே! நான் பாபி. செய்த பாவத்தை மன்னித்து, எனக்குக் கடைத்தேறும் வழியைக் காட்டுவாயா? என் னைப்படைத்தாய்; உன்னிஷ்டப்படி ஆட்டிவைத்தாய், இன்னும் வேடிக்கையா? இதுவரை நடந்த நாடகம் போதாதா? இனி என்னால் படமுடியாது. என்னைக் கொன்றுவிடு. அது போதும். உயிருடன் வதைக்காதே கருணாகரா!

எத்தனை வேண்டிதான் என்ன? வந்தது வந்தேதீரும் என்பார்கள். வருடம் ஒன்றுதான்; எத்தனை மாதங்கள்? அதற்கு எத்தனை நாட்கள்? எத்தனை வினாடிகள்? எந்த நேரமும் சிந்தனைதான். இனி சிந்திக்கமுடியாது

இருதயம் நசித்துவிட்டது. எந்த நேரத்திலும் அது உடைந்து, ரத்தம் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்துவிடும்.

கடைசியில் சிந்தனை குழம்பி, மனம் நொந்து, களைத்து உட்கார்ந்துவிட்டேன். மனவியாதி உடம்பைத் தொத்திக் கொண்டது. கடிதம் எழுதிப்பார்க்கலாமென்று யோசனை, யாருக்கு என்று கேட்பீர்கள்? யாருக்கு எழுத உரிமையிருக்கிறது? கடைசியில் ஒரு நம்பிக்கை; மனம் திரும்பாதா என்று. அதனால் கமலநாதனுக்கு எழுத ஆரம்பித்தேன்.

ஒருமாதிரியாக எழுதியும் முடித்துவிட்டேன். உருக்கமாக—முடிந்தாலும் அதில் என் நெஞ்சையும் பிளந்து காட்டியிருப்பேன். ஆனால் நாட்கள் வாரங்களாயின. வாரங்கள் மாதங்களாயின. தபால்காரனும் தினசரி எங்கள் வீட்டைக் கடந்து செல்லுகிறான். எனக்கு வரும் கடிதத்தைக் கொடுக்க மறந்து செல்லுகிறான் என்று முதலில் நினைத்தேன்.

அவனைக் கைதட்டி அழைத்துக் கேட்டேன். ‘இல்லை’ என்ற ஏமாற்ற பதில்தான் அவனிடமிருந்து கிடைத்தது. தினமும் என்னைப் பார்த்து ‘இல்லை’ என்று சொல்லுவது அவனுக்கே சங்கடமாகிவிட்டது. என்னைக் கண்டதும் கையை விரித்துவிட்டுப் போய்விடுவான். ஒருநாள் அவனாக வந்து என்னிடம் “நீங்கள் கடிதம் எழுதினால்த்தானே பதில் வரும். ஒரு கடிதம் எழுதிப் பாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

ஆனால் நான் கடிதம் எழுதவில்லை. தபால்காரனை மட்டும் எதிர்பார்த்துத் தினமும் காத்திருப்பேன். மூன்று மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. நேற்றுக்கூட தபால்காரன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டே போய்விட்டான். பாவம்! அவனுக்குத் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. இன்று நேராக வந்தான். சிரித்துக்கொண்டே “கோகிலா யார் அம்மா? நீங்கள்தானா?” என்று கேட்டான். “ஆம். என்ன, தபாலா?” என்று கேட்டேன். ஓர் கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்துச் சென்றான்.

மாலதி

15

நேற்று நடந்ததுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனால் வருடம் இரண்டு ஆகிவிட்டது. குழந்தை ராமனாகக் கூட நடந்து விளையாடுகிறான். அவனுடைய மழலைச்சொற்கள் தான் எனக்குப் புத்துயிர் அளித்தது. நான் இவ்வுலகில் வாழப் பற்றுக்கோல் கிடைத்துவிட்டது.

இப்பொழுது பாட்டியும் பேரனும் எங்கேயோ சுற்றப் போய்விட்டார்கள். அவர் ஆபீஸ் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். பாவம்! அவருக்குத்தான் வேலைத் தொந்தரவு அதிகம். நோயாளிகள்கூடவே வசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவருக்குச் சாப்பிடும் பொழுதும், தூங்கும் பொழுதும் அவர்களுடைய நினைவுதான். என்றுதான் அவருக்கு ஓய்வு கிடைக்குமோ?

அன்று நடந்த ஒரு காரியம்!—வண்ணாவிடம் அழுக்குத் துணிகளைப் போடச்சொல்லி என்னிடம் சொல்லியிருந்தார். சட்டைப் பைகளை ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுப் போட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு சட்டைப் பையில் அவருடைய விலாசமிட்ட கடிதம் ஒன்றும், கோகிலாவின் விலாசமிட்ட கடிதம் ஒன்றும் இருப்பதைப் பார்த்தேன். இது என்ன? அவர்களுக்குள் கடிதப் போக்குவரவு நடக்கிறதா? ஆச்சரியமாக இருந்தது எனக்கு.

அவருக்குக் கோகிலா கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள். அதற்கு அவர் பதில் எழுதித் தயாராக வைத்திருக்கிறார். தபாலில் அனுப்புவதற்கு மறந்துவிட்டார்போலும்! என் மனம் அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்க விரும்பியது. வண்ணாளைச் சீக்கிரம் அனுப்பிவிட்டேன். அதைக்குள் சென்று கதவை உட்பக்கம் தாளிட்டுக்கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

பாவம்! கோகிலாவின் நிலைமை அந்தக் கடிதத்தில் நன்கு விளங்கியது. அவள் செய்த பாவத்திற்கெல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்டிருந்தாள். “கணவன் என்ற முறையில் எனக்குள்ள உரிமையை வற்புறுத்தாவிடினும், மாலதிக்கும் உங்களுக்கும் தொண்டுசெய்து வாழ்கிறேன். நீங்கள்

சாப்பிட்ட எச்சிலைச் சாப்பிட்டுவிட்டு நாய்போல் தொண்டு செய்வதற்கு வாசலில் காத்துக்கிடப்பேன் ” அவளுடைய ஒவ்வொரு வாக்கியமும் நெஞ்சை உருக்கியது. இருதயத் தை ஊடுருவியது. கணவனைத்தவிர சதிகள் ஈடேறும் வழி வேறு இல்லை என்பதை கோகிலா அறிந்துகொண்டாள் போலும்.

என் மனம் சிந்தனையில் மூழ்கியது. முன்பு சமையலறையில் நான் வாடி வதங்குவேன். கோகிலா அவருடன் கேளிக்கையில் மூழ்கியிருப்பாள். என் நெஞ்சம் குமுறும். வேதனைப்படும். என் மனதில் சகிக்கவொண்ணாத துயரங்கள் தோன்றி அழுத்தும். அவரிடம் அந்தத் துயரங்களைச் சொல்லி மனதை ஆற்ற எண்ணுவேன். கோகிலா குறுக்கே தடையாக நிற்பாள்.

என்னுடைய துயரங்கள் கண்ணீராக மாறி தரையை நனைக்கும். இருவரும் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். இருவருக்கும் ‘காபி’ கொண்டுபோவேன். வேலைக் காரியைப்போல் மேஜையின்மீது ‘காபி’யை வைத்துவிட்டு நிற்பேன். கமலநாதன் என்னைக் காருண்யத்துடன் பார்ப்பார். ஆனால் அவளுக்காகப் பயந்து பேசாமல் இருப்பார்.

உடனே அவள் எனக்கு வேலையிடுவாள். “மாலதி! போய் சமையலைப்பார். வாய்பார்த்து நின்றால் காரியத்தைப் பார்ப்பது யார்?” என்று சொல்லுவாள். அவளுடைய கொடூரமான வார்த்தைகள் வெந்த புண்ணில் வேல் கொண்டு குத்துவதுபோல் இருந்தது. என் மனதில் பொங்கி வழியும் துயரம் அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

இன்று நினைத்தாலும் கோகிலாவின் கொடூரமான பார்வைதான் நினைவிற்கு வருகிறது. நானும் நினைத்து நினைத்துப் பார்ப்பேன். எப்பொழுதாவது கோகிலா என்னுடன் அன்பாகப் பேசியிருந்தாலல்லவா அவளுடைய புன்சிரிப்பு முகம் மனதில் தோன்றும்? அந்தமாதிரித் தோற்றமே மனதில்த் தோன்றவில்லை. அந்தக் கோகிலாவுக்கா இப்பொழுது மன்னிப்பு? முடியாது! மன்னிப்புக் கிடைக்காது என்றது என் நெஞ்சம்.

பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்களே? நான் பெண்தானே? என் மனம் கோகிலாவின் துயரத் தைக் கேட்டுச் சகிக்கவில்லை. பாவம்! அவள் இங்கு வாட்டும். நன்றாக அவள் நோக்கம்போல் எங்களுடன் வாழட்டும். குழந்தை ராமனாதன் பிறந்திருப்பது அவளுக்குத் தெரியாதுபோலும்.

நான் வேண்டுவது ஓர் பற்றுக்கோல்தான். அது எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. மாலதிக்கொடி துவண்டு விழவில்லை. குழந்தை ராமனாதன் எனக்குப் பற்றுக்கோலாகக் கிடைத்துவிட்டான். அவனை நம்பி, அவனுக்காக, நான் உயிர் வாழவேண்டியது அவசியம். பிறரைப்பற்றி எனக்கு இனிமேல் கவலையில்லை. அப்படியிருக்க, கோகிலா இங்கு வருவதைப்பற்றி நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன்?

அவர் கோகிலாவுக்குப் பதில் எழுதியிருக்கும் கடிதத்தைப் பிரித்தேன். அதில்,

உன் கடிதத்திற்கு உடன் பதிலேழுதவேண்டிய அவசியமில்லை என்று நீனைத்தேன். அதனால்தான் பதில் எழுதுவதற்குத் தாமதம். இப்பொழுது என் வீட்டில் மாலதி நிறைந்து விளங்குகிறாள். ஏன்? என் மனதிலும்கூடத்தான். இனி இங்கு வேறொருவருக்கும் இடமில்லை என்று நீ என்னை வேண்டாமென்று நிராகரித்துச் சென்றாய்

அப்பொழுது நான் திக்கற்ற நிலையில் இருந்தேன். மாலதியைத் தேடி ஏங்கியிருந்தேன். எனக்குத் தைரியம் சொல்லாமல் என்னை வேறுத்துச் சென்றாய். அப்பொழுதே நீ இறந்துவிட்டாய் என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். எங்கேயாகிலும் ஆஸ்ரமம் இருந்தால் பார். அதுதான் உனக்குப் புகலிடம்”

என்று எழுதியிருந்தது.

கடிதத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த கோகிலாவின் மனம் இதைக் கண்டால் என்ன பாடுபடும்? ஒரு நிமிஷம்

கற்பனை செய்து பார்த்தேன். உள்ளம் நெகிழ்ந்து, வெம்பியிருக்கும் அவள் இருதயம் உடைந்துவிடுமென்று நினைத்தேன். பாவம்! குழந்தை ராமனாதன் எனக்குப் போதும். ஆனால் அவள் கதி? கோகிலாவை மறுபடியும் வாழ்க்கைத் தோணியில் சேர்த்துக்கொள்ளுவதற்காக, கடலில் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் அவளிடம், துடுப்பை நீட்ட முயன்றேன்.

அவர் வீட்டிற்கு வந்ததும், அவரிடம் கெஞ்சினேன். மன்றாடினேன். அவளை மறுபடியும் அழைத்துக்கொள்ளும் படி சொன்னேன். “வாடி வதங்கும் கோகில புஷ்பத்தை இந்தக் கடிதந்தான் நன்கு சோபிக்கச் செய்யவேண்டும். இல்லையேல் அது உதிர்ந்து விழுந்துவிடும். பின்பு ஜென்மத்திலும் அதைப் பார்க்க முடியாது. அதற்காகப் பின்னால் பச்சாதாபப்படவேண்டும்.

அவள் செய்த பிழையை மன்னித்துவிடலாம். அவரவர்கள் செய்த கருமத்தை அவரவர்களே அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். அதுதான் நியாயம்” என்றேன். அது மட்டுமல்ல. குழந்தை ராமனாதன்மீது ஆணையிட்டு, அவளை இங்கு வரும்படி கடிதம் எழுதச் சொன்னேன்.

குழந்தைமீது ஆணையிட்டதால் அவர் என்னைக் கோபித்துக்கொண்டார். அவளால் மறுபடியும் தான் கஷ்டமடைய நேரிடுமென்றும் தெரிவித்தார். நான் பிடிவாதமாக இருந்ததின்பேரில் கொஞ்சம் சம்மதித்தார். அநிலும் ஒரு நிபந்தனை:—

கோகிலா இங்கு வந்தால் பேசாமல் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கலாம். அவளை அவர் நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்கமாட்டாராம். அவளுடைய வாயை அவருக்குக் கூடாதாம். ஆனால் நான், அவள் இங்கு வந்துவிட்டால் போதும் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆகையால் அவருடைய நிபந்தனைக்குச் சம்மதித்தேன். கடிதம் எழுதினேன். அவரிடம் ஒப்பம் வாங்கினேன். தபாலில் அனுப்பி விட்டேன்.

மறுநாள் மாமி இறந்துவிட்டாள். மிகுந்த நோயுடன் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குக் குழந்தை மீது அளவுகடந்த பிரியம். முன்பு என்னைக் கேவலமாக நடத்தியதற்கு மாமி பச்சாதாபப்பட்டாள். கோகிலாவை அடிக்கடி திட்டுவாள். பாவம்! இறந்துபோய்விட்டாள். வாழ்க்கைத் தோணி முதியவளை இழந்துவிட்டது. அவள் ஆத்மா சாந்தி பெறட்டும்.

கோகிலா

16

கடிதத்தின் கையெழுத்து மாலதியுடையதுதான். ஆனால் கையொப்பம் அவருடையதுதான் என் பிராண பதியுடையதுதான். சந்தேகமே யில்லை. என்னை வரும்படி கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. நான் புண்ணியவதி. இல்லாவிட்டால் மழையின்றி வாடி வதங்கும் பயிர்களுக்குத் திடீரென்று மழை பெய்ததுபோல் இந்தக் கடிதம் வருமா?

என்னுடைய சுற்றுப்புற நிலைகளையும் மறந்தேன். குதித்தேன். கூத்தாடினேன். மாலதி தனியாக ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தாள். அவளுடைய மாசற்ற உண்மை அந்தக் கடிதத்தில் நன்கு பிரதிபலித்தது. என்ன பாசம்? என்ன அன்பு? குழந்தை ராமனாதன் என் மகன்! சந்தேகமே யில்லை! என் மகன்தான் அவன். அவனுடைய தழதழத்த மழலைச் சொற்களைக் கேட்பதற்காகவாவது போகவேண்டும்.

மாலதியின் பிடிவாதத்தினால்தான் அவர் கையெழுத் திட்டிருக்கிறார் என்பதும் நன்கு தெரிந்தது. ஆயினும் புறப்பட உத்தேசித்துவிட்டேன்.

வண்டி ஆடி அசைந்துகொண்டும், மேடு பள்ளங்களில் ஏறி இறங்கிக்கொண்டும், குடிகாரன்மாதிரி சென்று கொண்டிருந்தது. வண்டிக்காரன் “தில்லாடு” பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் எங்களுடைய பழைய வேலைக்காரன். அவனை நம்பி என்னை ஏன், பெற்றோர் தனியே அனுப்பிவைத்தனர்.

ஒரு கணம் என் சிந்தனை அவனுடைய வாழ்க்கையில் புகுந்தது. பாவம்! அவனுக்குக் குழந்தைகுட்டிகளே கிடையாது. மனைவியும் இறந்துபோனாள். அவனுடைய வயிற்றைமட்டும் கழுவுவதற்கு எவ்வளவு பாடுபடுகிறான்? ஆனால் அதற்காக அவன் துக்கப்படுகிறானில்லை. எந்த வேலையையும் சந்தோஷத்துடன் செய்கிறான். அதோ பாருங்கள் அவனுடைய பாட்டை! பாட்டின் அழகும், அவன் பாடும் இராகமும்.....எதோ பாடுகிறான்.

நான் பேசாமல் வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்தேன். மனம்மட்டும் “தித்திக்” என்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

வானத்தை நோக்கினேன். கருமுகில்கள் ஒன்றோ டொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு எங்கேயோ சென்றன. ஆகாயம் நிர்மலமாய் விளங்கியது. என்னு டைய வாழ்க்கையிலும் இருண்ட மேகங்கள் ஓட, பிரகாசம் தோன்றுமா?

இந்தக் கேள்வியை நானே என்னைக் கேட்டுக்கொண் டேன். ஆற்றுவாரும் இல்லை. தேற்றுவாரும் இல்லை. என்னுடைய அகங்காரத்தாலும், கர்வத்தாலும் கெட்ட ழிந்தேன். பாழும் வாழ்க்கையை நடத்த-உலகம் ஒன்றும் நினைபாமவிருக்க-சொந்த வீட்டிற்குச் செல்லுகிறேன். ‘நாய்போல்’ வாழவேண்டுமானாலும் சம்மதிப்பேன். வேறு விதி இல்லை. செய்ததை அனுபவித்துத்தானே ஆக வேண்டும்.

சூரியன் மேலைக் கடலில் விழப்போகிறான். அந்தி வேளை. அடிவானம் குறுதி நிறம்போல் எடுப்பாக விளங்கு கிறது. அதற்குமேல் அனேகவிதமான இந்திரஜால வர்ணங்களின் அழகு. சகல உயிர்ப் பிராணிகளும் கவலை யின்றி வீட்டை நோக்கிச் செல்லுகின்றன.

மனிதர்கள் வேடிக்கையிலும், சிரிப்பிலும், விளையாட் டிலும் பொழுதைப் போக்குகிறார்கள். கூலியாட்கள் சுரங்கங்களிலும், ரயில்வேக்களிலும், இயந்திர ‘மில்’களிலும்

தங்கள் ரத்தத்தை வியர்வைமூலம் வெளிக்காட்டித் திரும்புகின்றனர். சோர்வுடன் செல்லும் அவர்கள் முகத்திலும் 'களை' சொட்டுகிறது.

பெண்கள் ஆங்காங்கே குழந்தைகளுடன் ஆடிப்பாடிக் களிக்கின்றனர். தேவாலயத்திலும் முன்பு கேட்ட அதே மணியோசைதான். உலகம் ஒரு உத்தேசமுமின்றி எதையோ நோக்கிச் செல்லுகிறது.

இவ்வாழ்க்கைத் தோணியும் ஒரு நீரோட்டம்போல் தடைக்கஞ்சாமல் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. நன்றாக வாழ்ந்த சமயத்தில் தோன்றியதுபோலவே, நீல நிறம் கொண்டு விளங்குகிறது ஆகாயம். மேகமும் அதே வெண்மையுடன் உலாவுகிறது. நகைத்திரங்களும் அதே பொலிவுடன் விண்ணிடை பிரகாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. மாருதமும் மெதுவாகவே வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் எனக்குமட்டும் இந்த உலகம் தயையற்ற.....காருண்ய மில்லாத ...ஒரு கொடூர வஸ்துவாகவே புலப்படுகிறது.

வண்டியை விட்டிறங்கி வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். அதோ மாலதி குழந்தையுடன் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள். பொங்கும் கண்ணீருடன் "மாலதி" என்று அழைத்தேன். "அக்கா" என்று கூறிக்கொண்டே ஓடி வந்து என்னை அணைத்துக்கொண்டாள். இருவர் கண்களி லிருந்தும் கண்ணீர் புரண்டோடித் தரையில் விழுந்து தெறித்தது.

குழந்தை ராமனாதனை என்னிடம் கொடுத்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். 'அவர்' ஏதோ மருந்து கலந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினேன். அதுவும் மாலதி சொன்னதால் செய்தேன். அவர் திரும்பிக்கூட என்னைப் பார்க்கவில்லை. அதற்காக நான் கோபம் கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் நான் புறப்படும்பொழுதே அந்தக் கோபத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டேன்.

மாமி இறந்துபோனதாக மாலதி தெரிவித்தாள். அன்புள்ள மாமி அவள் அவளுடைய ஆத்மா கடவுள் திருவடியை அடைந்து சாந்திபெற வணங்கி நின்றேன். இப்பொழுது குழந்தை ராமனாதன் என் உயிர்—என் செல்வம். அவனுக்காகவே என் வாழ்வு நடக்கிறது. இப்பொழுது என்னைவிட்டு அவன் பிரிவதே இல்லை. மாலதி கூப்பிட்டாலும் போகமாட்டான். அவனால் எனக்குப் பொழுது போவதே தெரியவில்லை

மாலதி

17

இப்பொழுது நடு நிகி. இன்று நடந்த விபரத்தையும் உங்களுக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன். ஏனெனில் இப்பொழுது நான் இறப்பேனா, பிழைப்பேனா என்ற நிலையில் இருக்கிறேன். பிழைத்துக்கொண்டால் பின்னால் நடப்பதையும் சொல்லுகிறேன்.

இன்று மாலை நானும் அவரும் தோட்டத்தில் உட்கார்ந்து ராமனாதனுடைய மழலைச் சொற்களில் மனதைப் பறிகொடுத்திருந்தோம். அப்பொழுது ஒரு ஏழை மனிதன் வேகமாக ஓடிவந்து அவருடைய காலைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதான்.

இயந்திரங்களுக்கு உயிர் இல்லை. உணர்ச்சியில்லை. ஆத்மா என்று சொல்லக்கூடிய ஒன்றும் இல்லை. அவைகளை மனிதன் இயக்குவிப்பான். அவைகள் சொன்னபடி நடக்கும். ஆனால் மனிதர்களுக்குக்கூடவா இருதயம் இல்லை? இருக்குமானால் அவன் ஏன் இப்படி ஓடிவந்து அழுகிறான்? வாழ்க்கையில் அளவுகடந்த துக்கம் அனுபவித்தவள்தானே நான். எப்பொழுதுமா இவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்?

இந்த நோயாளிகள் எல்லோரும் அவர்மீது இரக்கம் கொண்டு, அபூர்வமாக இன்று மாலை அவருக்கு ஓய்வு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த நேரத்திலாவது மனைவி மக்களுடன் கொஞ்சநேரம் அவர் சூதுகலமாபிடுக்கக்

கூடாதா? நான்தான் அவருடன் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியாதா? இந்த மனிதனுக்கு என்மீது கொஞ்சம்கூடக் கருணை இல்லையா? அவ்வளவு அபாக்கியவதியா நான்?

அவன் ஓடிவந்து காலைக் கட்டிக்கொண்டதும் அவனை உதறி எரிய மனம் வருகிறதா? அவனுக்குத்தான் இருதயம் இல்லாவிட்டாலும் எங்களுக்குக்கூடவா இல்லை? அவர் என்னை நோக்கினார். ‘என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?’ என்று கேட்பதுபோலிருந்தது அவருடைய பார்வை. அந்த மனிதனைக் கண்டதும் ராமனாதன் அழுது கொண்டே ஓடிவந்து என் மடியீது உட்கார்ந்தான்.

“அப்பாவைப் போகச்சொல்” என்று அவனிடம் சொன்னேன். உடனே அவனும் “போ! போ” என்றான். அந்த மனிதனைத்தான் கூறினான்போலும். அவனுடைய அப்பா இருக்கையையும் நீட்ட அவரிடம் தாவிக்குதித்தான். அவரும் அவனை வாரியனைத்து முத்தமிட்டார்.

எனக்கு இப்பொழுது பத்தாவது மாதம். அவர் பத்தாவது மாதம் பிறந்ததிலிருந்து என்னை விட்டுப் பிரிவதில்லை. அவர் என் அருகிலேயே இருப்பதால் எனக்கும் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. ராமனாதன் பிறக்கையில் மிகுந்த சங்கடப்பட்டேன். அந்த நினைவுகள் தோன்றும் பொழுது மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கும். அப்பொழுது மிகுந்த துன்பத்தில், செத்துப்பிழைத்த நினைவு இன்றும் மனதில் தோன்ற அழுதுவிட்டேன்.

என் சுண்ணீரைக் கண்டதும் என்னிடம் “நான் போகவில்லை” என்றார். “என்?” என்று கேட்டேன். “போகமுடியாது. அது என்னுடைய விருப்பம்” என்றார். மேலும் சொன்னார். “இந்தமாதிரிச் சந்தர்ப்பத்தில் உன்னை விட்டுப் பிரியக்கூடாது. நான் இல்லாத நேரத்தில் ஏதேனும் அசந்தர்ப்பங்கள் நடந்தால்?.....முன்பு அம்மா இருந்தாள். நானும் கூடவே யிருந்தேன். எத்தனையோ வகையான மருந்துகள் அருந்தினாய், அப்படியிருந்தும்

எவ்வளவு துன்பம்?.....ஆறுதல் சொல்லக்கூட ஆட்கள் இல்லாமல்.....

வந்தவன் இடைமறித்து “ஐயா! நாம் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் ஒவ்வொரு கண்டம். மிகுந்த வேதனை யுறுகிறாள். துணையாக இருந்த நானும் இங்கு வந்துவிட்டேன். இப்பொழுது அவள் அனாதையாகக் கிடப்பாள். கவனிப்பார் இல்லை.

சுவாமி! நீங்கள்தான் எங்களுக்குத்தெய்வம். ஒரு புதிய ஜீவன் இந்த உலகில் உதிக்கப்போகிறது. அதற்காக அவளைப்பலிகொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. அப்படி ஒரு சமயம் நேர்ந்தால் என்னையும் இவ்வுலகில் பார்க்க முடியாது. இம்மூன்று உயிர்களையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு உங்களுடையதுதான். நீங்கள் அங்குவந்து பார்த்து மருந்து கொடுத்து உடனே திரும்பிவிடலாம். அங்கு உங்களுக்கு அதிக வேலை யிருக்காது. யோசனை செய்யாதீர்கள். இந்த ஏழைக்காக ஒருமுறை இரங்குங்கள்” என்று சொல்லி அழுதான்.

பாவம்! அவன் கண்கள் என்னுடைய கண்களைக் காட்டிலும் அதிக நீரைக்கக்கின. துக்கம் தோய்ந்த அந்த இடத்தில் கொஞ்சநேரம் அமைதி நிலவியது.

நான் அந்த நிசப்தத்தைக் கலைத்தேன். “நீங்கள் போய் அந்த நோயாளியைப்பாருங்கள். அவளை எப்படியாகிலும் பிழைக்க வைப்புகள். நான்.....என்னை.....கடவுள் இருக்கிறார். கைவிடமாட்டார். அவசியம் காப்பாற்றுவார். என்னை மட்டும் அல்ல; அவளையும் கூடத்தான்! இருவரையும் படைத்த கடவுள் ஒருவர்தான். அவரிடம் பக்தப்பாதம் கிடையாது. ஏன்? என்ன யோசனை?.....என்னைப்பற்றியா? போங்கள். சீக்கிரம் போய்ச்சேருங்கள். ஆபத்து அதிகமானால் உங்களுக்குத்தான் சிரமம் அதிகம் “என்றேன்.

“மாவதி! உன்பக்கத்தில் கடவுள் நிச்சயமாக இருக்கிறார். அதை நான் நம்புகிறேன். பயப்படாதே”... ஆனால்.....என்று இழுத்தார். “ஆனால், என்ன?”

என்று கேட்டேன். “ஆனால் உன்னுடைய இரக்கம் தோன்றிய கண்கள், என்னைப்போக வொட்டாது தடுக்கின்றன. என்மன நிலையும் சரியில்லை. ஆனாலும் போய் வருகிறேன். ஆபத்து நேரத்தில் கடவுள் காப்பாற்றுவார்” என்று கூறிக்கொண்டே சென்றார். அவருடைய கீழ் இமைகளில் கண்ணீர் தேங்கி நின்றதை அப்பொழுது கண்டேன்.

அவருடைய தலை மறைந்ததும் கோகிலா அங்கு தோன்றினாள். “ராமனாதன் எங்கே? என்று கேட்டாள்.” ஒரு செடிக்கருகில் உட்கார்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த ராமனாதன் “அம்மா!” என்று கத்திக்கொண்டே ஓடி வந்தான். “எங்கேடா போனாய் கண்ணு” என்று கூறிக் கொண்டே அவனை வாரி எடுக்கப்போனாள். அதற்குள் ஒருகல் இடறிக்கீழே விழுந்தான் அவன். ஆயினும் அவன் அழவில்லை. கோகிலா அவனைத்தூக்கி முத்தமிட்டாள்.

என்னை வீட்டிற்குள் செல்லும்படியும், தனியே அங்கு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டாமென்றும் சொல்லி விட்டு ராமனாதனைத் தூக்கிக்கொண்டு அப்பாற் போய் விட்டாள்.

எனக்குத்தனியாக இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. பயங்கரமாக இருந்தது. மேலும் கோகிலாவேறு உள்ளே போகும்படி சொல்லி விட்டாள். அன்று ஒருநாள் இதே மாதிரி தனிமையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன், ஒரு குறத்தி வந்து அப்பொழுது குறி சொன்னாள் அது இப்பொழுது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்த வாக்கியங்கள் என் காதுகளில் ரீங்காரம் செய்வதுபோல் இருந்தது. இந்த ஆபத்து நீங்கினால் பிழைத்து விடுவேனாம். இது தான் அவள் சொல்லிச் சென்ற வாக்கியம்.

பெண்களுக்கே ஒவ்வொரு பிரசவமும் ஒவ்வொரு கண்டம், எத்தனை பெண்கள் இதில் உயிரைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? கடவுளே! நீதான் எனக்குத்துணை! அவன் அனுமதியின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. ஆகையால் அவனை வணங்கினேன்.

மனம் வேதனை யுறுவதுபோல் உடம்பிலும் ஏதோ வலியுண்டாகியது. மெதுவாக வீட்டிற்குள் சென்றேன். கோகிலா என் முகத்தைப்பார்த்ததும் திடுக்கிட்டாள். “ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? உடம்புக்கு ஏதேனும்.....?” என்று இழுத்தாள்.

“வயிற்றுவலிதான், வேறு ஒன்றும் இல்லை.” என்று கூறிவிட்டு அறையை நோக்கி நடந்தேன். படுக்கையில் உட்கார்ந்ததும் வேதனை வந்துவிட்டது. என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. அலறினேன், கோகிலா ஓடி வந்தாள். நிலைமையை அறிந்து கொண்டாள். அவர் போன இடத்திற்கு வேலைக்காரனை அனுப்பி அழைத்து வரச்சொன்னாள்.

நான் வேதனையில் மூழ்கினேன். வெளியுலகம் நினைவில்லை. ஸ்மரணைதப்பியது, மூர்ச்சித்தேன்.

கமலநாதன்

18

கடவுள்தான் அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். என்ற முடிவுடன் வீட்டைவிட்டு அகன்றேன். அவளுடைய கலங்கிய முகம் கண்ணெதிரில் தோன்றியது. என் மனம் அப்பால் போக இடம் தரவில்லை. ஆயினும் நோயாளியின் நிலைமையை நினைக்கும்பொழுது போகாமலும் இருக்க முடியவில்லை. பின்பு டாக்டர் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த ஊரில் இருக்க முடியாது. கடவுள்மீது பாரத்தைப்போட்டு வேகமாக நடந்தேன்.

சிறிய குடிசை; குனிந்து போக வேண்டும். ஏழ்மையின் கோலத்தை அந்த வீடு எளிதில் புலனாக்கியது. ஆயிரம் ஓட்டைகள் நிறைந்த அந்தக்குடிசையில், ஒரு ஓரத்தில், மிகுந்த சிரமத்துடன், முணங்கிக்கொண்டே படுத்திருந்தாள். நான் மாலதியை மறந்தேன். வீட்டையும் மறந்தேன்.

ஏழை மனைவியின் நிலைமை என்னை - இரக்கம் காட்டும்படி செய்தது. அவளுடைய கணவனை உதவிக் காகப் பக்கத்தில் நிறுத்திக்கொண்டேன். வெளியாருடைய தொந்தரவு இல்லாதிருப்பதற்காக கதவை உட்பக்கம் தாளிடச்சொன்னேன்.

ஒருமணி, இரண்டுமணி, இப்படியாக ஐந்துமணி நேரம் கழிந்து விட்டது. கடைசியில் அந்தத்தாய் ஓர் அழகான ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். ஒரு நவஜீவன் பிறந்து விட்டது. இந்தக்குழந்தை எதிர் காலத்தில் அனேக அற்புதங்களைச் செய்யலாம் என்று எண்ணினேன். கடவுளின் சிருஷ்டியில் கொஞ்ச நேரம் மனது ஈடுபட்டது. தாயை விட்டு விட்டு குழந்தையைக் கவனித்தேன்.

அப்பொழுது கதவு தட்டும் சப்தம், 'ஐயா! டாக்டர் ஐயா!' என்று யாரோ ஒருவன் கத்தினான். நான் முன்பே எச்சரிக்கை செய்திருந்தபடி வீட்டுக்காரன் கதவைத்திறக்கவில்லை. மறுபடியும் அந்த ஆள் ஜன்னல் பக்கமாக வந்து கத்தினான்.

எங்கள் வீட்டுத் தோட்டக்காரன்தான் அந்த மனிதன் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அவனுடன் இப்பொழுது பேச்சுக்கொடுத்தால் வேலையில் தடங்கல் ஏற்படலாம் ஆகையால் நான் பேசாமல் தாய்க்கு முதலில் செய்ய வேண்டிய சிகிச்சைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

மறுபடியும் அவனுடைய தொந்தரவு அதிகமாகவே கோபத்தடன் ஜன்னல் கதவையும் சாத்திவிட்டேன். அப்பொழுது அந்தத் தோட்டக்காரன் ஏதேதோ சொன்னான். வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த எனக்கு அவையொன்றும் விளங்கவில்லை.

மறுபடியும் ஒருமணி நேரம் கழிந்தது, தாயும் குழந்தையும் பிழைத்துக் கொண்டார்கள். உயிருக்கே ஆபத்தாயிருந்த இரு ஜீவன்கள் பிழைத்துக் கொண்டன. அந்த ஏழை தன்கையில் வைத்திருந்த பத்துரூபாய் நோட்டை என் முன்பு நீட்டினான்.

இவனைப்போன்ற ஏழைத் தொழிலாளி பத்துரூபாய் வைத்திருந்தது ஆச்சரியம்தான். “இந்தரூபாய் உனக்கு எது?” என்று கேட்டேன்.

“இந்தமாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் அவசியம் வேண்டியிருக்கும் என்று நினைத்து, அவள், அவளுடைய ஒரே நகையை விற்றுப் பணமாக்கி வைத்திருந்தாள்” என்றான் நான் அதை வாங்க மறுத்துவிட்டேன். “இந்த நேரத்தில் ரூபாய்க்காக இங்கு வரவில்லை. மாலதியின் அன்புதான் என்னை அனுப்பியது” என்றேன். இரு உயிர்கள் பிழைத்தது எனக்கு குதுகலத்தை அளித்தது.

மாலதியை வாயார வாழ்த்தினேன். பாவம்! தோட்டத்தில் அவளை விட்டு நான் பிரியும் பொழுது அழுது விட்டாள். ‘என்னைக் கடவுள் காப்பாற்றுவார்... அன்பு பெண்ணைப்போய்ப் பாருங்கள்’ என்று அவள்தான் என்னைப் போகச் சொன்னாள். அவளுடைய சொல்லைத் தட்ட முடியாமல் இங்கு வந்தேன். ஆகையால் இந்தப் புண்ணியம் அவளையே சேரும்.

என் பெயரை அந்த ஏழை கேட்டான். பெயரைத் தெரிவித்தேன். எனக்கு நன்றி செலுத்தும் முறையில் என் பெயரைச் சிசுவுக்கு இட்டான். குழந்தை கமலனாதன் தாயின் பக்கத்தில் படுத்திருந்தான். அவளை ஒரு வினாடி கருணையுடன் நோக்கினேன். இதே குழந்தை ஒரு காலத்தில் நமது தேசத்திற்கே உத்தமத் தியாகியாய் என் விளங்கக்கூடாது?

அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டேன். அவன் என்னையும் மாலதியையும் வாயார வாழ்த்திக் கைகூப்பினான். மாலதியின் ரூபகம்—அவளுடைய கலங்கிய கண்கள் ரூபகத்திற்கு வந்தன. வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தேன். தோட்டக்காரன் துக்கத்துடன் நின்றனாடிருந்தான். அப்பொழுது அவனிடம் “மாலதிக்கு ஒன்றும் இல்லையே?” என்று கேட்டேன். அவன் சொல்லத் தயங்கினான்.

நான் வேலை அவசரத்தில் மாலதியைப்பற்றி முன்பே கேட்க மறந்துவிட்டேன். அவளுடைய துக்கம் பொங்கிய முகம் ஏதோ அசுபச் செய்தியைத் தெரிவிப்பதுபோல் இருந்தது. அவன் தன்னையும் மீறிய துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு மெதுவாக “சின்னம்மாவுக்கு வலி...மூர்ச்சையுடன் விழுந்து கிடக்கிறார்கள்” என்றுன்.

நான் எதிர்பாராத இந்தச் செய்தி என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. உயர்ந்த மலையுச்சியில் நின்றுகொண்டு, அகோரமான பள்ளத்தை உற்றுநோக்கினால் எப்படித் தலை சுழலும் தெரியுமா? அதுபோன்றிருந்தது அப்பொழுது. அங்கம் பதறியது. என் அன்பிற்கினிய மாலதியின் நிலைமை எப்படியோ என்று மனதைப் பிய்த்துக்கொண்டேன்.

இருவரும் வேகமாகச் சென்றோம். வாசலில் நின்ற வேலைக்காரி ஒருபுறம் ஒதுங்கினாள். அவள் முகத்தில் கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது மங்கிய ஒளியில் நன்கு பிரகாசித்தது. “மாலதிக்கு இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது?” என்று அவளைக் கேட்டேன்.

அவள் மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள். நான் அவளுடைய பதிலை எதிர்பாராமல் உள்ளே சென்றேன். என்ன ஆச்சரியம்! எங்கும் துக்கமயம்! வீடு களையிழுந்துகிடந்தது. கோகிலா மாலதியின் பக்கத்தில் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய இடுப்பில் இருந்த ராமனாதன், “அம்மா! அம்மா!” என்று அழுதுகொண்டிருந்தான்.

மாலதி படுக்கையின்மீது படுத்திருந்தாள். அவளுடைய உடம்பு வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டிருந்தது. அவளுக்குப் பக்கத்தில் 2-மணிக்கு முன்னால் பிறந்த குழந்தை ‘புதிய உலகத்’தைப்பற்றி யோசனை செய்வதுபோல் கிடந்தது.

எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. மாலதி அசதியினால் படுத்திருக்கிறாள். துன்பம், வலி ஒன்றும் இல்லாமல்

பிரசவிக்கமுடியாது. கஷ்டமடைந்திருப்பாள் மாலதி. இதற்காக இந்த அசடுகள் வீணாக அழுதுகொண்டிருக்கின்றனர் என்று எண்ணிக்கொண்டே அருகில் சென்றேன்.

“மாலதி! என் கண்ணே!” என்று அழைத்தேன். பதிலில்லை. பயங்கரமான—ஆனால் இந்த வாழ்க்கை ஏமாற்றம் நிறைந்ததுபோலும். என்னருமை மாலதி! அன்பின் சிகரம்! பொறுமையின் பொக்கிஷம்... அந்தோ கடவுளே! ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறாய்?..... அதிகம் வளர்த்துவானேன். மாலதி மீளா யாத்திரைக்குச் சென்று விட்டாள்.

எங்கள் வாழ்க்கைத் தோணி குழறிய அலையினால் பெரிய பாதையில் மோதி, ஒரு அருமையான உயிரைப் பறிகொடுத்துவிட்டது. கோகிலா இரண்டு குழந்தைகளையும் தன் குழந்தையைப்போல் காப்பாற்றிவருகிறாள்.

எனக்கும் கோகிலாவுக்கும் சந்திப்போ சம்பந்தமோ கிடையாது. நான் ஏழைகளின் தோழனாக வாழ்ந்து வருகிறேன். மாலதியிடத்தில் உள்ள அத்தனை அன்பையும் குழந்தைகள்மேல் செலுத்திவருகிறேன். உதய சூரியனைப் போல் என் துன்பத்தை நீக்குகின்றனர் என் குழந்தைகள்.

சுபம்!

பாவையர் விரும்பும்
பளபளப்பான நகைகள்!

பண்டிகை காலங்களிலும்
கலியாண காலங்களிலும்
மங்கையர், மணுளர் கண்குளிர
வரங்கியணியும்

நாகரீகமான

வைர, தங்க, வெள்ளி

ந
கை
க
ளு
க்
கு
ம்

வெள்ளிப் பாத்திரங்களுக்கும்

சிறந்த இடம்

P.R. முருகையஞ் செட்டியார்
& பிரதர்ஸ்

ஷராப் மர்ச்சென்ட்ஸ்,

விஜயபுரம்,

திருவாரூர்.

STAY AT ROYAL HINDU RESTAURANT

(Brahmins Boarding and Lodging)

Opp: Railway Station,

COIMBATORE.

Telegrams: "ROYAL"

Telephone: 230.

M. A. GURUSWAMY.

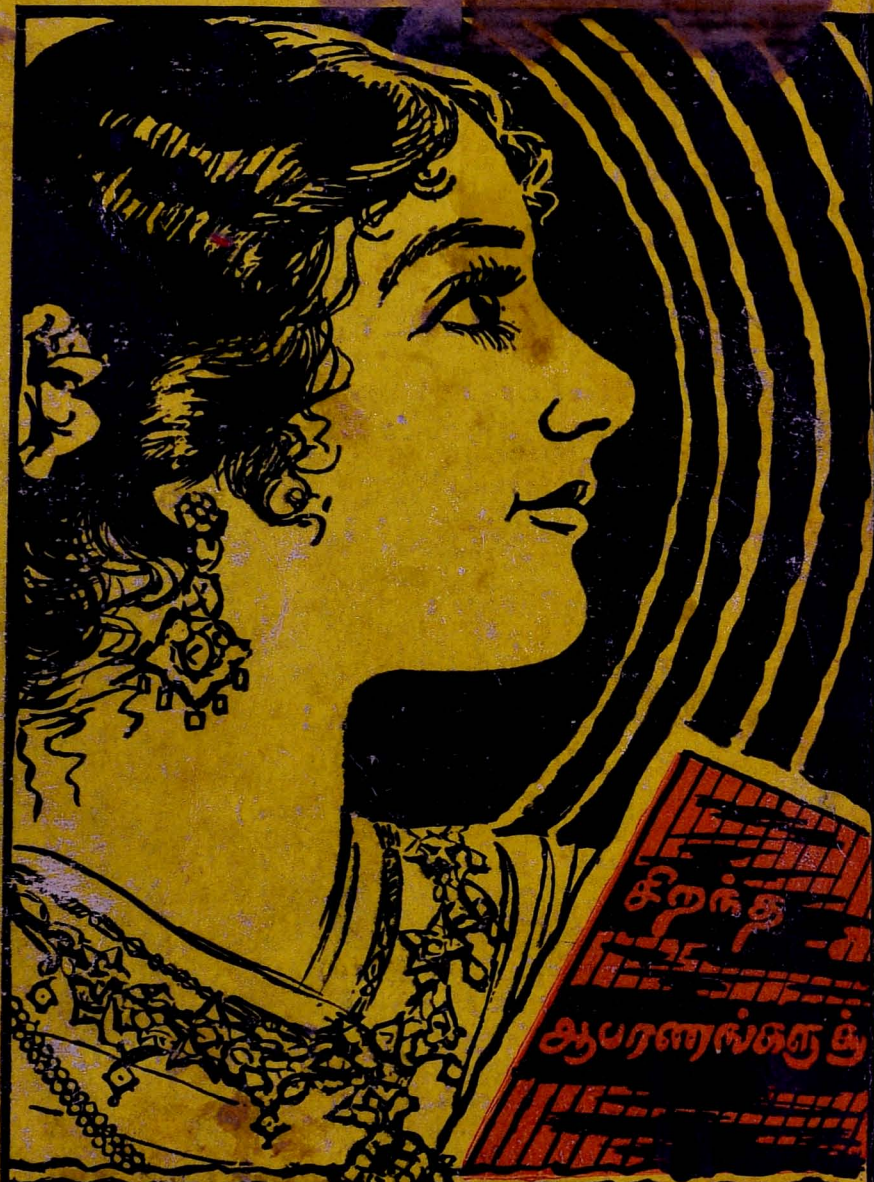
Proprietor.

- ★ ஊருக்குப் புதிது, தங்க இடமில்லை, என நீங்கள் தயங்கவேண்டாம். ரயிலைவிட்டு இறங்கியதும் நேராக இங்கு வந்துசேர்வும்.
- ★ சொந்தவிடுபோல் சௌகர்யமுள்ளநாகரிக பவனம்.
- ★ காற்றுவசதியும் சுத்தமும் உள்ள அறைகள்!
- ★ குடும்பத்தினருக்குத் தனி வசதிகள்!
- ★ பொதுஜன விடுதியும், சிற்றுண்டிச் சாலையும் ஒருங்கே அமைந்த உமீரிய இடம்.

விஜயம் செய்யுங்கள்.

ராயல்
ஹிந்து ரெஸ்டாரண்டு

கோயமுத்தூர்.

P.A.ராஜசெட்டியார் & பிளத்ரர்
கோயமுத்தூர் chandra

Printed at The Co-operative Press Ltd., Pudukkottai.